

Sygn. akt II AKa 461/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Ciemnoczołowski (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Kuczorski

SSA Beata Fenska-Paciorek

Protokolant: referent-stażysta Aleksandra Urbanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie Waldemara Winiarskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r.

sprawy

A. B.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. N.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. S.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. W.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. P. (1)

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. G.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

D. G.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. L.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. K. (1)

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

S. G.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

P. B. (1)

oskarżonego z art. 239 § 1 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 263 § 2 k.k.

D. S.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

P. P.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. C.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. S.

oskarżonego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

J. J.

oskarżonego z art. 258 § 2 k.k.; art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. L.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w L. wobec oskarżonych: A. B., M. N., R. S., A. W., T. P. (1), A. G., D. G., A. L., R. K. (1), S. G., D. S., P. P., M. C., S. K., T. S. oraz J. J. i obrońców oskarżonych: A. B., M. N., R. S., A. W., A. L., R. K. (1), P. B. (1), P. P., S. K., T. S., J. J. i M. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 13 marca 2013 r., sygn. akt **III K 35/07**

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych R. K. (1), T. S. oraz J. J. i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1/ uchyla rozstrzygnięcia dotyczące:

a/ łącznych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. L., P. B. (1), D. S., P. P., M. C.,

b/ łącznej kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego T. P. (1);

2/ w podstawie prawnej wymiaru łącznych kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. G. przywołuje nadto art. 4 § 1 k.k.;

3/ uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 38 odnośnie oskarżonego P. B. (1), a także rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 49 i 50 odnośnie oskarżonego M. C.;

4/ w pkt. 1 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., w miejsce art. 33 § 2 k.k. przyjmuje art. 33 § 1 k.k. oraz obniża orzeczone wobec oskarżonych A. B., M. N. i R. S. kary pozbawienia wolności do lat 4 (czterech);

5/ w pkt. 2 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., a za podstawę wymiaru kary grzywny przyjmuje nadto art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz obniża orzeczone wobec oskarżonych A. B., M. N. i R. S. kary pozbawienia wolności do lat 5 (pięciu),

6/ w pkt. 4 z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu A. W. w pkt. III aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt. niniejszym, eliminuje zwrot: „w ramach podziału ról”, a w miejsce zwrotu: „z ustalonymi osobami” przyjmuje zwrot: „z ustalonymi i nieustalonymi osobami”, uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., w miejsce art. 33 § 2 k.k. przyjmuje art. 33 § 1 k.k. oraz obniża orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności do lat 3 (trzech),

7/ w pkt. 5 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 60 § 6 pkt 4 k.k. przyjmuje art. 60 § 6 pkt 3 k.k.

8/ w pkt. 6 z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu T. P. (1) w pkt. V aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt. niniejszym, eliminuje zwrot: „w ramach podziału ról” oraz zastępuje wyraz: „uczestniczyli” wyrazem: „uczestniczył”, uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. w podstawie skazania w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje

art. 65 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 k.k., zastępując go art. 57 § 2 k.k., a nadto w miejsce art. 33 § 2 k.k. przyjmuje art. 33 § 1 k.k. oraz w miejsce art. 60 § 6 pkt 4 przyjmuje art. 60 § 6 pkt 3 k.k.;

9/ w pkt. 7 w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu T. P. (1) w pkt. VI aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt. niniejszym, wyraz: „nieustalonymi” zastępuje wyrazem: „ustalonymi”, czyn ten kwalifikuje - po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. – jako przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to - w myśl art. 11 § 3 k.k. - na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii – stosowanie do art. 57 § 2 k.k. – po zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt. 1 k.k. oraz na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest 100 (sto) zł.;

10/ w pkt. 8 z podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego T. P. (1) eliminuje art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k., a także art. 65 § 1 k.k., zaś w podstawie prawnej rozstrzygnięcia powołuje nadto art. 4 § 1 k.k.;

11/ w pkt. 10: podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego T. P. (1) stanowi art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k.;

12/ w pkt. 11 podstawę prawną orzeczenia o oddaniu oskarżonego T. P. (1) pod dozór kuratora stanowi art. 73 § 2 k.k.;

13/ w pkt. 12 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 60 § 6 pkt 4 k.k. przyjmuje art. 60 § 6 pkt 3 k.k.;

14/ w pkt. 13 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 k.k., zastępując go art. 57 § 2 k.k., a nadto uzupełnia podstawę wymiaru kary o art. 60 § 6 pkt 1 k.k. i w miejsce art. 33 § 2 k.k. przyjmuje art. 33 § 1 k.k.;

15/ w pkt. 15 podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego A. G. stanowi art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k.;

16/ w pkt. 16 podstawę prawną orzeczenia o oddaniu oskarżonego A. G. pod dozór kuratora stanowi art. 73 § 2 k.k.;

17/ w pkt. 17 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia wobec oskarżonego D. G. o art. 4 § 1 k.k., zaś w miejsce art. 60 § 6 pkt 4 k.k. przyjmuje art. 60 § 6 pkt 3 k.k.;

18/ w pkt. 18 w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu D. G. w pkt XI aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt niniejszym po wyrazach: „A. B.” dodaje znak interpunkcyjny w postaci przecinka i wyrazy: „T. P. (1)”, uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. w podstawie skazania w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 k.k., zastępując go art. 57 § 2 k.k., a nadto uzupełnia podstawę wymiaru kary o art. 60 § 3 i § 6 pkt 1 k.k. i w miejsce art. 33 § 2 k.k. przyjmuje art. 33 § 1 k.k.;

19/ w pkt. 19 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 k.k., zastępując go art. 57 § 2 k.k., w miejsce art. 60 § 6 pkt 4 k.k. przyjmuje art. 60 § 6 pkt 3 k.k.;

20/ w pkt. 20 uzupełnia podstawę rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary eliminuje art. 65 § 1 k.k.;

21/ w pkt. 21 uzupełnia podstawę prawną orzeczenia łącznej kary grzywny o art. 4 § 1 k.k.; po wyrazie: „oskarżonemu”, a przed wyrazem „D.” wpisuje słowo: „D.”;

22/ w pkt. 22 podstawę prawną orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. G. stanowi art. 69 § 1, 2 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k.;

23/ w pkt. 23 podstawę prawną orzeczenia o oddaniu oskarżonego D. G. pod dozór kuratora stanowi art. 73 § 2 k.k.;

24/ w pkt. 24 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego A. L. karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

25/ w pkt. 25 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego A. L. karę pozbawienia wolności obniża do lat 2(dwóch);

26/ w pkt. 30 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego M. L. karę pozbawienia wolności obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy;

27/ w pkt. 31 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k.;

28/ w pkt. 32 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k.;

29/ w pkt. 34 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia co do oskarżonego P. B. (1) o art. 4 § 1 k.k. oraz o art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) i przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. na podstawie art. 239 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł.;

30/ w pkt. 35 w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu P. B. (1) w pkt XXII aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt niniejszym, zwrot „jak w pkt I” zastępuje zwrotem „jak w pkt XXI” oraz uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. i o art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) i przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485 ze zm.) i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł.;

31/ w pkt. 36 w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu P. B. (1) w pkt. XXIII aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt niniejszym, zwrot „jak w pkt I” zastępuje zwrotem „jak w pkt XXI” oraz uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. i o art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) i przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.) oraz art. 60 § 6 pkt 3 k.k. na podstawie art. 263 § 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k., wymierza mu karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł.;

32/ w pkt. 39 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego D. S. karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

33/ w pkt. 40 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego D. S. karę pozbawienia wolności obniża do lat 2(dwóch);

34/ w pkt. 43 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego P. P. karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

35/ w pkt. 44 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego P. P. karę pozbawienia wolności obniża do lat 2 (dwóch);

36/ w pkt. 46 w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu M. C. w pkt XXIX, a przypisanego w pkt niniejszym, zwrot „od 1 lipca 2001 r.” poprzedza wyrazem „niż”, a po wyrazie „ustalonymi” dodaje wyraz „i nieustalonymi” oraz uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., a orzeczoną wobec tego oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

37/ w pkt. 47 uzupełnia podstawę prawną rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k., w miejsce art. 65 § 1 k.k. przyjmuje art. 65 k.k., art. 33 § 2 k.k. zastępuje art. 33 § 1 k.k., a orzeczoną wobec oskarżonego M. C. karę pozbawienia wolności obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy,

a w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

III. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych:

a/ A. B., M. N. i R. S. orzeka kary łączne po 6 (sześć) lat pozbawienia wolności;

b/ A. L., D. S. i P. P. orzeka kary łączne po 2(dwa) lata pozbawienia wolności;

c/ M. C. orzeka karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych:

a/ wobec oskarżonego T. P. (1) orzeka karę łączną grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest kwocie 100 (sto) zł;

b/ wobec oskarżonego P. B. (1) orzeka karę łączną grzywny 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny równa jest kwocie 50 (pięćdziesiąt) zł;

V. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. C. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszącej lat 5 (pięć), oddając go na podstawie art. 73 § 2 k.k. w okresie próby pod dozór kuratora;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D. i adw. M. P. (1) – Kancelarie Adwokackie w B. kwoty po 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym M. N. i T. P. (1) oraz na rzecz adw. J. P. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 1028,86 zł. (tysiąc dwadzieścia osiem złotych 86/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu A. W.;

VII. oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. W., T. P. (1), A. L., M. L., P. B. (1), D. S., P. P., M. C. zwalnia od opłat za obie instancje, a oskarżonych A. G., D. G. i S. G. od opłat za II instancję, nadto wszystkich wymienionych wyżej oskarżonych zwalnia od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Spis treści uzasadnienia

wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie II AKa 461/13

strony	treść
---------------	--------------

2 - 15	przyczenie treści oskarżenia
15 - 24	przyczenie treści zaskarżonego wyroku
24 - 49	przyczenie treści wniesionych apelacji
50 - 52	I. motywy uchylenia wyroku co do R. K. (1), T. S. i J. J.
53 - 58	II. motywy zmian w kwalifikacji prawnej oraz zmian podstaw prawnych rozstrzygnięć
58 - 60	III. motywy zmiany wyroku w części dotyczącej P. B. (1)
60 - 66	IV. motywy obniżenia kar pozbawienia wolności wobec niektórych oskarżonych
66 - 117	V. motywy nieuwzględnienia pozostałych zarzutów podnoszonych w apelacjach obrońców oskarżonych
67 - 70	V.1. motywy nieuwzględnienia zarzutów obrazy art. 404 § 2 k.p.k., art. 374 § 1 k.p.k. i art. 376 § 1 k.p.k. podnoszonych w apelacji obrońcy A. L.
70 - 72	V.2. rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutów obrazy art. 413 k.p.k.
72 - 78	V.3. motywy nieuwzględnienia zarzutów obrazy art. 424 k.p.k.
79 - 105	V.4. motywy nieuwzględnienia zarzutów nieprawidłowej oceny głównych dowodów oskarżenia (...)
105 - 117	V.5. motywy nieuwzględnienia pozostałych zarzutów podnoszonych w apelacjach obrońców oskarżonych
117 - 118	VI. kwestia podstaw do ewentualnego uchylenia lub zmiany wyroku na podstawie art. 440 k.p.k.
118 - 122	VII. orzeczenia o karach łącznych i o warunkowym zawieszeniu wykonania kary

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy rozpoznawał sprawę:

1. A. B.

2. M. N.

3. R. S., oskarżonych o to, że:

I. w okresie od 1 stycznia 2001r. do 31 października 2002r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w B. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczyli w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 25 kg, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 12 kg w ten sposób, że wskazywali ustalone osoby do odbioru narkotyków od ich posiadaczy, a następnie dokonywali rozliczeń z tytułu sprzedaży tych narkotyków,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

II. w okresie od 1 stycznia 2001r. do 31 października 2002r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., S. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym przy wykorzystaniu przyrządu w postaci tzw. tabletkarki, przeznaczonego do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowej, który nabyli w listopadzie 2000r. od ustalonej osoby, wytworzyli substancje psychotropowe w znacznych ilościach w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 72.000 szt., które następnie wprowadzali do obrotu w ten sposób, że wskazywali ustalone osoby do odbioru narkotyków od ich bezpośrednich wytwórców, a następnie dokonywali rozliczeń z tytułu sprzedaży tych narkotyków

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. A. W., oskarżonego o to, że :

III. w okresie pomiędzy styczniem 2001r. a grudniem 2001r. daty dziennej bliżej nieustalonej, w B., S., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 900 szt. w ten sposób, że wskazał bezpośrednim wytwórcom narkotyków osoby do ich odbioru,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. T. P. (1), oskarżonego o to, że:

IV. w okresie od 22 września 2000r. do co najmniej października 2002r., dat dziennych bliżej nieustalonych w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębne osoby,

mającej na celu popełnianie oszustw, produkcje i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

V. w czasie jak w pkt IV, w B., S. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, w ramach podziału ról, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczyli w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 25 kg, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 12 kg w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym osobom w celu dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się bezpośrednio po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie IV K 602/99,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VI. w czasie jak w pkt IV, dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., S., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wytworzył substancje psychotropowe w znacznych ilościach w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 72.000 szt., które następnie wprowadzał do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się bezpośrednio po odbyciu ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w sprawie IV K 602/99,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VII. w okresie od 22 września 2000r. do 26 października 2005r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posiadał dwa przyrządy w postaci pras, służące do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy,

tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

6. A. G., oskarżonego o to, że :

VIII. w okresie nie krótszym niż od 6 kwietnia 1998r. do 14 grudnia 2001r. w B., S. i innych miejscowościach województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez M. N. i R. S., mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabiania środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

IX. w okresie od co najmniej czerwca 1999r. do 31 grudnia 2000r. w B. i S., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z M. N., R. S., A. B. i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wytworzył substancje psychotropowe w znacznej ilości w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 54.000 sztuk, które następnie wprowadzał do obrotu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

7. D. G., oskarżonego o to, że :

X. w okresie nie krótszym niż od września 2000r. do 19 maja 2005r. w B., S. i innych miejscowościach województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez ustalone i odrębnie ścigane osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabiania środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art.258 § 2 k.k.;

XI. w okresie od co najmniej września 2000r. do września 2002r. w B. i S., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z M. N., R. S., A. B. i innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wytworzył substancje psychotropowe w znacznej ilości w postaci tabletek ekstazy w łącznej ilości nie mniejszej niż 72.000 sztuk, które następnie wprowadzał do obrotu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XII. w okresie od końca 2000r. do końca października 2002r. w B., S., M., L. i innych miejscowościach, wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 25 kg oraz amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 12 kg w ten sposób, że odbierał te środki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIII. w okresie od września 2000r. do 26 października 2005r. w S., działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, posiadał dwa przyrządy w postaci pras służące do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy;

tj. o przestępstwo z art. 54 ust.1 ustaw z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

8. A. L., oskarżonego o to, że:

XIV. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym niż od października 2000r. do co najmniej października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

XV. w okresie od października 2000r. do października 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., S. i W., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 3000 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 1500 gram oraz tabletek ekstazy w ilości

nie mniejszej niż 1000 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

9. R. K. (1), oskarżonego o to, że :

XVI. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym niż od 14 września 2002r. do co najmniej października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywanie przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art.258 § 2 k.k.;

XVII. w okresie od 14 września 2002r. do października 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B. i S., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 1000 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 1000 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 1000 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom, w celu dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się bezpośrednio po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 16 maja 2002r. w sprawie o sygn. akt III K 463/02, którą odbywał w okresie od 12 marca 1997r. do 13 marca 1997r., 1 października 1997r. do 3 października 1997r., 16 kwietnia 1999r. do 28 grudnia 1999r. i od 3 września 2001r. do 13 września 2002r.

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

10. M. L., oskarżonego o to, że:

XVIII. jesienią 2001r. daty dziennej bliżej nieustalonej, w nieustalonej z nazwy miejscowości na trasie W.-B., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 4000 gram w ten sposób, że przekazał go trzem nieustalonym osobom,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

11. S. G., oskarżonego o to, że:

XIX. dat dziennych bliżej nieustalonych w okresie nie krótszym niż od wiosny 2001r. do co najmniej października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywanie przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

XX. w okresie od miesięcy wiosennych 2001r. do października 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu, z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 1000 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 1000 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 1536 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom, w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

12. P. B. (1), oskarżonego o to, że:

XXI. w dniu 6 listopada 2001r. w M. województwa (...), pomagając ustalonej osobie uniknąć odpowiedzialności karnej, podjął działania mające na celu utrudnienie postępowania karnego polegające na tym, że działając na polecenie ustalonych osób wyniósł z domu, a następnie ukrył w lesie środek odurzający w postaci marihuany w ilości 10 kg, broń palną w postaci co najmniej 2 szt. pistoletów marki C., nieustaloną ilość amunicji, tłumiki do broni palnej i kuszę wojskową,

tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 k.k.,

XXII. w czasie i miejscu jak w pkt I, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 10 kg w ten sposób, że po uprzednim ukryciu narkotyków z obawy przed ich ujawnieniem, przekazał je ustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXIII. w czasie i miejscu jak w pkt I, bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci co najmniej 2 szt. pistoletów marki C. i nieustaloną ilość amunicji;

tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.;

13. D. S., oskarżonego o to, że:

XXIV. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym niż od końca czerwca 2001r. do co najmniej wiosny 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez inne ustalone i ściganie odrębnie osoby, mającej na celu popełnienie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

XXV. w okresie od końca czerwca 2001r. do wiosny 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 400 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 1000 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 50 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom, w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXVI. w dniu 5 czerwca 2006r. w B. , wbrew przepisom ustawy, posiadał środek odurzający w postaci kokainy w ilości 10,13 grama,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. przeciwdziałaniu narkomanii;

14. P. P., oskarżonego o to, że:

XXVII. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym niż od października 2000r. do co najmniej października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.;

XXVIII. w okresie od października 2000r. do października 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2850 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

15. M. C., oskarżonego o to, że:

XXIX. dat dziennych bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym od 1 lipca 2001r. do co najmniej końca października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez inne ustalone i ścigane odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.,

XXX. w okresie od stycznia 2002r. do października 2002r., dat dziennych bliżej nieustalonych, w B. wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 300 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2850 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

16. S. K., którego sprawę w postępowaniu odwoławczym wyłączono do odrębnego rozpoznania;

17. T. S., oskarżonego o to, że:

XXXIII. w okresie pomiędzy 19 marca 2002r. a kwietniem 2002r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w B. uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż

300 gram w ten sposób, że odebrał narkotyki od nieustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom, w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXIV. w listopadzie 2000r. daty dziennej bliżej nieustalonej w B. -Ł. woj. (...), udzielił pomocy w produkcji, wbrew przepisom ustawy, tabletek ekstazy w ten sposób, że przekazał ustalonym osobom urządzenie w postaci tabletkarki do niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej, a następnie udzielił im informacji w zakresie działania urządzenia wytwarzając w tym celu nie mniej niż 20 szt. tabletek, czym ułatwił tym osobom wytwarzanie substancji psychotropowych w znacznych ilościach,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XXXV. jesienią 2001r. daty dziennej bliżej nieustalonej, w nieustalonej z nazwy miejscowości na trasie W.-B., wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w ten sposób, że doprowadził do przekazania przez ustalone osoby środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 4.000 gram trzem nieustalonym dotychczas osobom, przy czym z tytułu tej transakcji otrzymał pieniądze w kwocie 6.000 zł,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

18. J. J., oskarżonego o to, że:

XXXVI. dat bliżej nieustalonych, w okresie nie krótszym niż od stycznia 2001r. do co najmniej października 2002r. w B. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, kierowanej przez inne ustalone i ściganie odrębnie osoby, mającej na celu popełnianie oszustw, produkcję i wprowadzanie do obrotu substancji psychotropowych i środków odurzających, podrabianie środków płatniczych w postaci kart bankowych i dokonywania przy ich użyciu oszustw,

tj. o przestępstwo z art. 258 § 2 k.k.,

XXXVII. w okresie od stycznia 2001r. do października 2002r. w B., wbrew przepisom ustawy, działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w warunkach czynu ciągłego, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających i substancji odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 1500 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 3400 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2500 szt. w ten sposób, że odbierał narkotyki od ustalonych osób, a następnie przekazywał je innym nieustalonym osobom w celu dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

19. C. M., co do którego wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2013 roku, sygn. akt **III K 35/07**, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy orzekł:

- w punkcie 1: oskarżonych **A. B., M. N. i R. S.** uznał za winnych popełnienia przestępstwa zarzucanego im w pkt I tj. czynu z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art.65 § 1 k.k. i art.33 § 2 i §

3 k.k. skazał ich na kary po 5 lat pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 500 zł;

- w punkcie 2: oskarżonych **A. B., M. N. i R. S.** uznał za winnych popełnienia przestępstwa zarzucanego im w pkt II tj. czynu z art. 53 ust.2 i art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. i art.65 § 1 k.k. skazał ich na kary po 6 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 500 zł;
- w punkcie 3: na podstawie art.85 k.k. i art.86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonym **A. B., M. N. i R. S.** i orzekł wobec nich kary łączne po 7 lat pozbawienia wolności i po 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 500 zł;
- w punkcie 4: oskarżonego **A. W.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. i art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art.56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art.65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równą kwocie 400 złotych;
- w punkcie 5: oskarżonego **T. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art.258 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 6: oskarżonego **T. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanemu mu w pkt V tj. przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. , art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 7: oskarżonego **T. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI tj. przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 8: oskarżonego **T. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII tj. przestępstwa z art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 54 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 9: na podstawie art. 85 k.k. i art.86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu **T. P. (1)** i orzekł łączną karę 300 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 10: na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **T. P. (1)** warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby;
- w punkcie 11: na podstawie art.73 § 1 k.k. oddał oskarżonego **T. P. (1)** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

- w punkcie 12: oskarżonego **A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 13: oskarżonego **A. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IX tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11§ 2 k.k. w zw. z art.12 k.k. i art.65§1 k.k. i za to na podstawie art.53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art.33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 14: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu **A. G.** i orzekł łączną karę 150 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 15: na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **A. G.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby;
- w punkcie 16: na podstawie art.73 § 1 k.k. oddał oskarżonego **A. G.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- w punkcie 17: oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 18: oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI tj. przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art.33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 19: oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XII tj. przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art.12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 20: oskarżonego **D. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIII tj. przestępstwa z art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 54 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki diennej za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 21: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary grzywny wymierzone oskarżonemu **D. G.** i orzekł łączną karę 300 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 22: na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **D. G.** warunkowo zawiesza na okres 5 lat próby;
- w punkcie 23: na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego **D. G.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- w punkcie 24: oskarżonego **A. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XIV tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 25: oskarżonego **A. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XV tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na równą kwocie 400 zł;

- w punkcie 26: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **A. L.** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 27: oskarżonego **R. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVI tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 28: oskarżonego **R. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVII tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 400 zł;
- w punkcie 29: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **R. K. (1)** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 30: oskarżonego **M. L.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XVIII tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 400 zł;
- w punkcie 31: oskarżonego **S. G.** uznał za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w pkt XIX tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 32: oskarżonego **S. G.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XX tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 400 zł;
- w punkcie 33: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **S. G.** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 34: oskarżonego **P. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXI tj. przestępstwa z art. 239 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 35: oskarżonego **P. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXII tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 36: oskarżonego **P. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIII tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 37: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **P. B. (1)** i orzekł łączną karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 38: na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **P. B. (1)** warunkowo zawiesił na okres 5 lat tytułem próby;

- w punkcie 39: oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIV tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 40: oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 100 zł;
- w punkcie 41: oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVI tj. przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 42: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **D. S.** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności,
- w punkcie 43: oskarżonego **P. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXVII tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 44: oskarżonego **P. P.** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt XXVIII tj. przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 400 zł;
- w punkcie 45: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **P. P.** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 46: oskarżonego **M. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXIX tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 47: oskarżonego **M. C.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXX tj., przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując jedną stawkę za równą kwocie 200 zł;
- w punkcie 48: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone **M. C.** i orzekł łączną karę 2 lat pozbawienia wolności;
- w punkcie 49: na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu **M. C.** warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby;
- w punkcie 50: na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego **M. C.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
- w punkcie 54: oskarżonego **T. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 300 zł;
- w punkcie 55: oskarżonego **T. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 400 zł;

- w punkcie 56: oskarżonego **T. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXV tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 19 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 dziennych stawek grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą 400 zł;
- w punkcie 57: na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **T. S.** przepadek korzyści majątkowej w wysokości 6.000 zł;
- w punkcie 58: na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu **T. S.** i orzekł łączną karę 5 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki za równą kwocie 400 zł;
- w punkcie 59: oskarżonego **J. J.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXVI tj. przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
- w punkcie 60: oskarżonego **J. J.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXXVII tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki 400 zł;
- w punkcie 61: na podstawie art.85 k.k. i art. 86§ 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **J. J.** i orzekł łączną karę 3 lat pozbawienia wolności;

Wyrok zawiera ponadto rozstrzygnięcie o kosztach sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli:

- prokurator w części, dotyczącej oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. W., T. P. (1), A. G., D. G., A. L., R. K. (1), S. G., D. S., P. P., M. C., T. S. i J. J.,
- obrońcy oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. W., A. L., R. K. (1), M. L., P. B. (1), P. P., S. K., T. S. i J. J..

Prokurator zaskarżył wyrok:

- w całości na niekorzyść oskarżonych A. W., T. P. (1), A. G., D. G., D. S., P. P., M. C., S. K. (sprawę tego oskarżonego Sąd Apelacyjny wyłączył do odrębnego rozpoznania), T. S. i J. J.,
- w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych A. B., M. N., R. S., A. L., R. K. (1) i S. G..

Apelujący zarzucił wyrokowi:

I. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na:

- a) błędnym przytoczeniu w pkt III wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu A. W. poprzez zawarcie w nim zwrotu „w ramach podziału ról”, w sytuacji gdy takiego sformułowania nie zawiera zarzut w pkt III aktu oskarżenia i poprzez pominięcie zwrotu „i nieustalonymi osobami”, w sytuacji gdy takie sformułowanie zawiera zarzut w pkt III aktu oskarżenia, a który to błędnie opisany czyn został przypisany A. W. w pkt 4 orzeczenia,
- b) błędnym przytoczeniu w pkt V wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu T. P. (1) poprzez zawarcie w nim zwrotu „w ramach podziału ról”, w sytuacji gdy takiego sformułowania nie zawiera zarzut w pkt V aktu oskarżenia i zawarcie wyrazu „uczestniczyli”, w sytuacji gdy zarzut V aktu oskarżenia zawiera sformułowanie „uczestniczył”, a który to błędnie opisany czyn został przypisany T. P. (1) w pkt 6 orzeczenia,
- c) błędnym przytoczeniu w pkt VI wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu T. P. (1) poprzez zawarcie w nim wyrazu „nieustalonymi”, w sytuacji gdy zarzut VI aktu oskarżenia zawiera sformułowanie „ustalonymi”, a który to błędnie opisany czyn został przypisany T. P. (1) w pkt 7 orzeczenia,
- d) błędnym przytoczeniu w pkt VI wyroku kwalifikacji czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu T. P. (1) poprzez pominięcie przepisu art. 53 ust. 2 (ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii), w sytuacji gdy przepis ten zawiera kwalifikacja prawna czynu zarzucanego w pkt VI aktu oskarżenia,
- e) błędnym przytoczeniu w pkt IX wyroku kwalifikacji czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu A. G. poprzez pominięcie przepisu art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy przepis ten zawiera kwalifikacja prawna czynu zarzucanego w punkcie IX aktu oskarżenia,
- f) błędnym przytoczeniu w pkt XI wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu D. G. poprzez pominięcie zwrotu „T. P. (1)”, w sytuacji gdy takie sformułowanie zawiera zarzut w pkt XI aktu oskarżenia, a który to błędnie opisany czyn został przypisany D. G. w pkt 18 orzeczenia,
- g) błędnym przytoczeniu w pkt XI wyroku kwalifikacji czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu D. G. poprzez pominięcie przepisu art. 11 § 2 k.k., w sytuacji gdy przepis ten zawiera kwalifikacja prawna czynu zarzucanego w punkcie XI aktu oskarżenia,
- h) błędnym przytoczeniu w pkt XXV wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu D. S. poprzez zawarcie zwrotu „500 szt.”, w sytuacji gdy zarzut w pkt XXVI aktu oskarżenia zawiera sformułowanie „50 szt.”, a który to błędnie opisany czyn został przypisany D. S. w pkt 40 orzeczenia,
- i) błędnym przytoczeniu w pkt XXVIII wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu P. P. poprzez zawarcie zwrotu „i substancji odurzających”, w sytuacji gdy sformułowanie takie nie stanowi znamienia czynu zabronionego i nie zawiera go zarzut w pkt XXIX aktu oskarżenia, a który to błędnie opisany czyn został przypisany P. P. w pkt 44 orzeczenia,
- j) błędnym przytoczeniu w pkt XXIX wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu M. C. poprzez pominięcie wyrazu „niż” i zwrotu „nieustalonymi”, w sytuacji gdy takie sformułowania zawiera zarzut w pkt XXX aktu oskarżenia, a który to błędnie opisany czyn został przypisany M. C. w pkt 46 orzeczenia,
- k) błędnym przytoczeniu w pkt XXX wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu M. C. poprzez zawarcie zwrotu „środków odurzających i substancji odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2850 szt.”, w sytuacji gdy sformułowanie „i substancji odurzających” nie stanowi znamienia czynu zabronionego, zaś zarzut w pkt XXXI aktu oskarżenia zawiera sformułowanie „substancji

psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 300 gram”, a który to błędnie opisany czyn został przypisany M. C. w pkt 47 orzeczenia,

l) [zarzut dotyczy S. K., którego sprawę sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania]

m) [zarzut dotyczy S. K., którego sprawę sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania]

n) błędnym przytoczeniu w pkt XXXIII wyroku kwalifikacji czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu T. S. poprzez wskazanie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy w zakresie czynu zarzuconego w pkt XXXIV aktu oskarżenia powołano art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

o) błędnym przytoczeniu w pkt XXXV wyroku kwalifikacji czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu T. S. poprzez wskazanie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w sytuacji gdy w zakresie czynu zarzuconego w pkt XXXVI aktu oskarżenia powołano art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

p) błędnym przytoczeniu w pkt XXXVII wyroku opisu czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu J. J. poprzez pominięcie w nim zwrotu „dat dziennych bliżej nieustalonych”, w sytuacji gdy takie sformułowanie zawiera zarzut w pkt XXXV aktu oskarżenia i zawarcie w nim zwrotu „i substancji odurzających”, w sytuacji gdy sformułowanie takie nie stanowi znamienia czynu zabronionego i nie zawiera go zarzut w pkt XXXV aktu oskarżenia, a który to błędnie opisany czyn został przypisany J. J. w pkt 60 orzeczenia.

II. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 33 § 2 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu wskazanego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w wyroku:

- A. B., M. N. i R. S. w pkt 1,
- A. W. w pkt 4,
- T. P. (1) w pkt 6,
- A. L. w pkt 25,
- R. K. (1) w pkt 28,
- S. G. w pkt 32,
- D. S. w pkt 40,
- P. P. w pkt 44,
- M. C. w pkt 47,
- [S. K. – sprawę tego oskarżonego sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania],
- T. S. w pkt 54 i 56,
- J. J. w pkt 60,

podczas gdy podstawą orzeczenia obligatoryjnej kumulatywnej kary grzywny w przypadku skazania za przestępstwo nielegalnego wprowadzania do obrotu narkotyków i udziału w obrocie nimi, gdy ich ilość jest znaczna, jest przepis art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

b) art. 33 § 2 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu wskazanego przepisu jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności za czyn przypisany w wyroku:

- T. P. (1) w pkt 7,
- A. G. w pkt 13,
- D. G. w pkt 18,
- T. S. w pkt 55,

podczas gdy podstawą orzeczenia obowiązkowej kumulatywnej kary grzywny w przypadku skazania za przestępstwo nielegalnego wytwarzania narkotyków w znacznych ilościach jest przepis art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

c) art. 69 § 1 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu wskazanego przepisu jako podstawy prawnej zastosowanego wobec oskarżonych T. P. (1), A. G., D. G. i M. C. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec wymienionych jako sprawców z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. jest art. 69 § 3 k.k.,

d) art. 70 § 1 pkt 1 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu wskazanego przepisu jako podstawy prawnej dla określenia okresu próby zastosowanego wobec oskarżonych T. P. (1), A. G., D. G. i M. C. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy podstawą określenia okresu próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec wymienionych jako sprawców z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. jest art. 70 § 2 k.k.,

e) art. 73 § 1 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu wskazanego przepisu jako podstawy prawnej orzeczonego wobec oskarżonych T. P. (1), A. G., D. G. i M. C. dozoru kuratora sądowego, podczas gdy podstawą jego zastosowania wobec wymienionych jako sprawców z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. jest art. 73 § 2 k.k.,

f) art. 65 § 1 k.k. polegającą na niesłusznym wskazaniu tego przepisu w podstawie wymierzenia kary wobec T. P. (1) w pkt 6, 7, wobec A. G. w pkt 13 i wobec D. G. w pkt 18, 19 wyroku, podczas gdy przepis ten nie winien być powołany w podstawie orzeczenia przez sąd kary wymierzonej z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia,

g) art. 60 § 6 pkt 4 k.k. polegającą na niesłusznym wskazaniu tego przepisu w podstawie wymierzenia kary orzeczonej wobec T. P. (1) w pkt 7 w sytuacji gdy opis czynu przypisanego w tym pkt, a zarzuczonego w pkt VI wskazuje na popełnienie zbrodni produkcji narkotyków, a zatem w podstawie wymiaru kary z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia kary winien być powołany art. 60 § 6 pkt 2 k.k.,

h) art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. polegającą na niesłusznym wskazaniu tych przepisów w podstawie wymierzenia kary orzeczonej wobec T. P. (1) w pkt 8 w sytuacji gdy wymierzona kara za przypisany czyn nie została nadzwyczajnie złagodzona,

i) art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. polegającą na niesłusznym niewskazaniu tych przepisów w podstawie wymierzenia kary orzeczonej wobec A. G. w pkt 13 i D. G. w pkt 18, w sytuacji gdy przepisy te winny być powołane w podstawie wymierzenia kary pozbawienia wolności z zastosowaniem jej nadzwyczajnego złagodzenia,

j) § 2 art. 86 k.k. polegającą na niesłusznym powołaniu tego przepisu w podstawie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. L. w pkt 26, w sytuacji gdy wskazany przepis reguluje granice i wymiar łącznej kary grzywny,

k) art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na niesłusznym przyjęciu, iż czyn przypisany T. P. (1) w pkt 7 wyczerpuje dyspozycję art. 56 ust. 3 ww. ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1

k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy opis czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt VI wskazuje na popełnienie przez niego przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., co w konsekwencji również doprowadziło do błędnego powołania art. 56 ust. 3 ww. ustawy jako podstawy wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, zamiast art. 53 ust. 2 tej ustawy,

l) art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na niesłusznym przyjęciu, iż czyn przypisany T. S. w pkt 54 wyczerpuje dyspozycję art. 62 ust. 1 ww. ustawy, podczas gdy opis czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt XXXIII wskazuje na popełnienie przez niego przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w konsekwencji również doprowadziło do błędnego powołania art. 62 ust. 1 ww. ustawy jako podstawy wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, zamiast art. 56 ust. 3 tej ustawy,

m) art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na niesłusznym przyjęciu, iż czyn przypisany T. S. w pkt 56 wyczerpuje dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ww. ustawy, podczas gdy opis czynu zarzucanego temu oskarżonemu w pkt XXXV wskazuje na popełnienie przez niego przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co w konsekwencji również doprowadziło do błędnego powołania art. 53 ust. 2 ww. ustawy i art. 19 § 1 k.k. jako podstawy wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, zamiast art. 56 ust. 3 tej ustawy.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu czynu przytoczonego w pkt III wyroku zwrotu „w ramach podziału ról” oraz jego uzupełnienie zwrotem „i nieustalonymi osobami”,
- wyeliminowanie z opisu czynu przytoczonego w pkt V wyroku zwrotu „w ramach podziału ról” i zamianę wyrazu „uczestniczyli” na „uczestniczył”,
- zamianę w opisie czynu przytoczonego w pkt VI wyrazu „nieustalonymi” na „ustalonymi”,
- uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przytoczonego w pkt VI o przepis art. 53 ust. 2,
- uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przytoczonego w pkt IX o przepis art. 11 § 2 k.k.,
- uzupełnienie opisu czynu przytoczonego w pkt XI o zwrot „T. P. (1)”,
- uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przytoczonego w pkt XI o przepis art. 11 § 2 k.k.,
- zamianę w opisie czynu przytoczonego w pkt XXV zwrotu „500 szt.” na „50 szt.”,
- wyeliminowanie z opisu czynu przytoczonego w pkt XXVIII wyroku zwrotu „i substancji odurzających”,
- uzupełnienie opisu czynu przytoczonego w pkt XXIX wyrazem „niż” i zwrotem „nieustalonymi”,
- zamianę w opisie czynu przytoczonego w pkt XXX zwrotu „środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram, amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 200 gram oraz tabletek ekstazy w ilości nie mniejszej niż 2850 szt.” na „substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 300 gram”,
- [dotyczy S. K., którego sprawę sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania]
- [dotyczy S. K., którego sprawę sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania]
- zmianę kwalifikacji prawnej czynu przytoczonego w pkt XXXV z „art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii” na „art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii”,

- uzupełnienie opisu czynu przytoczonego w pkt XXXVII o zwrot „dat dziennych bliżej nieustalonych” i wyeliminowanie zwrotu „i substancji odurzających”,
- wyeliminowanie art. 33 § 2 k.k. jako podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej A. B., M. N. i R. S. w pkt 1, A. W. w pkt 4, T. P. (1) w pkt 6, A. L. w pkt 25, R. K. (1) w pkt 28, S. G. w pkt 32, D. S. w pkt 40, P. P. w pkt 44, M. C. w pkt 47, S. K. w pkt 52 [sprawę tego oskarżonego sąd odwoławczy wyłączył do odrębnego rozpoznania], T. S. w pkt 54 i 56, J. J. w pkt 60, T. P. (1) w pkt 7, A. G. w pkt 13, D. G. w pkt 18, T. S. w pkt 55,
- powołanie art. 69 § 3 k.k. jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec T. P. (1), A. G., D. G. i M. C.,
- powołanie art. 70 § 2 k.k. jako podstawy określenia okresu próby zastosowanego wobec T. P. (1), A. G., D. G. i M. C. warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności,
- powołanie art. 73 § 2 k.k. jako podstawy prawnej orzeczonego wobec oskarżonych T. P. (1), A. G., D. G. i M. C. dozoru kuratora sądowego,
- wyeliminowanie art. 65 § 1 k.k. z podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec T. P. (1) w pkt 6, 7, wobec A. G. w pkt 13 i wobec D. G. w pkt 18, 19,
- powołanie art. 60 § 6 pkt 2 k.k. w podstawie wymiaru nadzwyczajnie złagodzonej kary orzeczonej wobec T. P. (1) w pkt 7,
- wyeliminowanie art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. z podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec T. P. (1) w pkt 8,
- powołanie art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. w podstawie wymiaru nadzwyczajnie złagodzonej kary orzeczonej wobec A. G. w pkt 13 i wobec D. G. w pkt 18,
- wyeliminowanie § 2 (art. 86 k.k.) z podstawy wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. L. w pkt 26,
- przyjęcie, iż czyn przypisany T. P. (1) w pkt 7 wyczerpuje dyspozycję art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i powołanie przepisu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jako podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny,
- przyjęcie, iż czyn przypisany T. S. w pkt 54 wyczerpuje dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i powołanie tego przepisu jako podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny,
- przyjęcie, iż czyn przypisany T. S. w pkt 56 wyczerpuje dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i powołanie tego przepisu jako podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny,

Obrońca A. B. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

1. mogący mieć wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę poprzez niesłuszne uznanie, iż oskarżony dopuścił się przestępstw określonych w wyroku, poprzez przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonych T. P. (1), D. G. i A. G. są wiarygodne,

2. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego art. 4, 5, 410 i 424 k.p.k. wynikającą z jednostronnej oceny dowodów oraz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

3. mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego art. 11 § 1 k.p.k. przez ponowne skazanie oskarżonego za ten sam czyn, gdy faktycznie oskarżony został już raz skazany za udział w grupie przestępczej wyrokiem z dnia 25 czerwca 2012 roku, sygn. akt II K 142/05 oraz wyrokiem z dnia 15 listopada 2012 roku przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy,

4. rażąco niewspółmierność kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, mając na uwadze orzeczenia wydane w stosunku do pozostałych oskarżonych oraz nieuwzględnienie faktu, iż sprawa została podzielona na wiele spraw i tym samym w każdej sprawie zapada wyrok, co w znacznym stopniu przyczynia się do pogorszenia sytuacji oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca M. N. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, że oskarżony dopuścił się przestępstw określonych w sentencji wyroku poprzez przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżonych T. P. (1), D. G. i A. G.,

2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4, 5 § 2, 410 i 424 k.p.k. poprzez dokonanie jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z nieuwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, mając na uwadze orzeczenia co do kary wydane wobec współoskarżonych oraz nieuwzględnienie faktu podzielenia niniejszej sprawy na wiele spraw, skutkujących wydaniem odrębnych wyroków skazujących, co w konsekwencji w znaczącym stopniu przyczyniło się do pogorszenia sytuacji oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca R. S. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie 4, 7 k.p.k. poprzez niezasadnione nadanie waloru wiarygodności i spójności wyjaśnieniom oskarżonych T. P. (1), D. G. i A. G. w zakresie winy oskarżonego w popełnieniu zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów,

II. rażąco niewspółmierność kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności z uwagi na nienależyte uwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów,

III. niezgodność treści uzasadnienia orzeczenia z art. 424 k.p.k., poprzez jego zbytnią oględność i brak należytego wyjaśnienia jakimi przesłankami kierował się sąd meriti wydając zaskarżone orzeczenie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca A. W. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając naruszenie prawa procesowego, a to art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. prowadzące do mającego wpływ na treść wyroku błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na skazaniu oskarżonego za czyn, polegający na obrocie znaczną ilością narkotyków w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, mimo że z ustaleń poczynionych na rozprawie wynikało, że oskarżony nie należał do takiej grupy i w ramach tej grupy nie brał udziału w rozprowadzaniu tabletek ekstazy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Obrońca A. L. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, względnie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie do prawnokarnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 25 wyroku, w sytuacji, gdy w okresie od popełnienia czynu (od października 2000 r. do października 2002 r.) do chwili orzekania (13 marzec 2013 r.) nastąpiła dwukrotna zmiana stanu prawnego dotycząca prawnokarnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 25 wyroku, sprowadzająca się do zastąpienia obowiązującej w dacie popełnienia czynu ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w oparciu o którą to nową ustawę (w stanie prawnym na dzień wyrokowania) nastąpiło skazanie oskarżonego, a także w modyfikacji zagrożenia karnego w ustawie nowej, przy czym ustawa poprzednio obowiązująca była względniejsza dla sprawcy w zakresie ustawowego zagrożenia sankcją karną,

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 404 § 2 k.p.k., poprzez:

a. naruszenie zasady prowadzenia rozprawy odroczonej od początku, w sytuacji:

- przeprowadzenia kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów na samym początku postępowania sądowego, które trwało przecież 5 lat i 7 miesięcy,
- względnie długich, przy wzięciu pod uwagę specyfiki dokonywanych czynności (tj. niskiego poziomu skomplikowania dokonywanych czynności, braku konieczności powoływania biegłych, w przeważającej mierze przeprowadzania dowodów z zeznań świadków) okresów odroczeń,
- znacznych, nie znajdujących dostatecznego uzasadnienia w rzeczywistych potrzebach procesu, w szczególności w dalszym etapie postępowania jurysdykcyjnego, okresach bezczynności między rozprawami oraz braku dokonywania jakichkolwiek czynności na samych rozprawach,

b. brak decyzji sądu w przedmiocie prowadzenia rozprawy odroczonej w dalszym ciągu, przy jednoczesnym zaniechaniu powtórzenia przeprowadzonych wcześniej czynności oraz jej przekonującego wyjaśnienia oraz podnoszenie zupełnie nietrafionego argumentu, upatrującego uzasadnienia dla prowadzenia rozprawy odroczonej w dalszym ciągu w zasadach ekonomiki procesowej,

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 374 § 1 k.p.k. i art. 376 § 1 zd. 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji wzywiania, a nie tylko zawiadamiania, oskarżonego

L. (ale także współoskarżonych) na kolejne rozprawy, co świadczyć może o istnieniu, zdaniem sądu, potrzeby uczestniczenia oskarżonego w rozprawie, a jednocześnie przeprowadzaniu rozpraw pod nieobecność oskarżonego, a także faktycznego prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, pomimo braku podjęcia w tym przedmiocie stosownej decyzji procesowej,

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 25 wyroku w sposób nieodpowiadający ustawowym znamionom tego czynu poprzez brak wskazania, iż zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym, w której działanie zarzucono oskarżonemu, miała na celu popełnianie przestępstw (art. 65 § 1 k.k.), co uniemożliwia przypisanie oskarżonemu czynu w postaci przypisanej przez sąd,

5. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegający na poczynieniu ustaleń faktycznych w sposób dowolny, nieoparty na dowodach, a także na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną orzeczenia i przesłanie motywów, którymi kierował się sąd I instancji ferując wyrok, co sprowadzało się do:

a. braku wskazania okoliczności, jakie przesądziły o przynależności oskarżonego do „związku przestępczego o charakterze zbrojnym, mającego na celu popełnianie przestępstw”, podczas gdy sąd meriti winien ustalić i wyjaśnić, skąd wynikają poczynione ustalenia i w oparciu o jakie materiały zostały dokonane,

b. braku wskazania i odniesienia się do tego, czy oskarżony swoim zamiarem obejmował uczestnictwo w „związku mającym na celu popełnienie przestępstwa o charakterze zbrojnym”, a w szczególności czy obejmował swoją świadomością to, iż członkowie tej grupy posługiwali się bądź posiadali broń, co warunkuje odpowiedzialność za uczestnictwo w takiej organizacji,

c. braku ustalenia, jakie miejsce w hierarchii związku miał zajmować oskarżony, czyje polecenia realizował uczestnicząc w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych i substancji psychoaktywnych, a także, czy wykonując przypisane zachowania działał tym w ramach związku przestępczego,

d. braku wyjaśnienia, z jakich powodów przyznano walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych D. G., T. P. (1) i świadka anonimowego nr (...), a jednocześnie odmówiono jej oskarżonemu L. poprzez ograniczenie się do stwierdzeń, iż treść zeznań wskazanych osób jest zgodna z ustalonym przez Sąd Okręgowy stanem faktycznym, podczas gdy brak jest przekonującej argumentacji i oceny dokonanej we wzajemnym powiązaniu wskazanych środków dowodowych i przeprowadzenia ich analizy, prowadzącej do spójnych i niezbitych wniosków o sprawstwie oskarżonego co do zarzucanych mu czynów;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez nieprawidłową, dokonaną z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów ocenę wyjaśnień oskarżonych T. P. (1), D. G. i świadka anonimowego nr (...) oraz poczynienie na ich podstawie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych, uznanie ich za logiczne, spójne, konsekwentne, a w konsekwencji wiarygodne, podczas gdy prawidłowa ich analiza powinna prowadzić do wniosku, iż:

a. wyjaśnienia oskarżonych zawierają istotne wewnętrzne sprzeczności,

b. wymienione osoby nie posiadają wiedzy i składają sprzeczne oświadczenia co do uczestnictwa oskarżonego w związku przestępczym,

c. wyjaśnienia wskazanych osób są nieweryfikowalne, nie poparte przekonującymi środkami dowodowymi, a z uwagi na ich zwięzłość i ogólność w zakresie dotyczącym oskarżonego, nie pozwalającą uznać ich za dostateczną podstawę do czynienia konkluzji o sprawstwie oskarżonego co do przypisanych mu czynów;

7. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez brak zawarcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakichkolwiek rozważań co do wyjaśnienia podstawy

prawnej wyroku, co czyni zupełnie nieczytelnym rozumowanie sądu I instancji w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa zarzucanych mu czynów, w szczególności przy wzięciu pod uwagę, iż stan prawny ulegał w okresie od popełniania czynu do dnia wyrokowania kilkukrotnym zmianom,

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, iż:

a. oskarżony uczestniczył w związku przestępczym o charakterze zbrojnym, mającym na celu popełnianie przestępstw, podczas gdy nie sposób ustalić, czy oskarżony był członkiem związku przestępczego, a także, czy obejmował świadomością fakt, iż jego kierownictwo posługiwało się bronią palną, a w szczególności, że świadek anonimowy nr (...), rozpoznając oskarżonego oraz kierownictwo związku w osobach N., B. i S. nie wskazał, iż oskarżony należał do związku przestępczego (k. 9140v),

b. oskarżony odbierał środki odurzające od oskarżonych G. i P. w zakresie uczestnictwa przez niego w związku przestępczym oraz w zakresie uzgodnionego z kierownictwem porozumienia, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonych w tym zakresie, z uwagi na ich lakoniczność oraz brak wiedzy oskarżonych co do ewentualnego porozumienia istniejącego między oskarżonym a kierownictwem związku (N., S., B.), nie pozwalały na wysnucie wniosków poczynionych przez sąd a quo;

9. rażąco niewspółmierność (surowość) wymierzonej oskarżonemu w punkcie 25 wyroku kary pozbawienia wolności poprzez błędne nadanie przesądzającego o wymiarze kary znaczenia okolicznościom związanym z okresem przestępczej działalności oskarżonego i ilości wprowadzonych w tym czasie do obrotu środków odurzających, przy pominięciu pozostałych kryteriów i dyrektyw wymiaru kary, w szczególności poprzez niedocenienie faktu, iż oskarżony jest osobą niekaraną, co ustalił sąd meriti (k. 11101), a także bez należytego rozważenia roli, jaką oskarżony pełnił we wspólnym czynie, pozycji jaką zajmował w związku, a ponadto poprzez brak oceny zachowania się oskarżonego po samym czynie, w tym faktu, że oskarżony od wielu lat podejmuje istotne wysiłki, bynajmniej nie na potrzeby procesu, zmierzające do podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych (uczestniczy w wielu kursach i szkoleniach, uzyskuje dodatkowe uprawnienia zawodowe i certyfikaty), jest cenionym rzetelnym pracownikiem, co przesądzać powinno o pozytywnej ocenie zachowania oskarżonego po czynie i skłaniać do wymierzenia kary, pozwalającej kontynuować oskarżonemu od lat realizowane zamierzenia i wysiłki, gwarantującej zapobieżenie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, a nie je uniemożliwiającej.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, względnie o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, względnie o:
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany w pkt 25 orzeczenia kary w wymiarze łagodniejszym, w oparciu o ustawę względniejszą oraz połączenie wymierzonej kary z kar w punktach 24 i 25 przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Obrońca R. K. (1) zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą bezpośredni oraz istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności przepisów art. 4 art. 5 § 2 oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie na podstawie zebranego na etapie postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego materiału dowodowego, na skutek przekroczenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów sprawstwa oskarżonego w zakresie objętym zarzutami skargi publicznej (...), a tym samym przypisania ww. z tego tytułu winy i związanej z nią odpowiedzialności karnej, podczas gdy z merytorycznej treści przesłuchanych na ważkie okoliczności świadków, wyjaśnień samych

współoskarżonych, sporządzonych na użytek przedmiotowego postępowania opinii oraz pozostałych elementów materiału dowodowego, w tym załączonych do akt sprawy dokumentów prywatnych – niemożliwym, nawet w sposób przybliżony, pozostaje jednoznaczne, pozbawione wątpliwości określenie ważkich nad wyraz kwestii dotyczących rzekomego popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów zabronionych (...),

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., mającą bezpośredni i istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, wobec okoliczności, iż w przekonaniu obrońcy pisemne uzasadnienie wyroku obarczone pozostaje wadą immanentnej niedokładności odnośnie rozważań związanych z dokonaną przez sąd I instancji analizą zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim nie przynosi przekonujących, z punktu widzenia zasad logiki oraz doświadczenia życiowego, odpowiedzi w przedmiocie, uznanego przecież przez sąd za oczywiste, sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzutów statuowanych aktem oskarżenia, jak również, w szczególności, odnośnie braku wskazania przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom R. K. (1), jak też nie uznał za stosowne zastosować zasady in dubio pro reo wobec ujawnionych w niniejszym postępowaniu sprzeczności o charakterze dowodowym – czego skutkiem (...) stał się brak możliwości instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia,

3. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą bezpośredni oraz istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a w szczególności przepisów art. 167 w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 i § 2 w zw. z art. 4 w zw. z art. 193 w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie dowodu w postaci uzupełniającej bądź też alternatywnej opinii biegłych z dziedziny psychiatrii na okoliczność stwierdzenia stanu zdrowia psychicznego oraz poczytalności oskarżonego tempore criminis, podczas gdy opinia wydana na użytek przedmiotowego postępowania, jak wynika z oświadczenia oskarżonego K., pozostaje niepełna z uwagi na zaniechanie poddania przez biegłych analizie kompletnej dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia ww.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca M. L. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnioną odmowę nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M. L. w części dotyczącej ilości środka odurzającego, w którego obrocie miał on uczestniczyć,

II. rażąco niewspółmierność kary 2 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek po 400 zł. z uwagi na nienależyte uwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu,

III. niezgodność treści uzasadnienia orzeczenia z art. 424 k.p.k. poprzez jego zbytnią oględność i brak należytego wyjaśnienia jakimi przesłankami kierował się sąd meriti wydając zaskarżone orzeczenie.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca P. B. (1) zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

1. rażąco obrazę prawa materialnego – art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich, który winien znaleźć zastosowanie wobec oskarżonego w sprawie rozpoznawanej na podstawie art. 18 § 1 pkt 2 tejże ustawy wobec przepisów kodeksu postępowania karnego, ponieważ przepis ten obliguje sąd orzekający do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz określa warunki, których spełnienie pozwala na wymierzenie kary nieletniemu sprawcy przestępstwa, a sąd tego nie uczynił, a nadto obrazę prawa materialnego – art. 18 § 1 pkt 2 ustawy gdyby

przyjąć, iż postanowienie o wszczęciu śledztwa zostało wydane w dniu 18 maja 2001 r., a więc przed ukończeniem przez nieletniego 18 lat (k.14),

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony posiadał broń, uczestniczył w obrocie znacznej ilości marihuany oraz pomógł swojemu ojcu uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez wyniesienie z domu, a następnie ukrycie w lesie marihuany i broni palnej na podstawie pomówień D. G. i T. P. (1), które przez żaden inny dowód nie zostały potwierdzone.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca P. P. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

I. obrazę art. 258 § 2 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, iż oskarżony P. P. wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych, podczas gdy w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do przypisania oskarżonemu znamion czynów stypizowanych w tych artykułach (...),

II. obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej i fragmentarycznej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego P. P., zwłaszcza w świetle dokonanej przez sąd I instancji jednostronnej i bezkrytycznej oceny jego wyjaśnień oraz wyjaśnień pozostałych współoskarżonych nieprzyznających się do winy, a także bezkrytycznej oceny współoskarżonych T. P. (1) i D. G., co w zasadniczy sposób podważa istnienie wiarygodnych dowodów winy P. P. odnośnie zarzucanych mu czynów zabronionych

III. obrazę art. 424 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie okoliczności sąd miał na względzie przy przyjęciu, iż oskarżony P. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów, a także polegającą na nieprzeprowadzeniu w uzasadnieniu szczegółowej analizy zebranych w sprawie dowodów w zakresie w jakim wskazują zdaniem sądu na sprawstwo tych właśnie oskarżonych, zwłaszcza przy jednoczesnym braku odniesienia się do dowodów przeciwnych, co doprowadziło w konsekwencji do obrazy art. 5 § 2 k.p.k., polegającej na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca T. S. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez wskazanie w wyroku kwalifikacji prawnej czynu XXXIII i XXXV jakiej oskarżyciel nie zarzucił oskarżonemu,

b) art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez:

- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku dokładnego stanu faktycznego przyjętego za podstawę odpowiedzialności oskarżonego,

- nieomówienie wyjaśnień oskarżonych T. P. (1) i D. G. i świadka M. (...) w zakresie wzajemnej sprzeczności tych wyjaśnień odnośnie oskarżonego T. S. (np. wygląd maszyny do produkcji, fakt wytworzenia w celu instruktażu 20 tabletek ekstazy),
- nieomówienie wyjaśnień oskarżonych T. P. (1) i D. G. z wyjaśnieniami oskarżonych M. L., R. S., M. N. oraz świadka I. S. odnośnie oskarżonego T. S.,
- powoływanie się w całym uzasadnieniu na świadka M. G. mimo, że taka osoba nie była świadkiem, a przytoczone przez sąd numery kart mogą wskazywać na M. W.,
- brak oceny zapisków notesu T. P. (1) w kontekście zarzutów stawianych T. S.,
- niewyjaśnienie podstawowych okoliczności zarzutu XXXIII poprzez brak ustalenia osób trzecich, tzn osób, od których oskarżony miał otrzymywać i komu przekazać środki odurzające w postaci 300 gram marihuany, niewskazania źródła dowodowego, na którym oparte jest ustalenie winy,
- niewyjaśnienie kwalifikacji prawnej czynów, w tym czynu z pkt 55 wyroku, w tym niewskazania dlaczego sąd nie rozważył zakwalifikowania tego czynu z art. 54 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy zbycie maszyny stanowi osobne przestępstwo opisane ww. ustawie,
- nie wyjaśnienie powodów niezaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary;

c) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. , art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na bezzasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego T. S. i oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie o pozostające w sprzeczności z nimi wyjaśnienia i zeznania,

d) nieprzeprowadzenie czynności, o które wnioskował T. S., a mających na celu wykluczenie lub potwierdzenie poszczególnych wiarygodności wyjaśnień lub zeznań; zaniechanie przeprowadzenia czynności dowodowych, które potwierdzałyby lub zaprzeczały wyjaśnieniom oskarżonych D. G. i T. P. (1),

e) art. 417 k.p.k. poprzez niezaliczenie na poczet wymierzonej kary okresu tymczasowego aresztowania w sprawie;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niewłaściwe jego zastosowanie do czynu XXXIII – pkt 54 wyroku i wymierzenie oskarżonemu na podstawie tego przepisu kary (str. 78 uzasadnienia),
- art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez niewłaściwe jego zastosowanie do czynu XXXV – pkt 56 wyroku i wymierzenie oskarżonemu na podstawie tego przepisu kary (str. 78 uzasadnienia).

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca J. J. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego, zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na dowolnym ustaleniu w oparciu o zeznania świadka, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, co miało wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu,

II. rażąco niewspółmierność łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 400 zł z uwagi na nienależyte uwzględnienie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu,

III. niezgodność treści uzasadnienia orzeczenia z art. 424 k.p.k. poprzez jego zbytnią ogłędność i brak należytego wyjaśnienia jakimi przesłankami kierował się sąd meriti wydając zaskarżone orzeczenie.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Podczas rozprawy odwoławczej sprawę S. K. wyłączono do odrębnego rozpoznania, gdyż jego stan zdrowia, potwierdzony zaświadczeniem od lekarza sądowego, uniemożliwił przez okres czterech miesięcy udział w rozprawie, a oskarżony ten nie wyrażał zgody na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na uwzględnienie w całości zasługiwały apelacje obrońców oskarżonych R. K. (1), T. S. i J. J., w następstwie czego wyrok w tej części uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy. Apelacja prokuratora okazała się w większości zasadną, prowadząc do wnioskowanych w niej zmian wyroku, którymi nie objęto jedynie części orzeczenia uchylonej i przekazanej do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, jak również sprawy S. K. ze względu na jej wyłączenie do odrębnego rozpoznania.

Częściowo zasadnymi okazały się apelacje obrońców A. B., M. N., R. S., A. W., A. L., P. B. (1), M. L., gdyż skutkiem ich rozpoznania było obniżenie wymiaru orzeczonych wobec tych oskarżonych kar. Te same względy przesądziły na zasadzie art. 435 k.p.k. o obniżeniu orzeczonych kar wobec oskarżonych D. S. i P. P. i M. C..

W pozostałej części apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie.

Szczegółowe rozważania należało poprzedzić uwagą, iż zmiany w zakresie kwalifikacji prawnej oraz podstaw prawnych rozstrzygnięć (zob. część II niniejszego uzasadnienia) jak również zmiana rodzaju orzeczonej kary (zob. pkt III niniejszego uzasadnienia) oraz obniżenie kar jednostkowych pozbawienia wolności (zob. część IV niniejszego uzasadnienia) uzasadniały konieczność uchylenia rozstrzygnięć o karach łącznych i o warunkowym zawieszeniu wykonania kary oraz o oddaniu pod dozór kuratora, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt II podpunkt 1 i 3 wyroku.

I.

motywy uchylenia wyroku co do R. K. (1), T. S. i J. J..

W części wyroku dotyczącej oskarżonych R. K. (1), T. S. i J. J. zasadnymi okazały się te spośród zarzutów podnoszonych przez ich obrońców we wniesionych apelacjach, które wskazywały na uchybienie w postaci obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Obrazę tego przepisu wskazywali również w większości obrońcy pozostałych oskarżonych, niemniej tylko w przypadku wskazanych wyżej trzech oskarżonych mamy do czynienia z tego rodzaju brakami części motywacyjnej wyroku, które nie pozwalają na odtworzenie pełnego toku rozumowania sądu meriti, a w konsekwencji uniemożliwiają przeprowadzenie prawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia.

W części dotyczącej R. K. (1) zasadnym okazał się podnoszony w apelacji jego obrońcy argument o niedokonaniu przez sąd a quo sprawdzenia linii obrony oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznawał się do winy. Obrońca nie wskazał wprawdzie w uzasadnieniu apelacji, jakich konkretnie dowodów nie przeprowadzono i nie poddano procesowej analizie, lecz podczas rozprawy odwoławczej oskarżony złożył wnioski dowodowe o przeprowadzenie dodatkowych dowodów co do istoty sprawy (pismo oskarżonego w aktach sprawy). W tej sytuacji sporządzonego przez Sąd Okręgowy uzasadnienia wyroku nie można było uznać za wystarczające do przeprowadzenia kontroli instancyjnej wobec R. K. (1), albowiem nie ma w nim odniesienia do istotnych dowodów, o których przeprowadzenie wnosili oskarżony. Sąd odwoławczy dostrzega wprawdzie, że sądowi a quo dowody te nie były znane, ale też oskarżony i jego

obrońca uprawdopodobnili, że ich złożeniu podczas rozprawy pierwszoinstancyjnej stał na przeszkodzie fakt, że R. K. (1) został pozbawiony wolności w innej sprawie, a Sąd Okręgowy nie zarządził jego sprowadzenia na rozprawę.

W części dotyczącej T. S. uzasadnienie nie poddaje się kontroli instancyjnej w świetle rzeczowych i logicznych argumentów, podnoszonych w apelacji obrońcy oskarżonego. Skoro bowiem sąd meriti nie odniósł się do konkretnych sprzeczności, wymienionych przez apelującą w uzasadnieniu środka odwoławczego, to sąd odwoławczy nie był w stanie ocenić toku rozumowania, jaki doprowadził do wydania zaskarżonego wyroku w omawianej części. W szczególności Sąd Okręgowy nie poddał ocenie w zakresie czynu przypisanego w pkt 54 wyroku okoliczności, że D. G. nie potwierdził udziału w transakcji. Odrębną kwestią jest opis stanu faktycznego w tej części (s. 20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), gdyż stopień jego lakoniczności uznać należy za nadmierny, pozbawiony wskazania, w jakim czasie i miejscu oraz w jakich bliższych okolicznościach, wynikających z powołanych w tej mierze wyjaśnień T. P. (1), doszło do przekazania narkotyków.

W zakresie czynu przypisanego w pkt 55 wyroku Sąd Okręgowy nie dokonał pełnej oceny zeznań świadków M. W. i I. S. i nie poddał analizie faktu, że D. G. nie potwierdził wersji T. P. (1), iż na prezentację maszyny (tabletkarki) przywieziono ekstrakt narkotyku i wykonano próbki tabletek. W zakresie czynu przypisanego w pkt 56 wyroku sąd a quo nie podjął próby wyciągnięcia jakichkolwiek wniosków z faktu, że wyjaśnienia T. P. (1) nie były konsekwentne (zmiana wyjaśnień co do początkowej daty czynu), a oskarżony M. L. potwierdził w wyjaśnieniach fakt transakcji, lecz lokował ją w czasie około października 2000 r. i nie potwierdzał udziału w niej T. S.. Nie zostały również omówione w uzasadnieniu rozbieżności w wyjaśnieniach T. P. (1) i D. G., dotyczące ilości mężczyzn, z którymi dokonywali transakcji.

W części dotyczącej J. J. Sąd Okręgowy nie poddał analizie okoliczności, że w tym wypadku doszło do pomówienia tylko przez T. P. (1), a udziału oskarżonego w przestępstwie nie potwierdzał oskarżony D. G.. Tymczasem w sytuacji, gdy sąd a quo w uzasadnieniu wielokrotnie wskazywał, iż wiarygodność pomówienia wynika ze wzajemnej zgodności wersji obu pomawiających, wyłom w tej regule winien zostać uwzględniony w rozważaniach poprzez zajęcie stanowiska, z jakiego powodu wersja odosobniona, nie potwierdzona przez innego oskarżonego, została uznana za wystarczający dowód winy.

Ze względu na wskazane wyżej uchybienia, zaskarżony wyrok w części dotyczącej R. K. (1), T. S. i J. J. nie mógł się ostać.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien ponowić postępowanie dowodowe, dotyczące czynów zarzucanych wskazanym wyżej osobom, wystrzegając się uchybień, które zadecydowały o uchyleniu wyroku (zob. powyższe rozważania).

W części dotyczącej R. K. (1) należy przeprowadzić dowody wnioskowane przez niego na rozprawie odwoławczej, a następnie dokonać ich procesowej analizy w kontekście całego materiału dowodowego. Sąd winien się również odnieść do kwestii ewentualnego uzyskania uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów, w tym ustalić, czy wydana przez nich opinia jest pełna i jasna. W zależności od dokonanej oceny należy podjąć dalsze, stosowne czynności.

W części dotyczącej T. S. należy dokonać szczegółowej analizy dowodów oskarżenia, zmierzającej do ustalenia, czy pomówienia oskarżonego przez T. P. (1) i D. G. zasługują na miano wiarygodnych. Należy w szczególności dążyć do wyjaśnienia sprzeczności między tymi wyjaśnieniami. Sąd meriti winien również rozważyć, czy istnieje potrzeba zbadania dowodowej maszyny – tabletkarki przez biegłego celem ustalenia jej przeznaczenia. Koniecznym będzie również dążenie do wyjaśnienia pozostałych kwestii, podnoszonych w apelacji obrońcy oskarżonego, w tym kwestii zapisków w notesie T. P. (1).

W części dotyczącej J. J. należy dążyć do wyjaśnienia, z jakiego powodu udziału oskarżonego w przestępstwie nie potwierdził D. G. oraz czy wyjaśnienia T. P. (1) można uznać w tej mierze za dowód wystarczający. Również w tym przypadku koniecznym będzie wyciągnięcie stosownych wniosków na podstawie oceny dowodu rzeczowego w postaci notesu T. P. (1).

II.

motywy zmian w kwalifikacji prawnej oraz zmian podstaw prawnych rozstrzygnięć.

Zarzuty podnoszone w apelacji prokuratora okazały się zasadne, prowadząc do wnioskowanych w niej zmian zaskarżonego wyroku. Zmianami nie objęto jedynie części orzeczenia dotyczącej R. K. (1), T. S. i J. J., albowiem w tym zakresie wyrok uchylono i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania z innych powodów (zob. cz. I niniejszego uzasadnienia) oraz części orzeczenia dotyczącej R. K. (1) ze względu na wyłączenie jego sprawy do odrębnego rozpoznania. Nadto nie dokonano zmian punktów XXV i XXX części wstępnej wyroku, albowiem w tym zakresie Sąd Okręgowy wydał postanowienie z dnia 12.06.2013 roku o sprostowaniu oczywistych omyłek pisarskich (k. 11408 akt). Niezależnie od zmian wnioskowanych przez apelującego, sąd ad quem dokonał z urzędu szeregu innego rodzaju korekt zaskarżonego wyroku, polegających na poprawieniu kwalifikacji prawnej oraz uzupełnieniu podstaw prawnych poszczególnych rozstrzygnięć.

Uchybienia wskazane w zarzucie I apelacji prokuratora w postaci obrazy art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. stwierdzono w punktach III, V, VI, IX, XI, XXVIII, XXIX, XXXI, XXXII części wstępnej wyroku, a polegały one na błędnym przytoczeniu opisu czynów zarzucanych oskarżonemu w poszczególnych punktach aktu oskarżenia. W tej części wyrok zmieniono zgodnie z wnioskiem prokuratora, stosownie korygując opisy czynów zarzucanych oskarżonemu.

Obrazę przepisów prawa materialnego stwierdzono zarówno w przypadkach wskazanych w zarzucie II apelacji prokuratora, jak i z urzędu w zakresie szerszym od objętego zarzutami apelacyjnymi.

W punktach 1, 2, 4, 5, 6, 7, 12, 13, 17, 18, 19, 20, 21, 24, 25, 30, 31, 32, 39, 40, 43, 44, 46, 47 zaskarżonego wyroku stwierdzono obrazę przepisu art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W niniejszej sprawie sąd odwoławczy stwierdził z urzędu szereg przypadków naruszenia przez sąd a quo tej zasady, w związku z czym zastosował ustawę obowiązującą poprzednio w następujących, wskazanych niżej, przypadkach.

W przypadku oskarżonych, którym przypisano popełnienie występku, polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej, zasadnym było, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., przywołanie przepisu art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do czasu nowelizacji wprowadzonej przez art. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 93 poz. 889), albowiem pierwotnie przepis art. 258 § 2 k.k. przewidywał zagrożenie karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, zaś od czasu wejścia w życie wskazanej wyżej nowelizacji (od dnia 01 maja 2004 roku) zagrożenie to mieści się w granicach od 6 miesięcy do lat 8.

W przypadku oskarżonych, którym przypisano popełnienie występku, polegającego na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości narkotyków, zasadnym było, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., przywołanie przepisu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym, obowiązującym do dnia 08.12.2011 roku. Od dnia 09.12.2011 roku bowiem, na mocy art. 1 ustawy z dnia 01.04.2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 117 poz. 678), wskazany wyżej występki zagrożony jest karą grzywny i pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12, zaś w brzmieniu pierwotnym zagrożony był karą grzywny i pozbawienia wolności do lat 10. Niższe granice ustawowego zagrożenia powodują, że ustawę obowiązującą poprzednio (wcześniej niż w dacie orzekania) należało uznać za względniejszą dla oskarżonych.

Należy dodać, że sąd odwoławczy nie dopatrzył się podstaw do zastosowania obowiązującego w dacie czynu przepisu art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jednolity Dz. U. z 2003 roku nr 24 poz. 198 ze zm.), albowiem przewidywał on takie samo zagrożenie karą jak art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu pierwotnym. Przepis art. 4 § 1 k.k. nie nakazuje w takiej sytuacji stosowania ustawy obowiązującej „w chwili czynu”, lecz „obowiązującej poprzednio”, zaś w doktrynie przyjmuje się dopuszczalność stosowania ustawy „pośredniej”, a więc obowiązującej pomiędzy datą popełnienia czynu, a datą orzekania (zob. A. Zoll – Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz – teza 36 do art. 4 k.k. – wyd. Zakamycze 2004).

Sąd odwoławczy stanął w związku z tym na stanowisku, iż zastosowanie ustawy obowiązującej po dacie popełnienia czynu, a przed datą orzekania, nie narusza interesów procesowych oskarżonych, zarazem pozostając bliżej zasadzie stosowania ustawy „nowej”.

W świetle powyższej argumentacji za jedynie częściowo zasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut I apelacji wniesionej przez obrońcę A. L.. Jakkolwiek bowiem były podstawy do zastosowania art. 4 § 1 k.k. i w ślad za tym przyjęcia względniejszej dla oskarżonego ustawy obowiązującej poprzednio, to jednak – co wykazano wyżej – nie było podstaw do sięgnięcia po stan prawny, obowiązujący tempore criminis, lecz wystarczającym okazało się zastosowanie korzystniejszego brzmienia ustawy nowej.

Uwzględnieniu podlegał podnoszony w apelacji prokuratora zarzut obrazy przepisu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającej na bezzasadnym pominięciu tego przepisu w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego T. P. (1) w punkcie 7, którego opis wskazuje na popełnienie przez oskarżonego przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Z urzędu dostrzeżono przy tym konieczność uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu, po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., o art. 11 § 2 k.k. i przyjęcia, że podstawą prawną wymiaru kary jest art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. Niewątpliwie bowiem oskarżony działał w tym przypadku nie tylko w warunkach czynu ciągłego (art. 12 k.k.), ale zachowania składające się na ten czyn wyczerpywały znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, polegając na naprzemiennym produkowaniu i wprowadzaniu do obrotu określonych partii narkotyku, co dawało podstawę do przyjęcia tzw. kumulatywnej kwalifikacji prawnej (art. 11 § 2 k.k.). Jednocześnie – o co wnosił prokurator w apelacji – za podstawę prawną wymiaru kary należało przyjąć zgodnie z art. 11 § 3 k.k. przepis przewidujący karę surowszą, w tym wypadku art. 53 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Ostatnia z wymienionych okoliczności skutkowałą orzeczeniem przez Sąd Apelacyjny w pkt II podpunkt 9 nowej kary pozbawienia wolności i grzywny, przy czym jednak ich wymiar pozostał tożsamy z wymiarem, przyjętym w pkt 7 zaskarżonego wyroku, albowiem nie uległy żadnej zmianie okoliczności brane przez Sąd Okręgowy przy wymiarze kary wobec T. P. (1).

Skutkiem uzupełnienia podstawy rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. i zastosowania ustawy obowiązującej poprzednio, było zastąpienie w punktach 1, 2, 4, 6, 7, 13, 18, 19, 25, 32, 40, 44, 47 zaskarżonego wyroku w podstawie skazania przepisu art. 65 § 1 k.k. przepisem art. 65 k.k., albowiem stosując ustawę obowiązującą poprzednio, sąd odwoławczy miał obowiązek sięgnięcia do całego ówczesnego stanu prawnego. Tymczasem przepis art. 65 § 1 k.k. jest ustawą nową w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., gdyż obowiązuje od dnia 01 maja 2004 roku (zob. art. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. nr 93 poz. 889), a poprzednio obowiązywał art. 65 k.k.

Z kolei z podstaw prawnych orzeczeń o karach wobec T. P. (1) w punktach 6 i 7, A. G. w punkcie 13 i D. G. w punktach 18, 19 wyroku, należało wyeliminować bezzasadnie powołany tam art. 65 § 1 k.k. Skoro bowiem w tych przypadkach zachodził zbieg podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kar, a sąd zdecydował się na pierwszą z tych możliwości, to koniecznym było powołanie art. 57 § 2 k.k. oraz stosownego punktu przepisu art. 60 § 6 k.k.

Z tych samych powodów koniecznym było przyjęcie w podstawach prawnych orzeczeń o karach nadzwyczajnie złagodzonych poprzednio obowiązującej wersji art. 60 § 6 k.k. (ze względu na nowelizację wprowadzoną ustawą z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. nr 206 poz.1589 – obowiązującą od dnia 08.06.2010 r.), o czym orzeczono odnośnie punktów 5, 6, 7, 12, 17, 18 i 19 wyroku.

Dokonując powyższych korekt sąd odwoławczy uwzględnił również podnoszony przez prokuratora zarzut niepowołania podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec A. G. w punkcie 13 i D. G. w punkcie 18.

Koniecznym okazało się wyeliminowanie art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. i art. 65 § 1 k.k. z podstawy prawnej orzeczenia o karze w pkt 8 zaskarżonego wyroku, gdyż w tym wypadku sąd nie stosował nadzwyczajnego złagodzenia ani obostrzenia kary.

Obraza art. 33 § 2 k.k. polegała na bezzasadnym powołaniu tego przepisu w podstawie prawnej wymiaru kary grzywny orzeczonych wobec A. B., M. N. i R. S. w punkcie 1, A. W. w punkcie 4, T. P. (1) w punktach 6 i 7, A. G. w punkcie 13, D. G. w punkcie 18, A. L. w punkcie 25, S. G. w punkcie 32, D. S. w punkcie 40, P. P. w punkcie 44, M. C. w punkcie 47 i S. K. w punkcie 52. Przypisane w tych punktach czyny z art. 53 ust. 2 i 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przewidują samodzielną podstawę prawną do wymierzenia kar grzywny, „wyprzedzając” podstawę prawną z art. 33 § 2 k.k., umożliwiającą orzeczenie kary grzywny obok kary pozbawienia wolności za przestępstwa, które nie są zagrożone karą grzywny, lecz zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub z których popełnienia sprawca korzyść taką osiągnął. W związku z tym na wniosek apelującego z podstaw wymiaru kary we wskazanych wyżej punktach wyeliminowano art. 33 § 2 k.k., jednocześnie zastępując go przepisem art. 33 § 1 k.k., określającym przewidzianą ustawowo dolną i górną granicę wymiaru liczby stawek dziennych grzywny.

Należy dodać, że po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. podstawę prawną wymiaru grzywny stanowił w niniejszej sprawie – oprócz przepisów art. 53 ust. 2 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii - przepis art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu pierwotnym, albowiem od dnia 08.06.2010 r. obowiązuje nowelizacja wprowadzona przepisem art. 1

ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 206 poz.1589), zwiększająca górną granicę wymiaru kary grzywny.

Obrazę art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. stwierdzono w części wyroku, dotyczącej oskarżonych T. P. (1), A. G., D. G. i M. C.. Prokurator ma rację, że podstawą warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec wymienionych osób jako sprawców działających z zorganizowanej grupy przestępczej winny być przepisy art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. Z tych samych względów podstawę prawną oddania oskarżonych pod dozór kuratora winien stanowić przepis art. 73 § 2 k.k. Stąd w omawianej części dokonano stosownych zmian zaskarżonego wyroku.

Zasadnym okazał się zarzut obrazy art. 86 § 2 k.k., polegającej na niesłusznym powołaniu tego przepisu w podstawie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. L. w punkcie 26 w sytuacji, gdy nie orzeczono łącznej kary grzywny.

III.

motywy zmiany wyroku w części dotyczącej

oskarżonego P. B. (1).

Podnoszony w apelacji obrońcy P. B. (1) zarzut obrazy przepisów ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich okazał się o tyle zasadnym, że doprowadził do zmiany wyroku w tej części na korzyść oskarżonego.

Przed podaniem motywów zmiany wyroku należy wyjaśnić, że obrońca nie ma racji podnosząc, iż fakt wszczęcia śledztwa przed ukończeniem przez P. B. (1) lat 18 wyłączał dopuszczalność prowadzenia postępowania przez sąd karny. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 18 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jednol. Dz. U. z 2010 r. nr 33 poz. 178 ze zm.), sąd właściwy według przepisów Kodeksu postępowania karnego rozpoznaje sprawę, jeżeli przeciwko nieletniemu [podkreślenie Sądu Apelacyjnego], który dopuścił się czynu karalnego, o którym mowa w art. 1 § 2 pkt 2 lit. a, wszczęto postępowanie po ukończeniu przez nieletniego lat 18. Skoro zatem ustawa nie odwołuje się w powołanym przepisie do fazy in rem, lecz ad personam, to za wszczęcie postępowania przeciwko nieletniemu uznać należy wydanie wobec niego postanowienia o przedstawieniu zarzutów. Potwierdzenie

tego poglądu znaleźć można w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN z 3 listopada 2004 r., II KK 266/04, publ. LEX nr 137488 oraz wyrok SN z 03.09.2009 r., V K.K. 233/09, publ. LEX nr 519598).

W związku z powyższym, skoro P. B. (1) urodził się w dniu (...), a postanowienie o przedstawieniu zarzutów wydano i ogłoszono mu w czerwcu 2006 roku (k. 1266 akt), to w chwili wszczęcia postępowania przeciwko jego osobie miał on ukończone 18 lat. Skutkowało to dopuszczalnością prowadzenia wobec niego postępowania na zasadzie określonej w art. 18 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich, a więc przez sąd właściwy według przepisów Kodeksu postępowania karnego.

Obrońca ma rację, iż prowadzenie postępowania przeciwko P. B. (1) jako nieletniemu skutkowało koniecznością zastosowania przepisu art. 13 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich, przewidującego obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary (podobnie wyrok SN z dnia 21.10.2008 r., IV KK 311/08, publ. LEX 46918). Omawiany przepis wprawdzie został uchylony z dniem 02 stycznia 2014 roku przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2013 roku o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz 1165), lecz obowiązywał w dacie czynu i w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy, a jego oparcie się o niego w postępowaniu odwoławczym jest konieczne po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Kierując się wskazanymi wyżej ocenami, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok odnośnie P. B. (1) w sposób opisany w punkcie II podpunkty 29, 30 i 31.

Wymierzając nadzwyczajnie złagodzone kary grzywny sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, przewidzianymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 58 § 2 k.k. Orzeczone grzywny stanowią w ocenie sądu dolegliwość nie przekraczającą stopnia winy, albowiem z wprawdzie są stosunkowo łagodne, jednakże orzeczono je przy założeniu, że stopień zawinienia oskarżonego ulega zmniejszeniu, gdy weźmie się pod uwagę główny motyw działania, polegający na chęci udzielenia pomocy osobie najbliższej. Orzeczone kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów, gdy zważy się na ustalony modus operandi a także – w przypadku czynów drugiego i trzeciego – na rodzaj przedmiotu przestępstwa. Spełnią one ponadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie mają osiągnąć wobec oskarżonego, gdyż związana z nimi dolegliwość odzwierciedla stopień naruszenia przez niego norm prawnych. Kary te uwzględniają również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodziły okoliczności przewidziane w art. 58 § 2 k.k., wyłączające możliwość orzeczenia grzywny. Nie zostały bowiem ujawnione jakiegokolwiek okoliczności, które uzasadniałyby przekonanie, że oskarżony grzywny nie uiszczy i nie można jej będzie ściągnąć w drodze egzekucji.

Motywy orzeczenia kary łącznej w części VII niniejszego uzasadnienia.

Do podnoszonego w apelacji obrońcy P. B. (1) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz do podnoszonych na jego poparcie argumentów, sąd odwoławczy odnie się w części V niniejszego uzasadnienia.

IV.

motywy obniżenia kar pozbawienia wolności wobec niektórych oskarżonych.

Skutkiem rozpoznania apelacji obrońców było obniżenie kar pozbawienia wolności wobec A. B., M. N., R. S., A. W., A. L., M. L., D. S., P. P. i M. C..

Obniżając kary pozbawienia wolności sąd ad quem miał na względzie zmianę wyroku w wyniku kontroli instancyjnej, polegającą na uzupełnieniu podstawy rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. Zastosowanie ustawy obowiązującej poprzednio spowodowało tak istotne zmiany granic zagrożenia karą pozbawienia wolności, że w większości przypadków koniecznym było obniżenie kar jednostkowych tego rodzaju, orzeczonych za poszczególne przestępstwa. Przyjęcie art. 4 § 1 k.k. spowodowało zastosowanie art. 258 § 2 k.k. w brzmieniu, zgodnie z którym przewiduje on zagrożenie nie od 6 miesięcy do lat 8 (jak przyjmował Sąd Okręgowy), lecz od 3 miesięcy do lat 5. Uzasadniało to obniżenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec A. L. w pkt 24, wobec D. S. w pkt 39, Wobec P. P. w pkt 43 oraz wobec M. C. w pkt 46

zaskarżonego wyroku do 6 miesięcy pozbawienia wolności (w miejsce orzeczonych kar roku pozbawienia wolności). Przyjęcie art. 4 § 1 k.k. spowodowało zastosowanie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu, zgodnie z którym przewiduje on zagrożenie do lat 10, a nie jak przyjmował Sąd Okręgowy od 2 lat do 12 lat pozbawienia wolności. Uzasadniało to obniżenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec A. B., M. N. i R. S. w pkt 1 zaskarżonego wyroku do wymiaru po 4 lata (w miejsce orzeczonych kar po 5 lat pozbawienia wolności), wobec A. W. w pkt 4 zaskarżonego wyroku do 3 lat (w miejsce orzeczonyj kary 5 lat pozbawienia wolności), wobec A. L. w pkt 25, wobec D. S. w pkt 40 i wobec P. P. w pkt 44 zaskarżonego wyroku do 2 lat (w miejsce orzeczonych kar po 3 lata pozbawienia wolności), nadto wobec M. L. w pkt 30 oraz M. C. w pkt 47 zaskarżonego wyroku do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (w miejsce orzeczonych kar po 2 lata pozbawienia wolności).

Obniżając kary w opisany wyżej sposób sąd odwoławczy - poza wzięciem pod uwagę ustalonych w nowy, korzystniejszy dla oskarżonych sposób, granic ustawowego zagrożenia – oparł się na tych samych okolicznościach, które przy wymiarze kary brał pod uwagę sąd pierwszej instancji. Należy uznać, że obniżone kary pozbawienia wolności nie są karami rażąco niewspółmiernie surowymi, gdy weźmie się pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości występkę polegającego na udziale w tej konkretnej zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, który wyrażał się znacznym stopniem narażenia porządku publicznego, bezpieczeństwa państwa i obywateli, wynikającym z licznego składu osobowego grupy, szerokiego spektrum jej działalności, jak również stopnia wyposażenia w broń palną. Również stopień zawinienia oskarżonych, którym przypisano występek z art. 258 § 2 k.k. należy uznać należy za znaczny, gdyż realizacja przez nich na rzecz grupy wyspecjalizowanych działań z zakresu dystrybucji znacznych ilości narkotyków nakazuje przyjęcie, że ich przynależność do tej struktury nie była ani incydentalna ani mało znacząca, lecz polegała na realizacji istotnych zadań.

W ocenie Sądu Apelacyjnego również obniżone w wyniku postępowania odwoławczego kary pozbawienia wolności orzeczone za występek z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, nie zasługują na miano rażąco niewspółmiernie surowych. Jakkolwiek bowiem przyjęcie korzystniejszych granic ustawowego zagrożenia uzasadniało generalne obniżenie orzeczonych kar w opisany wcześniej sposób, to jednak okoliczności ustalone przez Sąd Okręgowy, mające wpływ na wymiar kary, akceptowane przez sąd drugiej instancji, nie pozwalały na dalsze łagodzenie sankcji. Również w przypadku omawianego występkę mamy do czynienia ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości, wynikającym z wysokiego stopnia narażenia dobra prawem chronionego, jakim jest zdrowie społeczeństwa, a to za sprawą zarówno ilości jak i rodzaju narkotyków, stanowiących w poszczególnych przypadkach przedmiot przypisanego oskarżonym przestępstwa. Za wysoki uznać należy również stopień zawinienia oskarżonych, którzy uczestnicząc w obrocie narkotyków w znacznej ilości działali w sposób przemyślany i zaplanowany, a podejmowane przez nich czynności wykonawcze obejmowały wszelkie profesjonalne elementy handlu narkotykami, w tym specyficzny, szczegółowy podział zadań oraz konspiracyjne metody poszczególnych transakcji.

Zróznicowanie obniżonych kar pozbawienia wolności pomiędzy A. B., M. N. i R. S. a pozostałymi oskarżonymi, którym przypisano udział w obrocie znaczną ilością narkotyków, jest skutkiem oceny sądu ad quem (zbieżnej z oceną sądu a quo), iż stopień społecznej szkodliwości czynów trzech wymienionych osób oraz stopień ich zawinienia jest szczególnie wysoki wobec znacznych ilości narkotyków, będących przedmiotem przypisanych im czynów zabronionych, a także wobec szczególnie istotnej, koordynującej, roli, jaką pełnili oni w obrocie narkotykami. Wymiar kary orzeczony (obniżony) wobec A. W., wyższy od kar wymierzonych (obniżonych) wobec pozostałych oskarżonych, zajmujących się dystrybucją narkotyków (dilerów) jest uzasadniony ponadprzeciętnym stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego, o którym świadczą prawidłowe ustalenia sądu a quo o jego doniosłej roli w przestępstwie, wyrażającej się pośrednictwem między kierownictwem grupy, wytwórcami tabletek ekstazy oraz odbiorcami narkotyków. Orzeczenie wobec M. L. i M. C. najniższych kar pozbawienia wolności (najniższych w realiach tej sprawy, wyłączając oskarżonych, co do których stosowano nadzwyczajne złagodzenie kary) za udział w obrocie znaczną ilością narkotyków, było skutkiem oceny, że ustalone zachowanie pierwszego z nich miało charakter jednorazowy, zaś w przypadku drugiego zachodziła istotna okoliczność łagodząca w postaci częściowego przyznania się do winy i ujawnienia części istotnych okoliczności sprawy, co stanowi przejaw skruchy.

Obniżając kary pozbawienia wolności za występki z art. 258 § 2 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, sąd ad quem w przypadku oskarżonych D. S. i M. C. zastosował przepis art. 435 k.p.k., zgodnie z którym sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchycieniem lub zmianą na rzecz tamtych. W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że obniżenie granic zagrożenia karą pozbawienia wolności (po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), jak również porównywalność okoliczności z zakresu wymiaru kary, dotyczących z jednej strony A. L., M. L. i P. P. (których obrońcy wnieśli apelacje), z drugiej zaś D. S. i M. C. (których obrońcy wyroku nie zaskarżyli), uzasadniały stosowne obniżenie kar pozbawienia wolności również co do dwóch ostatnich osób. Dobrodziejstwa art. 435 k.p.k. nie zastosowano wobec S. G.. Pomimo bowiem, że w jego przypadku podstawę prawną rozstrzygnięcia uzupełniono o art. 4 § 1 k.k., co pociągnęło zmianę granic zagrożenia karą pozbawienia wolności, to jednak należało uznać, że ustalone prawidłowo przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążające (długi okres dystrybucji narkotyków, ich ilość i różnorodność oraz dotychczasowa karalność), uzasadniały wymierzenie kary pozbawienia wolności surowszej od tej, którą orzeczono wobec części współoskarżonych, pełniących w zorganizowanej grupie przestępczej rolę dilerów narkotykowych.

Obniżając kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt 2 wyroku wobec A. B., M. N. i R. S. z 6 do 5 lat pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny uwzględnił zarzuty rażącej niewspółmierności kary, podnoszone w apelacjach ich obrońców. Niezależnie bowiem od faktu, że czyn ten stanowił zbrodnię, nadto niezależnie od okoliczności obciążających, prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy, nie można było nie dostrzec, iż produkcja narkotyków, pomimo sumarycznie znacznej ilości wytworzonych tabletek ekstazy, nie odbywała się na tak dużą skalę, aby można było mówić o produkcji masowej. Przeciwnie – miała ona charakter prymitywny, chałupniczy, o czym świadczą chociażby ustalenia w przedmiocie używanych pras do wyciskania tabletek i ich niedostatecznej wydajności. Oczywiście również tak przebiegający wyrób znacznej ilości narkotyków nosi w sobie bardzo wysoki ładunek społecznej szkodliwości, niemniej jednak wcześniej wskazane okoliczności nakazywały miarkowanie orzeczonych w tej części kar pozbawienia wolności. Kary, o których mowa, okazały się rażąco niewspółmiernie surowymi również w zestawieniu z karami za przypisany A. B., M. N. i R. S. czyn w postaci udziału w obrocie znaczną ilością narkotyków. Czyn ten wprawdzie jest występkiem, a nie zbrodnią, lecz jego przedmiotem są na tyle znaczne ilości marihuany i amfetaminy (odpowiednio 25 kg i 12 kg), że nie ma dostatecznego uzasadnienia dla nadmiernego różnicowania wymiaru kar w obu tych wypadkach. Stąd też koniecznym okazało się obniżenie wobec wymienionych wyżej trzech oskarżonych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec nich za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii do lat 5.

Bezzasadnymi okazały się zarzuty rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności podnoszone w apelacjach obrońców A. B., M. N. i R. S. odnośnie kar orzeczonych w punkcie 1 wyroku oraz przez obrońców A. L. i M. L. odnośnie kar orzeczonych w punktach 24, 25 i 30 wyroku. Jak już bowiem wskazano wyżej, kary te obniżono ze względu na zmianę granic ustawowego zagrożenia (po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), a w wymiarze orzeczonym przez Sąd Apelacyjny nie rażą one surowością, gdy weźmie się pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych, polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości narkotyków (pkt 1 i 25 wyroku) i udziale w zorganizowanej grupie przestępczej (pkt 24 i 30 wyroku), nadto gdy uwzględni się znaczny stopień zawinienia oskarżonych.

Sąd odwoławczy nie podzielił oceny obrońcy M. L., iż wykonanie przez niego kary grzywny jest nierealne. Przede wszystkim orzeczenie grzywny za występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii było obligatoryjne, a nie zostało wykazane, by jej wymiar był rażąco, niewspółmiernie wysoki w stosunku do możliwości zarobkowych oskarżonego. Nie ma wprawdzie podstaw by wątpić, że w okresie tymczasowego aresztowania i bezpośrednio potem M. L. nie osiągał dochodów, lecz biorąc pod uwagę odległość czasową między tymczasowym aresztowaniem a orzeczeniem grzywny, niewątpliwie dysponował wieloma możliwościami podjęcia pracy zarobkowej i osiągnięcia dochodów, tym bardziej, że miał już doświadczenie w prowadzeniu zakładu produkcyjnego.

Motywy zaniechania orzeczenia o warunkowym zawieszeniu kary pozbawienia wolności wobec A. L. i M. L. sąd ad quem zaprezentował w części VII niniejszego uzasadnienia.

W judykaturze i doktrynie powszechnie przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja pomiędzy karą orzeczoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Przedmiotowe uchybienie nie dotyczy zatem każdej różnicy w ocenie surowości lub łagodności kary między sądem orzekającym a sądem odwoławczym, lecz jedynie niewspółmierności wyraźnej, oczywistej, widocznej już na pierwszy rzut oka.

Akceptacja przez sąd ad quem powyższego poglądu musiała skutkować uznaniem, że kary orzeczone we wskazanych wyżej przypadkach – po obniżeniu przez Sąd Apelacyjny - nie zasługują na miano surowych w stopniu tak jaskrawym, jak wymaga tego przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. Ponownego podkreślenia bowiem wymaga znaczny stopień narażenia tymi przestępstwami dóbr prawem chronionych w postaci zdrowia społeczeństwa oraz porządku publicznego (zob. w tej kwestii wcześniejsze rozważania).

V.

motywy nieuwzględnienia pozostałych zarzutów podnoszonych w apelacjach obrońców oskarżonych

Poza zmianami wyroku omówionymi w części III niniejszego uzasadnienia, Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do postulowanych przez obrońców dalej idących zmian wyroku lub jego uchylenia. Poniżej wskazane zostaną motywy nieuwzględnienia poszczególnych zarzutów podnoszonych przez obrońców.

V.1. motywy nieuwzględnienia zarzutów obrazy art. 404 § 2 k.p.k., art. 374 § 1 k.p.k. i art. 376 § 1 k.p.k., podnoszonych w apelacji obrońcy A. L.;

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrazy przepisu postępowania art. 404 § 2 k.p.k., poprzez naruszenie zasady prowadzenia rozprawy odroczonej od początku.

Apelujący ma rację, iż w kilkunastu przypadkach w protokole rozprawy odroczonej brak jest postanowień o prowadzeniu jej w dalszym ciągu na podstawie art. 404 § 2 zdanie 2 k.p.k. W zdecydowanej większości z protokołów tych wynika, że na terminach rozprawy, z których pochodzą, nie prowadzono żadnych czynności merytorycznych, a rozprawę odraczano (na ogół z powodu niedoprowadzenia części oskarżonych). Jedynie w dwóch przypadkach – na terminach rozprawy odroczonej w dniach 08.07.2008 r. i 12.04.2012 r. – kontynuowano postępowanie dowodowe przy braku postanowienia o prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu.

W ocenie sądu odwoławczego uchybienie, o którym mowa wyżej, nie mogło mieć wpływu na treść orzeczenia, a więc nie było takim, o jakim mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k.

Przede wszystkim błąd Sądu Okręgowego niewątpliwie nie polegał na naruszeniu zasady prowadzenia rozprawy odroczonej od początku, gdyż w toku postępowania sąd ten wielokrotnie podczas terminów rozprawy odroczonej wydawał postanowienia o zastosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 404 § 2 zdanie 2 k.p.k., tym samym wielokrotnie dając wyraz swojemu stanowisku o braku podstaw do prowadzenia rozprawy od początku. Nie ma zatem racjonalnego powodu by zakładać, że w dniach 08.07.2008 r. i 12.04.2012 r. doszło do celowego naruszenia zasad prowadzenia postępowania (np. poprzez błędną wykładnię art. 404 § 2 k.p.k.), a uzasadnionym jest wniosek, że skutek przeoczenia sąd orzekający nie wydał postanowienia, potwierdzającego skorzystanie z możliwości wyjątkowego prowadzenia rozprawy odroczonej w dalszym ciągu. Uchybienie to ma charakter względnej przyczyny odwoławczej, a zatem może skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku tylko wtedy, gdy wpłynęło na jego treść i to na niekorzyść oskarżonego (podobnie: SA w Krakowie w wyroku z dnia 10 października 2013 r., II AKa 111/13,

KZS 2013/12/43). W niniejszej sprawie apelujący nie wykazał, by opisana wadliwość miała charakter uchybienia, o jakim mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k., tj. aby brak postanowienia o prowadzeniu rozprawy odroczonej w dalszym ciągu w jakikolwiek sposób negatywnie wpłynął na sytuację procesową oskarżonego. W szczególności nie może ulegać wątpliwości, iż oskarżony i jego obrońca mieli świadomość, że intencją sądu orzekającego jest kontynuowanie rozprawy, skoro na innych terminach rozprawy sąd ten wielokrotnie wydawał stosowne postanowienie. Protokoły rozpraw, w czasie których nie wydano postanowienia na podstawie art. 404 § 2 zdanie 2 k.p.k., nie wskazują przy tym, by brak ten został sądowi przez obrońcę lub oskarżonego zasygnalizowany, co mogłoby świadczyć, że mają oni jakiegokolwiek wątpliwości co do stanowiska tego organu w omawianej kwestii.

Ustaliwszy, że brak postanowienia o prowadzeniu rozprawy odroczonej w dalszym ciągu nie wynikał z wadliwego zastosowania lub wadliwej wykładni przepisu art. 404 § 2 k.p.k., a jedynie z przeoczenia, które nie mogło mieć wpływu na treść rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny przystąpił do rozważań w kwestii, czy za uchybienie uznać można szerokie (na przestrzeni niemal całego postępowania) stosowanie przez Sąd Okręgowy wyjątku, przewidzianego treścią art. 404 § 2 zdanie 2 k.p.k.

Przed odniesieniem się do argumentów apelującego należy wyrazić przekonanie, że organizacja postępowania przed sądem pierwszej instancji musi nasuwać zastrzeżenia, gdyż poza terminami rozprawy w latach 2007 i 2008, terminy pozostałe wyznaczano nazbyt rzadko, a przy tym przygotowanie rozprawy uznać należy za niedostateczne, skoro wiele jej terminów musiano odroczyć ze względu na brak doprowadzenia części oskarżonych lub brak dowodów doręczenia wezwań niektórym (nieobecnym) z nich. Apelujący ma rację, iż przeprowadzenie kluczowych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów nastąpiło na samym początku postępowania sądowego, które zakończyło się niemal po 6 latach. Należy jednak zauważyć, że przesłuchania świadków realizowano w całym przebiegu postępowania, a stosunkowo niewielka częstotliwość tych czynności była wynikiem czynników obiektywnych. Obrońca nie wykazał przy tym, jaki konkretnie negatywny wpływ miał określony sposób prowadzenia procesu na sytuację oskarżonego, a poprzez to jaki mógł być wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia. Tymczasem wykazanie tych okoliczności jest warunkiem uznania, że mamy do czynienia z przyczyną odwoławczą, przewidzianą w art. 438 pkt 2 k.p.k. (podobnie: postanowienie SN z dnia 1 lipca 2010 r., IV KK 150/10, OSNwSK 2010/1/1361).

Oceny powyższej nie zmienia argument obrońcy o podnoszeniu przez sąd a quo nietrafionego argumentu, upatrującego uzasadnienia dla prowadzenia rozprawy odroczonej w dalszym ciągu w zasadach ekonomiki procesowej. Należy wprawdzie zgodzić się z apelującym, iż uzasadnienia postanowień wydanych w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 404 § 2 k.p.k. są częściowo niefortunne, ale nie ma to wpływu na ocenę o braku negatywnych konsekwencji prowadzenia rozprawy w dalszym ciągu. Pomimo bowiem, że sąd pierwszej instancji zawarł w motywach swoich orzeczeń zbędne stwierdzenia, to nie może ulegać wątpliwości, że przedmiotowe decyzje procesowe były dopuszczalne w świetle przepisu, na podstawie którego je wydano.

Za bezzasadny uznał sąd odwoławczy zarzut obrazy przepisów art. 374 § 1 k.p.k. i art. 376 § 1 zd. 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie w sytuacji zywiania, a nie tylko zawiadamiania, oskarżonego A. L. (ale także współoskarżonych) na kolejne rozprawy, co świadczyć może o istnieniu, zdaniem sądu, potrzeby uczestniczenia oskarżonego w rozprawie, a jednocześnie przeprowadzaniu rozpraw pod nieobecność oskarżonego, a także faktycznego prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, pomimo braku podjęcia w tym przedmiocie stosownej decyzji procesowej. Odpierając powyższy zarzut Sąd Apelacyjny prezentuje pogląd analogiczny do wyrażonego wyżej, dotyczącego zarzutu obrazy art. 404 § 2 k.p.k. Oto bowiem również w przypadku rozprawy z dnia 12.04.2012 r. doszło niewątpliwie do zwykłego przeoczenia, polegającego na zaniechaniu wydania postanowienia, związanego z nieusprawiedliwionym niestawiennictwem części oskarżonych, w tym A. L.. Odrzucić należy możliwość (nie podnosi tego zresztą apelujący), by uchybienie polegało na wadliwej wykładni prawa. Intencją sądu orzekającego było niewątpliwie zastosowanie reguły przewidzianej w art. 376 § 2 k.p.k., skoro przepis ten na innych terminach rozprawy stosował wielokrotnie.

Apelujący nie wykazał, czy i ewentualnie na jakiej zasadzie, omawiane zaniechanie Sądu Okręgowego, mogło wpłynąć na treść orzeczenia w sposób niekorzystny dla oskarżonego. Wywody w tej części uzasadnienia apelacji mają charakter ogólny i abstrakcyjny, a pozbawione są jakiegokolwiek przełożenia na konkretną sytuację procesową,

związaną z czynnościami podejmowanymi przez sąd a quo w dniu 12.04.2012 r. Apelujący nie podjął próby wykazania, że niestawiennictwo oskarżonego na wskazanym terminie było usprawiedliwione ani próby wykazania, że przeprowadzenie określonych dowodów pod nieobecność oskarżonego spowodowało uszczerbek w zakresie jego prawa do obrony. Tym samym sąd odwoławczy nie znajduje podstaw do uznania, że omawiana wadliwość uzasadniała uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.

V.2. rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutów obrazy art. 413 k.p.k.

Zarzuty obrazy art. 413 k.p.k. podniesione zostały w apelacji prokuratora i zostały uwzględnione (zob. rozważania w części II niniejszego uzasadnienia).

W przedmiocie zarzutów obrazy tego samego przepisu, podnoszonych w apelacjach obrońcy A. L., sąd ad quem zważył, co następuje.

Odnosząc się do zarzutu 4 apelacji obrońcy A. L. sąd odwoławczy nie podziela oceny apelującego, iż doszło do obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegającej na opisie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 25 wyroku w sposób nieodpowiadający ustawowym znamionom tego czynu poprzez brak wskazania, iż zorganizowana grupa przestępcza o charakterze zbrojnym, w której działanie zarzucono oskarżonemu, miała na celu popełnianie przestępstw (art. 65 § 1 k.k.), co miało uniemożliwić przypisanie oskarżonemu czynu w postaci przypisanej przez sąd.

Apelujący słusznie dostrzegł, że w opisie czynu przypisanego A. L. w punkcie 25 wyroku (a także w opisach większości czynów przypisanych pozostałym oskarżonym) sąd meriti użył sformułowania – cyt: „działając w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym”, podczas gdy w art. 65 § 1 k.k. mowa jest o popełnieniu przestępstwa – cyt.: „działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa”, zaś w art. 65 k.k., przyjętym w niniejszej sprawie przez sąd ad quem po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. o popełnieniu przestępstwa – cyt.: „działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw”.

Pomimo powyższej rozbieżności Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż w niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do dokładnego określenia przypisanych oskarżonym (w tym A. L.) czynów, co czyni zadość dyspozycji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. Na poparcie tej oceny należy przywołać dwa argumenty.

Po pierwsze – nie ma konieczności dosłownego, literalnego przytaczania brzmienia przepisu, jeżeli z językowego punktu widzenia nie może budzić wątpliwości jakiego rodzaju czyn i jak kwalifikowany przypisano oskarżonemu. W judykaturze dopuszcza się przy tym zastępowanie słów ustawy nazywających poszczególne znamiona przestępstwa w taki sposób, by opis czynu odpowiadał znaczeniu wszystkich znamion ustawowych konkretnego przestępstwa (podobnie wyrok SN z dnia 24 czerwca 2013 r., V KK 435/12, publ. LEX nr 1331400). Dopuszcza się również używanie języka ogólnego a niekoniecznie ściśle prawnego, byle tylko odpowiadał on pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego (podobnie postanowienie SN z dnia 5 grudnia 2013 r., II KK 212/13, publ. LEX nr 1403871). Wreszcie nie uznaje się za błąd posłużenia się w opisie czynu sformułowaniami równoważnymi językowo względem znamion ustawowych, jak i takie zwerbalizowane przedstawienie działania oskarżonego, które w sposób nie pozostawiający wątpliwości odpowiada treści poszczególnych znamion przypisanego mu przestępstwa albo w drodze nieodpartego logicznego wniosku świadczy o wyczerpaniu konkretnego elementu składającego się na ustawowy obraz określonego czynu zabronionego (zob. wyrok SA w Katowicach z dnia 16 stycznia 2014 r., II AKa 397/13, publ. LEX nr 1428051).

Po drugie – w opisie czynu przypisanego A. L. w punkcie 24 wprost wskazano nie tylko na cel grupy, jakim było popełnianie przestępstw (użyto liczby mnogiej zgodnie z dyspozycją art. 65 k.k., przyjętego po zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.), ale dodatkowo wymieniono konkretne przestępstwa, stanowiące przedmiot działania grupy. Ta sama zależność dotyczy czynów zabronionych, przypisanych jako popełnione w warunkach art. 65 k.k. innym oskarżonym, przy czym w przypadku A. B., M. N., R. S. i A. W. występki z art. 258 § 2 k.k. przypisano w sprawie III K 95/07 Sądu Okręgowego w Bydgoszczy (odpis prawomocnego wyroku w tej sprawie ujawniono podczas rozprawy przed sądem odwoławczym).

W konkluzji należało przyjąć, iż nie doszło do podnoszonego przez obrońcę uchybienia.

W przedmiocie zarzutu 1 a) apelacji obrońcy T. S. sąd odwoławczy uznał, że jego rozpoznanie byłoby bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.), gdyż w części dotyczącej tego oskarżonego wyrok został uchylony ze względu na obrazę art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (zob. część I niniejszego uzasadnienia).

V.3. motywy nieuwzględnienia zarzutów obrazy art. 424 k.p.k.

Zarzuty obrazy art. 424 k.p.k. podniesione zostały w apelacjach obrońców A. B., M. N., R. S., A. L., R. K. (1), M. L., P. P., T. S. i J. J.. Poza dwiema ostatnimi z wymienionych apelacji (omówionymi w części I niniejszego uzasadnienia), zarzuty te nie zasługiwały na uwzględnienie.

W omawianym zakresie apelujący mają rację co do tego, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie może być uznane za wzorcowe, głównie dlatego, że zawarte w nim rozważania nie mają charakteru rozbudowanego, poszerzonego lub pogłębionego, a motywy poszczególnych rozstrzygnięć podano w sposób stosunkowo zwięzły. Poza jednak fragmentami uzasadnienia dotyczącymi oskarżonych R. K. (1), T. S. i J. J. (zob. rozważania w części I niniejszego uzasadnienia), opisana wadliwość uzasadnienia nie ma takiego nasilenia, by koniecznym było uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania

Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, iż ustalenia faktyczne przedstawione w części motywacyjnej wyroku skazującego muszą być poparte taką argumentacją, aby można było zweryfikować, czy zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów. O trafności rozstrzygnięcia nie decyduje przy tym treść uzasadnienia wyroku, lecz - przede wszystkim - materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. W ramach kontroli odwoławczej wyroku jego uzasadnienie stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania trafności rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że tak jak uzasadnienie sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 424 k.p.k. nie może tuszować wad wyroku, który nie ma podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym, tak też - z drugiej strony - wadliwie sporządzone uzasadnienie nie przesądza o konieczności korekty części dyspozycyjnej wyroku. Uzasadnienie jest wprawdzie integralną częścią orzeczenia i ma istotne znaczenie chociażby dla możliwości odpięcia przez strony twierdzeń sądu meriti po to, by przekonać sąd odwoławczy o wadliwości rozstrzygnięcia, nadto treść uzasadnienia warunkuje możliwość przeprowadzenia kontroli poprawności rozumowania sądu pierwszej instancji przez sąd odwoławczy, jednakże jeżeli drugi z tych organów może dokonać merytorycznej oceny trafności zarzutów apelacyjnych w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. (zob. wyrok SN z 05.03.1984 r., I KR 6/84, publ. OSNKW 1984/11-12/ poz. 128; wyrok SN z 07.04.2004 r., VKK 239/03, publ. LEX nr 109462).

Oceny powyższej nie zmieniają poszczególne argumenty podnoszone w apelacjach obrońców oskarżonych.

Obrońca A. B. ma rację, iż Sąd Okręgowy nie odniósł się do faktu, że świadek E. W. (właściciel garażu, w którym produkowano tabletki ekstazy) nie potwierdził w zeznaniach, aby kiedykolwiek widział w nim tego oskarżonego, przy czym sąd meriti ograniczył się do stwierdzenia, że oskarżony jest niewiarygodny, gdyż odmiennie wyjaśniali pomawiający. Zgodnie z zaprezentowanym wyżej stanowiskiem co do wpływu niedostatków uzasadnienia wyroku na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku, sąd ad quem stwierdza, że zarówno przeprowadzone jak i ujawnione przez Sąd Okręgowy dowody uzasadniały uznanie pomówienia za dowód wiarygodny (zob. szczegółowe rozważania w tym przedmiocie w części V. 4 niniejszego uzasadnienia), zaś ocena ta nie mogła ulec zmianie wskutek treści zeznań świadka E. W., których stosowną ocenę sąd odwoławczy zawarł w części V. 4. niniejszego uzasadnienia.

Wbrew argumentowi obrońcy M. N. z uzasadnienia wyroku wynika, że ilość narkotyków ustalono na podstawie wyjaśnień niektórych oskarżonych oraz – częściowo zeznań świadków. Na s. 8, 11 oraz 13 – 15 uzasadnienia sąd a quo w sposób konkretny wskazał na masę (w kilogramach) lub ilość (liczbę sztuk tabletek) narkotyków, a także na konkretne dowody, na których oparł poszczególne ustalenia. Problemem jest więc nie tyle prawidłowość pisemnego uzasadnienia w tej części, lecz odpowiedź na pytanie, czy słusznym jest zarzut (sformułowany przez obrońcę A. B.)

ustalenia w przedmiocie ilości narkotyków bez ich zabezpieczenia (a przy tym oględzin, ekspertyzy i ważenia), lecz na podstawie tylko i wyłącznie osobowych źródeł dowodowych. W tej kwestii Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w części V. 5. d) niniejszego uzasadnienia.

Nie zasługiwały na uwzględnienie argumenty obrońcy R. S., iż uzasadnienie wyroku jest zbyt lakoniczne, gdyż co do tego oskarżonego ogranicza się ono do kilku krótkich fraz. Już bowiem sam opis stanu faktycznego jest stosunkowo obszerny (s. 1 – 22), a w części tej wielokrotnie wskazywano na konkretne zachowania oskarżonego i dowody, na podstawie których ustalenia te poczyniono. Sąd orzekający omówił również odrębnie w uzasadnieniu podstawowe dowody, obciążające R. S. w postaci wyjaśnień T. P. (1) (s. 51 – 52), A. G. (s. 52) i D. G. (s. 52), nadto w postaci zeznań świadków anonimowych nr (...) (s. 35) i nr (...) (s. 36) i D. T. (s. 46) oraz przytoczył motywy odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych A. B. i M. N., również w zakresie dotyczącym czynów zarzucanych jako popełnione wspólnie z R. S. (s. 50 – 51). Uzasadnienie zawiera także syntetyczne wskazanie motywów uznania, że R. S. należał do kierownictwa zorganizowanej grupy przestępczej (s. 54 – 55 uzasadnienia).

W kwestii zarzucanego przez obrońcę braku ustaleń co do przypisanej oskarżonemu ilości narkotyków aktualność zachowują oceny dotyczące analogicznego zarzutu, podnoszonego w apelacji obrońcy M. N. (zob. wcześniejsze rozważania, jak też rozważania w części V. 5. d) niniejszego uzasadnienia.

W efekcie nie było podstaw do uznania, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej R. S. utrudniało odniesienie się do motywów sądu lub kontrolę instancyjną.

Wbrew argumentacji obrońcy A. W. zawartej w uzasadnieniu środka odwoławczego, między zaskarżonym wyrokiem a jego uzasadnieniem nie zachodzi sprzeczność, mająca polegać na rozbieżności w ustaleniu okresów udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a opisem czynu przypisanego w niniejszej sprawie. Oskarżonemu przypisano w pkt 4 wyroku popełnienie przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością narkotyków w okresie od stycznia do grudnia 2001 roku, co koresponduje z ustaleniami na s. 18 – 19 uzasadnienia. Z kolei ustalenia na s. 1 uzasadnienia nie są sprzeczne z opisem występkę z art. 258 § 2 k.k. przypisanego A. W. wyrokiem III K 95/07 Sądu Okręgowego w Bydgoszczy. W tej ostatniej kwestii zob. również rozważania w części V. 5. c) niniejszego uzasadnienia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony przez obrońcę A. L. zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 7 k.p.k., mającej polegać na poczynieniu ustaleń faktycznych w sposób dowolny, nieoparty na dowodach, a także na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną orzeczenia i przesłanie motywów, którymi kierował się sąd pierwszej instancji ferując wyrok.

Do części zarzutu, dotyczącej obrazy art. 7 k.p.k. sąd odwoławczy odniesie się w części V. 4 niniejszego uzasadnienia. Odpierając poszczególne argumenty apelującego, podważające zgodność uzasadnienia wyroku z treścią art. 424 k.p.k. należało stwierdzić, co następuje.

Nie do końca zrozumiałe są argumenty apelującego o braku wykazania przez sąd meriti okoliczności, świadczących o świadomej, umyślnej przynależności oskarżonego do – cytując apelację - „związku przestępczego o charakterze zbrojnym, mającego na celu popełnianie przestępstw”, skoro oskarżonemu przypisano udział w „zorganizowanej grupie”, a nie w „związku” w rozumieniu art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny za wystarczający uznaje sposób argumentacji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnośnie przypisania A. L. popełnionych czynów, w tym zamiaru udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i świadomości, iż ma ona charakter zbrojny. Sąd orzekający, po przytoczeniu w uzasadnieniu ustaleń faktycznych co do tego oskarżonego (s. 19 - 20), omówił w niezbędnym zakresie podstawowe obciążające go dowody w postaci wyjaśnień T. P. (1) (s. 51 – 52), A. G. (s. 52) i D. G. (s. 52), nadto w postaci zeznań świadka anonimowego nr (...). Syntetyczną ocenę tych dowodów zawarto s. 60 – 61, zaś na s. 52 – 53 uzasadnienia Sąd Okręgowy jako powód odmowy dania wiary wyjaśnieniom A. L. wskazał ocenę, iż stanowią one próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Sąd uzasadnienie wyroku w omawianej części dawało jasny obraz rozumowania, jakie przeprowadził sąd a quo. Co zaś do prawidłowości tego wniosku zob. szerzej w części V. 4 niniejszego uzasadnienia odnośnie dowodu w postaci

wyjaśnień współoskarżonych, zaś w części V. 5. e) odnośnie kwestii dowodów na świadomość udziału A. L. (i innych oskarżonych) w zorganizowanej grupie przestępczej o „charakterze zbrojnym”.

Sąd ad quem nie podziela oceny obrońcy o wystąpieniu uchybienia w postaci obrazy art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niezamieszczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakichkolwiek rozważań co do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku. Rozważania te znajdują się bowiem na s. 54 – 66 uzasadnienia (co do A. L. na s. 61). Są wprawdzie stosunkowo lakoniczne, lecz oddają istotę oceny dokonanej w tej mierze przez sąd orzekający. Rozważań w przedmiocie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku nie dyskwalifikuje przy tym ani to, że zawierają one oczywiście wadliwe stanowisko sądu a quo na s. 55 w przedmiocie niezastosowania art. 4 § 1 k.k. (co trafnie dostrzegł apelujący), ani też fakt, że w przypadku czynów przypisanych A. L. konieczne było poprawienie kwalifikacji prawnej przez sąd odwoławczy. Korekta wyroku nie oznaczała bowiem w tym wypadku zmiany w obrębie typu przypisanych przestępstw, lecz sprowadzała się do zastosowania korzystniejszego dla oskarżonego, poprzedniego stanu prawnego, co zresztą obrońca postulował w uzasadnieniu środka odwoławczego.

Sąd ad quem nie dopatrył się podstaw do uwzględnienia sformułowanego przez obrońcę M. L. w sposób bardzo ogólny, niepopartego szczegółową argumentacją zarzutu – cyt.: „naruszenia art. 424 k.p.k.”. Również bowiem w przypadku tego oskarżonego uzasadnienie w sposób wystarczający określa motywy, jakimi kierował się sąd orzekający. Co zaś do ich trafności zob. rozważania w częściach V. 4 oraz V. 5. d) oraz V. 5. e) niniejszego uzasadnienia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony w apelacji obrońca P. P. zarzut obrazy art. 424 k.p.k., mającej polegać na niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie okoliczności sąd miał na względzie przy przyjęciu, iż oskarżony P. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów, a także polegającej na nieprzeprowadzeniu w uzasadnieniu szczegółowej analizy zebranych w sprawie dowodów w zakresie w jakim wskazują zdaniem sądu na sprawstwo oskarżonego.

Nie jest prawdą, że wyjaśnienia pomawiających nie zostały poddane cyt. z apelacji: „jakiegokolwiek procesowej analizie lub ocenie, co uniemożliwiało odniesienie się do wyroku”. Sąd orzekający, po przytoczeniu w uzasadnieniu ustaleń faktycznych co do tego oskarżonego (s. 15 - 16), omówił w niezbędnym zakresie podstawowe obciążające go dowody w postaci wyjaśnień T. P. (1) (s. 51 – 52) i D. G. (s. 52). Syntetyczną ocenę tych dowodów zawarto s. 53, zaś na s. 64 uzasadnienia Sąd Okręgowy ocenił jako powód odmowy dania wiary wyjaśnieniom P. P. wzajemną zgodność relacji T. P. (1) i D. G.. Taka treść pisemnych motywów wyroku – aczkolwiek niewątpliwie lakoniczna – dawała podstawę do podjęcia przez obrońcę próby ich zakwestionowania. Oto bowiem przy znajomości powodu dania przez sąd orzekający wiary wyjaśnieniom T. P. (1) i D. G. (tj. wzajemnej zgodności) nie było przeszkód do podjęcia się przez obrońcę wykazania, że z taką zgodnością w istocie nie mamy do czynienia. Nie jest również prawdą, aby cyt.: „pomówieniu nie przeciwstawiono dowodu z wyjaśnień oskarżonych, nie przyznających się do winy”. Skoro bowiem sąd a quo z jednej strony dostrzegł fakt nieprzyznania się P. P. do winy, z drugiej wskazał na konkretny powód dania wiary pomówieniom ze strony dwóch współoskarżonych, to z pewnością te ostatnie „przeciwstawił” wyjaśnieniom oskarżonego.

Co do trafności ocen zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zob. rozważania w części V. 4., w części V. 5. b) oraz w części V. 5. e) niniejszego uzasadnienia. W części V. 4. sąd odwoławczy zaprezentuje stanowisko w przedmiocie prawidłowości dokonanej w niniejszej sprawie oceny dowodu z pomówienia, również w kontekście twierdzeń P. P. co do konfliktu z T. P. (1).

Podsumowując tę część rozważań należy zatem stwierdzić, że wskazana na wstępie wadliwość uzasadnienia, wyrażająca się stosunkowo lakoniczną formą prezentacji poszczególnych fragmentów rozważań, nie miała wpływu na treść orzeczenia, gdyż uzasadnienie sporządzone zostało po wydaniu wyroku, a nie zawiera ono błędów logicznych lub innych, mogących świadczyć o oczywiście wadliwym procesie rozumowania sądu meriti.

Wadliwość uzasadnienia nie stała również na przeszkodzie ani skutecznemu wyrażeniu przez apelujących argumentacji przeciwnej, ani też nie uniemożliwiała kontroli instancyjnej orzeczenia, gdyż zostało ono wydane w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), co pozwalało zarówno

stronom, jaki i sądowi ad quem odtworzenie toku rozumowania sądu a quo, i to nawet w tych fragmentach, w których organ ten nie zaprezentował motywów rozstrzygnięcia w sposób wyczerpujący.

V.4. motywy nieuwzględnienia zarzutów nieprawidłowej oceny głównych dowodów oskarżenia, a w szczególności wyjaśnień T. P. (1), A. G. i D. G., stanowiących tzw dowód z pomówienia.

Wbrew stanowisku obrońców podstawowe dowody oskarżenia w niniejszej sprawie noszą zasadnicze, wypracowane przez judykaturę i doktrynę cechy, które winy znamionować tzw pomówienie wiarygodne.

Po pierwsze - sąd a quo trafnie przyjął, że skoro pomawiający T. P. (1) i D. G. obciążyli również sami siebie, a nie tylko przerzucali odpowiedzialność na współoskarżonych, to nie było obawy, że zmierzali do skierowania czynności organów ścigania przeciwko tym osobom, być uchronić się w ten sposób przed odpowiedzialnością.

Po drugie - nie budzi wątpliwości ocena sądu a quo, że pomówienia ze strony T. P. (1) i D. G. znajdowały potwierdzenie w innych dowodach. Przede wszystkim trafną jest ocena sądu pierwszej instancji, że były one zgodne ze sobą wzajemnie, pomimo, że wypowiadali się oni wielokrotnie, niezależnie od siebie, nie mając żadnej możliwości uzgodnienia wersji wydarzeń, przy czym w wielu elementach zbieżnie relacjonowali zdarzenia i identyfikowali uczestniczące w nich osoby. Należy przy tym podkreślić dwie istotne okoliczności. Pierwszą z nich jest brak możliwości uzgodnienia wspólnej wersji przez T. P. (1) i D. G., albowiem pierwszy z nich od początku postępowania pozostawał na wolności (nie licząc zatrzymania), zaś drugi został tymczasowo aresztowany. Druga z okoliczności polegała na braku jakichkolwiek podstaw do uznania, że powodem zgodnego pomówienia ze strony T. P. (1) i D. G. były niedozwolone zachowania funkcjonariuszy organów ścigania, albowiem nie ma na tę okoliczność żadnych dowodów, a argumentów tej treści nie podnoszono w apelacjach. Wreszcie bez znaczenia dla powyższej oceny pozostaje fakt, że T. P. (1) w czasie pierwszego przesłuchania po zatrzymaniu nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 633 – 635), gdyż po upływie krótkiego czasu złożył wyjaśnienia potwierdzające ustalony stan faktyczny, które konsekwentnie podtrzymywał do końca postępowania.

Powołane wnioski sądu orzekającego są prawidłowe, gdyż nie przekraczają granic oceny swobodnej, pozostając zwłaszcza w zgodzie z tą zasadą doświadczenia życiowego, która nakazuje odrzucenie możliwości o przypadkowej zbieżności relacji dwóch osób, przesłuchiowanych niezależnie od siebie, nie mających możliwości uprzedniego uzgodnienia treści zeznań lub wyjaśnień.

Odnutowania wymaga, że dowodowym potwierdzeniem wiarygodności pomówień są inne dowody, w tym częściowo wyjaśnienia A. G. i M. C., nadto zeznania świadków D. T. i A. T., zeznania świadków anonimowych nr (...) oraz częściowo zeznania świadków M. W., J. O., T. P. (2), P. B. (2) i W. N., a także dokumentacja z czynności potwierdzających wskazane przez T. P. (1) miejsce ukrycia maszyny – tabletkarki oraz wskazane przez M. C. miejsce ukrycia broni palnej.

Po trzecie - pomówienia współoskarżonych przez T. P. (1) i D. G. były spontaniczne, gdyż każdorazowo ich pierwsze relacje zostały przedstawione wkrótce po zatrzymaniu, a nie po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi. Dotyczy to również T. P. (1), który wprawdzie początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 633 – 635), ale już w czasie kolejnego przesłuchania zmienił wyjaśnienia na obciążające zarówno jego samego, jak i współoskarżonych (k. 661 – 665). Obaj pomawiający byli zatem konsekwentni od początku postępowania, a oceny tej nie podważa incydentalna zmiana postawy T. P. (1) krótko po przedstawieniu mu zarzutów.

Po czwarte - słuszną jest ocena sądu pierwszej instancji, że przedmiotowe pomówienia pochodziły osób o tyle bezstronnych, że nie został wykazany powód fałszywego pomówienia.

Wbrew stanowisku obrońców, za powód taki nie może być uznane posiadanie przez pomawiających statusu oskarżonego, co do którego zachodzą warunki przewidziane w art. 60 § 3 k.k. Sąd ad quem nie podziela w szczególności oceny, że w sytuacji, gdy świadek koronny lub oskarżony, chcący skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., mają

obowiązek wyjawiać wszystkie okoliczności związane z przestępczą działalnością, to występuje po ich stronie motywacja do obciążania przypadkowych, niezwiązanych z działalnością przestępczą osób. Upatrywanie takiej motywacji po stronie pomawiających nie jest trafne, gdyż ewentualne zachowanie, polegające na obciążaniu przypadkowych osób, nie dawałoby im żadnych korzyści, skoro nie tylko stawiałoby pod znakiem zapytania możliwość uniknięcia lub złagodzenia odpowiedzialności (a to wobec możliwości stwierdzenia fałszu w ich relacjach), ale również narażałoby ich na odpowiedzialność karną za fałszywe oskarżenie.

W związku z powyższym sąd odwoławczy wyraża zapatrywanie, że z faktu, iż T. P. (1) i D. G. przyjęli postawę generalnie ukierunkowaną na „współpracę” z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, nie sposób wyciągać wniosku, że w tym celu prezentowali wersje fałszywe, ukierunkowane na bezpodstawne, niezgodne z faktami obciążenie niewinnych osób. „Współpraca”, o której mowa, nie polega bowiem na dowolnym, uznaniowym wskazywaniu przez pomawiającego na określone czyny osób pomawianych, lecz - przede wszystkim, czego osoby „współpracujące” są świadome - na podawaniu faktów możliwych do zobiektywizowania w drodze przeprowadzenia innych dowodów. Gdyby więc pomawiający działali z założeniem fałszywego pomówienia jak największej liczby osób, postawa taka zostałaby niewątpliwie szybko wykryta, a w efekcie uzyskanie przez nich jakichkolwiek dobrodziejstw procesowych byłoby wątpliwe. Nie sposób również nie dostrzec, że T. P. (1) i D. G. - skoro już zdecydowali się na „współpracę” z policją i prokuraturą - mogli mieć obawy, że ewentualne zniekształcenie przez nich jakichkolwiek faktów, mogłoby zostać poczytane za próbę manipulacji, która wyjdzie na jaw np. dzięki relacjom innych osób, a w konsekwencji uniemożliwi im uzyskanie uniknięcia lub złagodzenia odpowiedzialności karnej. In concreto zatem pomówienia nie mogły być traktowane jako przejaw dążenia do uniknięcia kary lub nadzwyczajnego jej złagodzenia „za wszelką cenę”, a co najwyżej za przejaw obawy, że zatajenie chociażby części prawdy starania te unicestwi. Skoro zaś wnioskowanie to znajdowało potwierdzenie w braku motywu do fałszywego pomówienia (o czym dalej) oraz - częściowo - w innych dowodach, to dokonanej przez sąd a quo oceny nie sposób uznać za błędną.

Po piąte – pomówienia były generalnie konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w postępowaniu przygotowawczym. O braku konsekwencji nie świadczy fakt, że niektóre okoliczności relacjonowane były tylko przez jednego z pomawiających, przy czym podkreślenia wymaga, że w części, w której sąd odwoławczy utrzymał wyrok Sądu Okręgowego w mocy, generalnie mamy do czynienia ze zgodnymi co do zasady wyjaśnieniami T. P. (1) i D. G., zaś w części, gdzie takiej zgodności zabrakło (a więc w zakresie pomówień skierowanych przeciwko T. S. i J. J.), wystąpiła uzasadniona m. in. tą okolicznością konieczność uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Po szóste – brak jest podstaw do uznania pomówień za realizowane z premedytacją obciążanie oskarżonego przez osoby wielokrotnie karane, dobrze obeznane z mechanizmami procesu karnego. Wprawdzie bowiem pomawiający mieli już doświadczenia jako oskarżeni w sprawach karnych, niemniej jednak żaden rzeczowy argument nie wskazuje, aby z premedytacją wykorzystali tę swoją wiedzę w celu fałszywego obciążenia współoskarżonych. Skoro bowiem pomawiający dokonali również samooskarżenia, a ich relacje znajdowały potwierdzenie w innych dowodach (w tym były wzajemnie zgodne), to nie sposób mówić o jakiegokolwiek manipulacji przez nich materiałem dowodowym. Ponownego podkreślenia wymaga przy tym, że to zasadnicza zgodność obu pomówień prowadziła do wniosku o wykluczeniu możliwości, że mamy do czynienia tylko i wyłącznie z wersją fałszywą, będącą wynikiem kalkulacji obliczonej na wprowadzenie w błąd policji, prokuratury lub sądu.

Wreszcie - po siódme - Sąd Okręgowy, oceniając wiarygodność pomówień, brał pod uwagę, czy informacje uzyskane w drodze pomówień zostały przyznane przez pomówionego. Na aprobatę zasługuje stanowisko sądu a quo, iż fakt, że pomawiani od początku postępowania konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów, nie mógł być podstawą do odmowy dania wiary pomawiającym, a to z uwagi na realną możliwość, iż postawa części oskarżonych, polegająca na zaprzeczaniu zarzutom, jest wyłącznie przyjętą przez nich linią obrony.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów i argumentów prezentowanych w przedmiocie powyższych okoliczności w apelacjach obrońców, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Nie zasługiwały podnoszone w apelacjach obrońców A. B., M. N. i R. S. zarzuty i argumenty, mające świadczyć, iż pomówienia nie zostały w niniejszej sprawie poparte innymi dowodami, względnie, że dowody te nie zasługiwały na wiarę. Jak już bowiem wskazano wyżej, obciążające oskarżonych wyjaśnienia T. P. (1) i D. G. korespondowały ze sobą wzajemnie oraz znajdowały potwierdzenie częściowo w wyjaśnieniach A. G. i M. C., nadto w zeznaniach świadków D. T. i A. T., zeznaniach świadków anonimowych nr (...) oraz częściowo w zeznaniach świadków M. W., J. O., T. P. (2), P. B. (2) i W. N., a także w dokumentacji z czynności potwierdzających prawdziwość wskazania przez T. P. (1) miejsca ukrycia maszyny – tabletkarki oraz prawdziwość wskazania przez M. C. miejsca ukrycia broni palnej. W efekcie twierdzenia obrońców A. B. o skazaniu na podstawie – cyt.: „pomówień, które nie zostały w żaden sposób poparte dowodami bezpośrednimi” oraz M. N., iż pomówienie nie zostało zweryfikowane i poparte innymi dowodami, nie odpowiadają realiom niniejszej sprawy.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony w apelacji obrońcy A. B. argument o braku rozważenia przez Sąd Okręgowy kwestii, że świadek E. W. nie potwierdzał obecności A. B. lub osób z kierownictwa zorganizowanej grupy przestępczej w garażu, w którym produkowano narkotyki, co miało podważać wyjaśnienia T. P. (1) na tę okoliczność. Sąd odwoławczy zwraca uwagę, iż w świetle ustaleń Sądu Okręgowego cyt.: „(...) oskarżeni B., S. i N. nie brali bezpośredniego udziału w produkcji. Finansowali przedsięwzięcie, wyznaczali dostawy, zapewniali zbyt towar. Zlecali produkcję konkretnych ilości tabletek” (s. 9 uzasadnienia), zaś „E. W., w którego garażu produkowano tabletki, nie był wtajemniczony w produkcję”, a gdy się zorientował, że T. P. (1) i D. G. wytwarzają tabletki, wyjaśniono mu, że są to sterydy dla sportowców (s. 10 uzasadnienia). Sąd Okręgowy przyjął więc, że produkcja tabletek ekstazy dokonywana była konspiracyjnie, z zachowaniem pozorów legalnej działalności. Przy takich ustaleniach oczywistym jest, że nawet jeżeli A. B., M. N. lub R. S. przybywali do garażu, to na tyle sporadycznie i z zachowaniem takich reguł ostrożności, by nie wiązano ich z działalnością przestępczą. Oczywistym jest również, że E. W., będąc właścicielem garażu nie był w stanie w sposób permanentny obserwować osób, które do niego przychodzą, tym bardziej, że jako oficjalny powód wynajmu pomieszczenia podano mu prowadzenie działalności z zakresu naprawy samochodów, co uzasadniało ewentualne wizyty klientów warsztatu.

W podsumowaniu powyższego fragmentu rozważań Sąd Apelacyjny przyjął, że okoliczność, czy A. B., M. N. lub R. S. odwiedzali garaż, w którym produkowano tabletki ekstazy, czy też nie, nie miała żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, podobnie jak ocena przyczyn, dla których E. W. nie potwierdził obecności wymienionych wyżej osób w garażu. Za prawidłowe, odpowiadające regule oceny swobodnej uznać należy przy tym ustalenia, że A. B., M. N. i R. S. nie bywali w miejscu produkcji narkotyków (s. 9 uzasadnienia), skoro zajmując najwyższe pozycje w zorganizowanej grupie przestępczej, z zasady koordynowali jej działania, nie biorąc osobistego udziału w ich realizacji.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą A. B., iż Sąd Okręgowy ograniczył się do stwierdzenia, że oskarżony jest niewiarygodny, gdyż odmiennie wyjaśniali pomawiający. Jak już bowiem wskazano w części

V. 3. niniejszego uzasadnienia, pomimo pewnych mankamentów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jego lektura nie pozostawiała wątpliwości, iż motywem odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych, nie przyznających się do winy było uznanie za wiarygodne szeregu dowodów oskarżenia, w tym dowodów z wyjaśnień współoskarżonych. To więc głównie wielość i wzajemna zgodność dowodów obciążających A. B., M. N. i R. S., a nie tylko sam fakt, że wersje pomawiających i pomawianych różniły się, spowodował przypisanie wskazanym oskarżonym przez Sąd Okręgowy zarzucanych im czynów. Należy powołać się przy tym dodatkowo na niedostatecznie wyeksponowany przez sąd a quo, aczkolwiek zasygnalizowany w uzasadnieniu fakt, że osoby pomawiane miały interes w zaprzeczaniu pomówieniom, albowiem niewątpliwie zmierzały do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Nie zasługiwały podnoszone w apelacjach obrońców A. B. i M. N. zarzuty oparcia się o zeznania braci T., które nie zasługiwały na wiarę. Sąd odwoławczy aprobejuje oceny zeznań świadków D. T. na s. 46 oraz A. T. na s. 47 – 48 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Argument obrońcy przeciw tej ocenie, iż świadkowie ci niektóre okoliczności

znali ze słyszenia lub z gazet nie podważa faktu, że w znacznie szerszym zakresie ich zeznania korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonych T. P. (1), A. G. i D. G.. To, że świadkowie w zeznaniach oprócz okoliczności stwierdzonych osobiście, powoływali się również na te zasłyszane, nie może więc dyskwalifikować ich relacji, tym bardziej, że w realiach zorganizowanej grupy przestępczej informacje o jej działalności nie stanowią wiedzy powszechnie dostępnej, co uzasadnia „wypełnianie luk” w posiadanych informacjach informacjami uzyskanymi przez świadków w sposób pośredni. Skoro jednak w niniejszej sprawie uzupełnienia te dotyczyły kwestii drugorzędnych, a w swojej zasadniczej wymowie zeznania świadków D. T. i A. T. potwierdzają relacje T. P. (1) i D. G., zawierające okoliczności stwierdzone przez tych oskarżonych osobiście (ze względu na ich zadania w grupie), to z pewnością mamy do czynienia ze dowodami wzajemnie spójnymi i uzupełniającymi się.

Wadliwość powyższej oceny nie dowodzi podnoszona w apelacji okoliczność, iż D. T. i A. T. występowali w różnych sprawach Prokuratury Apelacyjnej w L., przy czym co najmniej dwa procesy z ich udziałem zakończyły się uniewinnieniem. Po pierwsze bowiem apelujący nie wykazał, aby w procesach, na które się powołuje, to treść zeznań lub postawa braci T. zadecydowały o określonej treści rozstrzygnięciu sądu. Po drugie – gdyby nawet tak było, to zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej, przewidzianą w art. 8 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy, rozpoznający niniejszą sprawę, nie był związany z rozstrzygnięciem innego sądu, chociażby zapadło ono po przeprowadzeniu częściowo tych samych dowodów. Samodzielność o której mowa, z pewnością była w niniejszej sprawie uzasadniona, skoro zeznania świadków D. T. i A. T. nie stanowiły podstawowego dowodu oskarżenia, lecz zaledwie jeden z większej liczby dowodów potwierdzających wiarygodność T. P. (1) i D. G.. Ostatnia ze wskazanych okoliczności nakazywała podważenie skuteczności argumentu, iż A. T. był leczony w szpitalu psychiatrycznym i stwierdzono u niego schizofrenię. Nawet bowiem jeśli istotnie tak było, to dowód z jego zeznań nie miał charakteru odosobnionego, w związku z czym sąd meriti nie ograniczył się tylko i wyłącznie do jego analizy, a poddał ocenie kompleks dowodów, zasadnie eksponując ich wzajemną zgodność.

Nietrafnym jest pogląd obrońcy R. S. o przekroczeniu przez sąd orzekający granic oceny swobodnej poprzez uznanie, że pewne różnice między wersjami podawanymi przez T. P. (1), D. G. i A. G. nie mają znaczenia dla ich wiarygodności. Jak już bowiem wskazano, trzon wyjaśnień wymienionych osób jest zgodny, co zdaje się potwierdzać apelujący, dostrzegając jedynie (podobnie jak sąd meriti) wyłącznie „pewne różnice”, a nie rozbieżności o charakterze zasadniczym. Sąd odwoławczy wyraża przy tym zapatrywanie, iż niewielkie, drugorzędne różnice między wersjami prezentowanymi przez członków zorganizowanej grupy przestępczej, podejmujących w dłuższym okresie czasu wiele czynności wykonawczych w różnej konfiguracji osobowej, są w pełni uzasadnione. Nie sposób bowiem wymagać od tego rodzaju świadka lub oskarżonego pamięci fotograficznej, oddającej wszelkie, nawet te mniejszej wagi, okoliczności, z zachowaniem dokładnej chronologii wydarzeń. Stąd też ocena sądu a quo, że pewne mankamenty w sposobie zapamiętania faktów przez osoby pomawiające są w pełni uzasadnione, jest oceną odpowiadającą tej z zasad doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.), zgodnie z którą zdolność zapamiętywania jest wypadkową wielu czynników, poczynając od predyspozycji indywidualnych, poprzez rodzaj zapamiętywanych wydarzeń, aż do okoliczności, które mogą zdolność zapamiętania ograniczyć lub wyłączyć.

Nie zasługiwały na uwzględnienie podnoszone w apelacjach obrońców A. B., M. N. i R. S. argumenty, mające świadczyć, iż T. P. (1) i D. G. mieli określone powody do fałszywego pomówienia tych oskarżonych.

Po pierwsze należy zgodzić się z apelującymi, iż sąd orzekający nie wyraził w uzasadnieniu wyroku wprost stanowiska co do prezentowanej przez oskarżonych linii obrony, zgodnie z którą T. P. (1) i D. G. mieli konkretne powody do fałszywego obciążenia A. B., M. N. i R. S.. Okoliczność ta jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego nie wyłącza możliwości dokonania kontroli instancyjnej, albowiem ocena dowodów dokonana przez sąd meriti jest na tyle rzeczowa i jednoznaczna, że zbadanie jej trafności poprzez zestawienie z argumentacją apelujących nie nastrocza żadnych realnych trudności.

Na wstępie należy wskazać, że w apelujący podnieśli następujące argumenty, mające świadczyć o wadliwości przedmiotowej oceny:

- obrońca A. B. powołał się na wyjaśnienia oskarżonego, iż jest pomawiany ze względu na konflikty z pomawiającymi,
- obrońca M. N. stwierdził, że pomawiający mieli interes w pomawianiu oskarżonego ze względu na konflikt z nim, a ponadto zmierzali do uzyskania jak najniższych sankcji (co do tej ostatniej okoliczności zob. wcześniejsze rozważania sądu ad quem),
- obrońca R. S. podniósł, iż T. P. (1) stwierdził w postępowaniu przygotowawczym, że ma do A. B., M. N. i R. S. pretensje, że jego i innych (np. D. G.) wykorzystywali do popełniania przestępstw, z których następnie sami czerpali największe zyski, a zapominali o nim (jak i np. o M. U.) w chwili, gdy ci zostali pozbawieni wolności; w ocenie obrońcy te słowa - cyt.: „świadczą o negatywnym, a może nawet wrogim nastawieniu T. P. (1) do oskarżonego”; zatem – jak podnosi obrońca w apelacji - T. P. (1) czuł się od dawna niedoceniany w organizacji przestępczej; stąd po zatrzymaniu chcąc skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 k.k. przekazywał jak najwięcej szczegółów, umniejszając swoją rolę; apelujący wskazał również, że oskarżony A. B. kilkakrotnie stwierdzał, że taki właśnie był motyw pomówień ze strony trzech współoskarżonych;
- obrońca P. B. (1) podniósł, że jest fałszywie pomawiany ze względu na konflikt między T. P. (1) oraz D. i A. G., a jego ojcem A. B..

A. B. w piśmie z dnia 25.07.2013 r. (k. 11515 – 11523 akt) podniósł, że sąd orzekający nie zweryfikował zeznań świadków oskarżenia, a tymczasem ich pomówienia są fałszywe z następujących powodów:

- A. G. pomawia go, gdyż został skazany w 2003 r. za sprawę narkotykową w T. (ma o to pretensje razem z J. O., również wówczas skazanym),
- J. O. jest winien oskarżonemu od 2000 r. znaczną sumę pieniędzy, co potwierdził przed sądem,
- D. G. jest winien oskarżonemu 300.000. zł (z tytułu pożyczki z udokumentowanego źródła),
- w 2004 D. G. okradł firmę oskarżonego oraz firmę (...), którą osk. zarządzał,
- im dłużej oskarżony pozostaje w zakładzie karnym, tym dłużej D. G. nie musi oddawać mu pieniędzy,
- T. P. (1) rości sobie pretensje do przychodów z działalności gospodarczej oskarżonego; był on w zмовie z D. i A. G.; oskarżony nie podjął proponowanej przez T. P. (1) dystrybucji narkotyków; okradzenie firm oskarżonego potwierdzają świadkowie M. T., G. H., J. B. oraz nie przesłuchana w tej sprawie B. B..

Odnosząc się krytycznie do tak sformułowanych argumentów należy wskazać na następujące okoliczności.

Po pierwsze – apelujący i A. B. wskazali na wielość powodów, dla których T. P. (1) i D. G. mieli dopuścić się fałszywego pomówienia, takich jak: uniknięcie spłaty długu względem A. B., odmowa przez A. B. podjęcia się proponowanej przez T. P. (1) dystrybucji narkotyków, żal do A. B., M. N. i R. S. z powodu niedoceniania ich wkładu w działalność grupy przestępczej, chęć skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary. Żadna z powyższych przyczyn rzekomo fałszywego pomówienia nie może być jednak uznana za prawdziwą w sytuacji, gdy T. P. (1) i D. G. zostali zatrzymani, a następnie przesłuchani w okolicznościach, które uniemożliwiały im uzgodnienie wspólnej wersji. Nawet więc gdyby przyjąć, że zadłużenie względem A. B. czy też żal do niego z powodu niedoceniania ich „ułatwiły” im obciążenie go, np. pozbawiając w tej mierze skrupułów wynikających z wieloletniej znajomości, to nie sposób uznać, że pomówili go w sposób fałszywy, niezgodny z faktami.

Po drugie – fałszywe pomówienia mają główne źródło w rzekomym konflikcie między pomawiającymi a A. B., a apelujący nie wskazali na powód, dla którego miało dojść do fałszywego pomówienia również oskarżonych M. N. i R. S.. Potwierdza to prawdziwość faktów podawanych przez T. P. (1) i D. G., albowiem gdyby celem ich działania była zemsta na A. B., nie mieliby żadnego racjonalnego powodu do obciążenia pozostałych dwóch oskarżonych.

Po trzecie – nielogicznym jest argument A. B., iż – cyt.: „im dłużej pozostaje w zakładzie karnym, tym dłużej D. G. nie musi oddawać mu pieniędzy”. Nie sposób bowiem wskazać, jaką konkretnie przeszkodę w dochodzeniu przez A. B. zwrotu długu stanowi pozbawienie go wolności.

Po czwarte – argument, iż powodem pomówienia A. B., M. N. i R. S. przez T. P. (1) było niedocenianie go w grupie przestępczej (podniósł to obrońca R. S.) jest o tyle nielogiczny, że nie wyjaśnia przyczyn rzekomo fałszywego pomówienia ze strony D. G.. Apelujący ma przy tym rację, że T. P. (1) w toku śledztwa sam przyznał, że czuł się źle traktowany przez współoskarżonych, lecz należy zwrócić uwagę, że wersja ta zakłada, iż grupa przestępcza w istocie funkcjonowała. Innymi słowy, skoro T. P. (1) wyraził pretensje do A. B., M. N. i R. S., że – cytując apelację – „(...) jego i innych (np. D. G.) wykorzystywali do popełniania przestępstw, z których następnie sami czerpali największe zyski, a zapominali o nim”, to niezależnie od potwierdzenia negatywnego stosunku do współoskarżonych, potwierdził jednocześnie, że wykonywał ich polecenia, co koresponduje z ustaleniami o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej.

Po piąte – jak już wskazano wcześniej, chęć skorzystania przez pomawiających z dobrodziejstwa art. 60 k.k. nie uzasadnia oceny, że złożyli fałszywe wyjaśnienia, skoro ich wersje znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym. Potwierdzenie to nie ulega istotnemu osłabieniu wskutek podniesienia przez A. B., iż A. G. został skazany w 2003 r. za sprawę narkotykową w T. i ma o to pretensje razem z J. O., również wówczas skazanym, nadto że J. O. jest winien oskarżonemu od 2000 r. znaczną sumę pieniędzy, co potwierdził przed sądem, okoliczności te bowiem nie uzasadniają pomówienia przez wymienione osoby również R. S. i M. N..

Reasumując powyższe sąd odwoławczy uznał, że prezentowana przez oskarżonych linia obrony (skonkretyzowana wyłącznie przez A. B.), zgodnie z którą są fałszywie pomawiani przez T. P. (1) i D. G., jest ze wskazanych wyżej przyczyn oczywiście niewiarygodna. Stąd też podnoszone w tej mierze w apelacjach argumenty nie mogły zostać uznane za skuteczną przeciwwagę dla ocen dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego w przedmiocie podnoszonej przez obrońcę A. B. sprzeczności zaskarżonego wyroku z treścią ujawnionych podczas rozprawy odwoławczej wyroków Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawach III K 142/05 i III K 95/07 zawarto w części V. 5. c) niniejszego uzasadnienia.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty i argumenty podnoszone w apelacji obrońcy oskarżonego A. W..

Wbrew stanowisku obrońcy nie doszło do obrazy przepisu art. 410 k.p.k. poprzez niewskazanie rozstrzygnięcia, przypisującego oskarżonemu sprawstwo występku z art. 258 § 2 k.k. Zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 § 1 k.p.k.) Sąd Okręgowy dokonał w tym zakresie samodzielnych ustaleń faktycznych (zob. s. 1 oraz 3 – 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Korespondują one przy tym z treścią wyroku w sprawie III K 95/07 Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, którym przypisano oskarżonemu udział w zorganizowanej grupie przestępczej (odpis wyroku ujawniono podczas rozprawy odwoławczej).

Niezasadnym jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Przepis ten nie jest bowiem adresowany do stron procesowych, lecz do organu prowadzącego postępowanie, nakładając na niego powinność tłumaczenia na korzyść oskarżonego wszelkich wątpliwości, które okazały się niemożliwe do usunięcia na podstawie przeprowadzonych dowodów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd Okręgowy powziął tego rodzaju wątpliwości, w związku z czym badanie trafności orzeczenia należało przeprowadzić jedynie na płaszczyźnie prawidłowości zastosowania przepisu art. 7 k.p.k.

Oceny, które doprowadziły sąd orzekający do przypisania A. W. popełnienia zarzucanego mu czynu, miały niewątpliwie charakter swobodnych. Przede wszystkim opierały się one o wszelkie przeprowadzone dowody, w tym kluczowy dla rozstrzygnięcia dowód z wyjaśnień T. P. (1) i D. G.. Te ostatnie były wspierane innymi dowodami, o czym szerzej we wcześniejszych rozważaniach. Godzi się jedynie podkreślić, że o udziale w popełnieniu przestępstwa A. W., w tym dysponowaniu przez niego bronią palną, wprost zeznawał świadek koronny nr (...), a pomówienia ze strony T. P. (1) i D. G. potwierdzały również zeznania świadka D. T. i zeznania świadka anonimowego nr (...). W wyjaśnieniach

A. W. oraz apelacji jego obrońcy nie podnoszono przy tym, aby mogły istnieć – chociażby potencjalne – motywy do fałszywego pomawiania go przez współoskarżonych.

O swobodnym charakterze oceny sądu a quo w omawianym zakresie świadczy również osadzenie jej w zasadach prawidłowego rozumowania, a także we wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego. Świadczą o tym fragmenty rozważań na s. 51 i 55 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Pomimo ich stosunkowo lakonicznego charakteru nie można mieć wątpliwości, że motywem przypisania A. W. sprawstwa odnośnie przypisanego mu czynu było przekonanie sądu meriti, iż wzajemna zgodność pomówień ze strony T. P. (1) i D. G., potwierdzonych innymi dowodami, w sposób nieodparty nasuwała wniosek o zasadności oskarżenia. Jest to rozumowanie logiczne, a jednocześnie zgodne z tą z zasad doświadczenia życiowego, zgodnie z którą nie sposób uznać za fałszywe pomówienia, jeżeli nie istnieją ku takiemu fałszowi konkretne, dostrzegalne powody.

Apelujący nie ma racji, że na s. 51 uzasadnienia doszło do sprzeczności, skoro na podstawie pomówień A. W. uznany został za filar grupy, a tymczasem z innych ustaleń wynika, że nie brał udziału w produkcji narkotyków lub obrocie nimi. Przywołany argument obrońcy oparto na częściowo fałszywych przesłankach, albowiem nie jest prawdą, aby sąd a quo ustalił, że A. W. nie brał udziału w obrocie narkotykami. Przeciwnie bowiem ustalenia takie znajdują się nie tylko na s. 51 i 55, ale również w opisie ustalonego stanu faktycznego na s. 18 – 19 pisemnych motywów wyroku. Wobec zatem ustalenia, że oskarżony zajmował wysoką pozycję w zorganizowanej grupie przestępczej (co prawomocnie przypisano mu również w sprawie III K 95/07), a jego rola polegała na udziale w obrocie znaczną ilością narkotyków, uzasadnienie skarżonego rozstrzygnięcia należało uznać za wewnętrznie spójne, nie noszące cech sprzeczności.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego w przedmiocie podnoszonej przez obrońcę A. W. sprzeczności zaskarżonego wyroku z treścią ujawnionych podczas rozprawy odwoławczej wyroków Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawach III K 142/05 i III K 95/07 zawarto w części V. 5. c) niniejszego uzasadnienia.

Nie zasługiwała na uwzględnienie ocena obrońcy, iż – cyt.: „nawet przy przyjęciu dwóch incydentalnych kontaktów z grupą trudno uznać, by oskarżony był jej członkiem, tym bardziej, że nie miał żadnych szczególnych zadań i nie był podporządkowany kierownictwu, skoro po miesiącu mógł odejść”. Przede wszystkim ustalenia na s. 18 – 19 zaskarżonego wyroku nie dają podstawy do przyjęcia „dwóch incydentalnych kontaktów” A. W. z grupą. Prawdą jest – i do tego sprowadza się istota przypisanego oskarżonemu w niniejszej sprawie czynu – że A. W., w ramach obrotu znaczną ilością narkotyków, brał udział trzykrotnie (a nie jak przyjął apelujący dwukrotnie) w przekazywaniu ustalonych ilości tabletek ekstazy, lecz ustalenia te nie pozostają w opozycji wobec innych, w świetle których A. W. zajmował się „dystrybucją narkotyków w grupie przestępczej” oraz „współpracował z grupą od początku” (s. 18 uzasadnienia). Nie są one również sprzeczne z opisem przypisanego oskarżonemu prawomocnie w sprawie III K 95/07 Sądu Okręgowego w Bydgoszczy występkę z art. 258 § 2 k.k.

Apelujący nie ma racji, że przypisanie oskarżonemu „dwukrotnego” (wyżej sąd ad quem wykazał, że na s. 18 – 19 uzasadnienia mowa jest o trzech takich przypadkach) wskazania odbiorców narkotyków nie zostało poparte dowodami. Wprawdzie bowiem na s. 15 uzasadnienia Sąd Okręgowy ustalił, że dilerów wybierali M. N., A. B. i R. S., a na s. 35, że dystrybucją narkotyków miał się zająć (...), jednakże wysunięta przez obrońcę teza, że – cyt.: „nikt o A. W. jako dilerze nie wspomina”, jest fałszywa. Przeczą jej ustalenia sądu meriti na s. 18 – 19 uzasadnienia, w których zawarto – co już wyżej wykazano – konkretne zadania realizowane w grupie przez A. W.. Co zaś do dowodów na poparcie tych ustaleń wyżej wskazano już na prawidłowość oceny, odnoszącej się do „dowodów z pomówienia” i dowodów je wspierających.

W konkluzji powyższego fragmentu rozważań Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku o braku podstaw do uwzględnienia zarzutów podnoszonych w apelacji obrońcy A. W..

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty podnoszone w apelacji obrońcy A. L..

Do zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. sąd odwoławczy odniósł się w części V. 3. niniejszego uzasadnienia.

W kwestii obrazu art. 7 k.p.k. należy na wstępie wskazać, że apelujący nie wykazał, by dokonana przez sąd meriti ocena nie została poparta analizą całego zgromadzonego materiału dowodowego. Na aprobatę zasługują zamieszczone w uzasadnieniu ustalenia co do faktów (s. 19 - 20), a także oceny co do dowodów obciążających A. L. w postaci wyjaśnień T. P. (1) (s. 51 - 52), A. G. (s. 52) i D. G. (s. 52), nadto w postaci zeznań świadka anonimowego nr (...). Zasadniczych zastrzeżeń nie budzi syntetyczna ocena dowodów (s. 60 - 61), ani wskazany przez sąd a quo powód odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego (s. 52 - 53). Stąd powtórzenia wymaga, że uzasadnienie wyroku dawało czytelny obraz rozumowania, jakie przeprowadził Sąd Okręgowy.

Nie jest zasadnym argument apelującego o braku wskazania okoliczności, jakie przesądziły o przynależności oskarżonego do „związku przestępczego o charakterze zbrojnym, mającego na celu popełnianie przestępstw”, podczas gdy sąd meriti winien ustalić i wyjaśnić, skąd wynikają poczynione ustalenia i w oparciu o jakie materiały zostały dokonane. W tym zakresie szczegółowe stanowisko sądu odwoławczego zaprezentowano w części V. 5. e) niniejszego uzasadnienia, odnosząc się jednocześnie do analogicznych zarzutów, podnoszonych w apelacjach obrońców innych oskarżonych.

Nie jest trafnym zarzut braku ustalenia, jakie miejsce w hierarchii „związku” miał zajmować oskarżony, czyje polecenia realizował uczestnicząc w obrocie znacznej ilości środków psychotropowych i substancji psychoaktywnych, a także, czy wykonując przypisane zachowania działał w ramach „związku przestępczego”. Na s. 15 uzasadnienia Sąd Okręgowy czytelnie wskazał, jaka była rola dilerów narkotykowych w grupie przestępczej oraz od kogo i w jakich okolicznościach otrzymywali oni polecenia. Z kolei na s. 19 uzasadnienia wskazano, na czym konkretnie polegało zachowanie przypisane A. L. w pkt 25 wyroku. W każdym z tych przypadków sąd meriti wskazał na konkretne dowody, na których oparł poczynione ustalenia. Stąd też pogląd obrońcy, iż mamy do czynienia z brakiem ustaleń, nie jest uprawniony w świetle pisemnych motywów wyroku.

Nie jest zasadnym zarzut braku wyjaśnienia, z jakich powodów przyznano walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych D. G., T. P. (1) i świadka anonimowego nr (...), a jednocześnie odmówiono jej oskarżonemu L. poprzez ograniczanie się do stwierdzeń, iż treść zeznań wskazanych osób jest zgodna z ustalonym przez Sąd Okręgowy stanem faktycznym, podczas gdy brak jest przekonującej argumentacji i oceny dokonanej we wzajemnym powiązaniu wskazanych środków dowodowych i przeprowadzenia ich analizy, prowadzącej do spójnych i niezbitych wniosków o sprawstwie oskarżonego co do zarzucanych mu czynów. Kwestia wiarygodności dowodu z pomówienia zaprezentowana została przez Sąd Apelacyjny w części V. 4 niniejszego uzasadnienia co do pomówienia przez T. P. (1) i D. G..

Odnosząc się do zastrzeżeń apelującego, dotyczących oceny dowodu z zeznań świadka anonimowego nr (...), sąd odwoławczy aprobuje stanowisko sądu a quo zaprezentowane na s. 35 - 36 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd ad quem nie podziela stanowiska obrońcy, zaprezentowanego na s. 18-19 apelacji. Wbrew bowiem temu stanowisku powołane we wskazanej części środka odwoławczego fragmenty wyjaśnień T. P. (1) i zeznań świadka anonimowego nr (...), stanowiły materiał dowodowy, niewątpliwie wystarczający do przypisania A. L. zarówno udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, jak i udziału w obrocie znaczną ilością narkotyków. Nie sposób bowiem nie dostrzec, że w wyjaśnieniach T. P. (1) w cytowanym przez obrońcę fragmencie, mowa jest o przyjeździe mężczyzny o pseudonimie (...) i odbieraniu m. in. przez niego - cyt. „(...) przeważnie kilogram lub pół kilograma amfetaminy, tyle samo marihuany (...)” i dalej o otrzymywaniu poleceń przekazania narkotyków (...) od A. B., M. N. lub R. S. oraz o rozliczaniu się (...) bezpośrednio z tymi oskarżonymi. Również świadek anonimowy nr (...) potwierdził, że zna A. L.. Tej treści dowody niewątpliwie dawały sądowi orzekającemu podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych, zamieszczonych na s. 15 i 19 uzasadnienia wyroku. Uzasadnionym było w szczególności ustalenie co do pozycji A. L. w hierarchii grupy. Skoro bowiem otrzymywał on polecenia od A. B., M. N. i R. S. oraz z nimi się następnie rozliczał, to z pewnością nie działał na własną rękę, poza strukturami grupy (w tej kwestii zob. ponownie ustalenia na s. 15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Nie sposób zgodzić się z apelującym, iż zeznania świadka anonimowego nr (...) zaprzeczają udziałowi A. L. w zorganizowanej grupie przestępczej. To, że znał on A. L. „z widzenia” nie podważa w żaden sposób wyjaśnień T. P. (1) i D. G., wskazujących na pełnienie przez A. L. roli hurtowego odbiorcy narkotyków.

Nie zasługiwał na uwzględnienie argument o wewnętrznych sprzecznościach w wyjaśnieniach osób pomawiających, albowiem apelujący nie wskazał, jakie konkretnie sprzeczności ma na myśli, zaś Sąd Apelacyjny – co już podkreślano – stoi na stanowisku, że istotne znaczenie ma zbieżność pomówień co do okoliczności najistotniejszych, zaś różnice w kwestiach ubocznych są rzeczą naturalną i nie rzutują na ogół na ocenę wiarygodności zeznań lub wyjaśnień dwóch lub więcej osób na te same okoliczności. Co zaś szczególnie istotne – in concreto obaj pomawiający obciążyli A. L. niezależnie od siebie i nie mając możliwości uzgodnienia wspólnej wersji, nadto nie mając konkretnego motywu do ewentualnie fałszywego pomówienia (szerzej co do tych kwestii zob. cz. V. 4 niniejszego uzasadnienia).

W świetle powyższych rozważań Sąd Apelacyjny nie podziela oceny obrońcy, iż wyjaśnienia osób pomawiających są nieweryfikowalne, nie poparte przekonującymi środkami dowodowymi, a ich zwięzłość i ogólnikowość w zakresie dotyczącym A. L., nie pozwala uznać ich za dostateczną podstawę do czynienia konkluzji o sprawstwie oskarżonego co do przypisanych mu czynów.

Ze względu na zaprezentowaną ocenę sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosków zawartych w apelacji obrońcy A. L., zmierzających do uniewinnienia oskarżonego, względnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty i argumenty podnoszone w apelacji obrońcy M. L..

Wbrew stanowisku obrońcy nie doszło do bezzasadnej odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której wskazywał on na mniejszą ilość środka odurzającego, w którego obrocie miał uczestniczyć, od ilości zarzucanej mu w akcie oskarżenia. Ocena dokonana w tej mierze przez sąd meriti ma charakter swobodny, zgodny z treścią przepisu art. 7 k.p.k. Apelujący ma wprawdzie rację, że oskarżony konsekwentnie twierdził, iż brał udział w przekazaniu mniejszej ilości marihuany, ale dowód z wyjaśnień oskarżonego nie był jedynym, którym sąd orzekający dysponował na tę okoliczność. Przypomnienia jedynie wymaga, że przeciwieństwo twierdzeń M. L. wynikało z wyjaśnień T. P. (1) i D. G., na co Sąd Okręgowy powoła się na s. 20 i 53 uzasadnienia.

Nie jest trafny argument obrońcy, że sąd a quo bezzasadnie oparł się na pomówieniach, gdyż T. P. (1) i D. G. cyt.: „chcieli powiększać winę oskarżonego i umniejszać swój udział w przestępstwie”. W tym względzie Sąd Apelacyjny odsyła apelującego do rozważań w części V. 4. niniejszego uzasadnienia, w której wskazano motywy uznania pomówienia za wiarygodne, w tym motywy odrzucenia możliwości, że było ono fałszywe w celu uzyskania przez pomawiających korzystnego dla nich rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd odwoławczy uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosków zawartych w omawianej apelacji.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony w apelacji obrońcy P. B. (1) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, iż oskarżony posiadał broń, uczestniczył w obrocie znacznej ilości marihuany oraz pomógł swojemu ojcu uniknąć odpowiedzialności karnej poprzez wyniesienie z domu, a następnie ukrycie w lesie marihuany i broni palnej na podstawie pomówień D. G. i T. P. (1), które przez żaden inny dowód nie zostały potwierdzone.

W części, w której obrońca zakwestionował wiarygodność pomówienia P. B. (1) przez T. P. (1) i D. G., aktualność zachowują rozważania w przedmiocie „dowodu z pomówienia”, zaprezentowane w części V. 4. niniejszego uzasadnienia. Odnosząc się do poszczególnych tez wyrażonych przez apelującego, sąd ad quem stwierdza, co następuje.

Nie jest logicznym argument, że celem pomówienia P. B. (1) przez T. P. (1) i D. G. było „utrudnienie życia” ojcu P. B. (1) - A. B.. W części V. 4. niniejszego uzasadnienia w sposób obszerny umotywowano pogląd Sądu Apelacyjnego, iż

wyjaśnienia T. P. (1) i D. G. cechuje siedem kryteriów pomówienia prawdziwego. Tamże, odnosząc się bezpośrednio do argumentacji A. B. i jego obrońcy wykazano, że podane przez nich okoliczności nie uzasadniają oceny, że T. P. (1) i D. G. złożyli fałszywe wyjaśnienia celem obciążenia A. B. z powodu zemsty lub chęci uzyskania określonych korzyści. Nie powtarzając tamtych rozważań należy stwierdzić, że skoro aktualność zachowuje wcześniej zaprezentowane stanowisko w przedmiocie wiarygodności pomówienia, to – konsekwentnie – nie sposób zakładać, że te same okoliczności spowodowały fałszywe obciążenie przez T. P. (1) i D. G. również oskarżonego P. B. (1). Przeciwnie – zgodnym z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego jest wnioskowanie, iż gdyby nawet – hipotetycznie – T. P. (1) i D. G. – mieli określone „porachunki” z A. B., to mimo wszystko nie mieliby motywu do fałszywego obciążania jego syna. Szczególnie gdyby trzymać się wskazywanej przez A. B. okoliczności w postaci długu, jaki pomawiający mają mieć wobec niego, nie sposób byłoby stwierdzić korzyść możliwą do odniesienia z powodu fałszywego oskarżenia.

Oceny powyższej nie zmienia argument obrońcy, że T. P. (1) w czasie pierwszego przesłuchania w śledztwie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak już bowiem wskazano, już w kolejnym przesłuchaniu zmienił wyjaśnienia i od tego czasu jego wersja miała charakter konsekwentny, przy czym nie można mówić o konfabulacji pomawiającego, skoro podczas pierwszego przesłuchania, nie przyznając się, skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Nietrafnym jest argument obrońcy, iż M. N. i R. S., jak również inni oskarżeni lub świadkowie, nie potwierdzili wyjaśnień T. P. (1) i D. G. o udaniu się do domu A. B. po jego zatrzymaniu. M. N. i R. S. od początku postępowania konsekwentnie nie przyznawali się do stawianych im zarzutów, w związku z czym nie sposób oczekiwać, że w tej ich linii obrony winni zrobić wyłom i potwierdzić wersję głoszoną przez T. P. (1) i D. G.. Ten sam argument dotyczy wyjaśnień innych oskarżonych, nie przyznających się do winy. Zrozumiałym jest, że wizyta w domu A. B. odbyła się bez świadków, skoro cała akcja, polegająca na ukryciu dowodów obciążających A. B., zatrzymanego wówczas przez policję, miała charakter konspiracyjny. Powtórzenia wymaga przy tym, że walorem wyjaśnień T. P. (1) i D. G. jest ich wzajemna zgodność, w tym wypadku polegająca na opisanie zdarzenia w składanych wyjaśnieniach bez możliwości uzgodnienia ich między sobą, co musi świadczyć o wiarygodności pomówienia.

Stwierdzając, że w wyjaśnieniach pomawiających jest wiele sprzeczności, zaś pogląd Sądu Okręgowego, że wynikają one z upływu czasu jest nietrafny, apelujący nie wskazał na konkretne przykłady nieścisłości, mających – w jego ocenie – dyskwalifikować wiarygodność pomówienia. Nie dostrzegając z urzędu tego rodzaju istotnych nieścisłości w części dotyczącej P. B. (1), sąd ad quem nie podzielił omawianego w tym miejscu stanowiska obrońcy.

Nie zasługuje na uwzględnienie ocena obrońcy P. B. (1), iż oskarżony nie uczestniczył w obrocie znacznej ilości narkotyków, lecz jedynie ukrył je, chroniąc ojca, po czym przekazał je na żądanie m in. T. P. (1). Podobnie niezasadny jest pogląd obrońcy, iż P. B. (1) nie posiadał nielegalnie broni palnej, a jedynie ukrył ją, przy czym nie posiadał jej, gdyż należała do innej osoby.

Ustalone przez Sąd Okręgowy zachowanie P. B. (1) niewątpliwie wyczerpywało znamiona trzech różnych typów czynów zabronionych. Jakkolwiek bowiem impulsem do działania była chęć pomocy ojcu (ukrycia dowodów, które go obciążały), to jednak sprawny, „profesjonalny” sposób postępowania P. B. (1) z dowodami winy ojca świadczy, że nie był on zaskoczony rodzajem przedmiotów, które przyszło mu ukryć. Przypomnienia w tej mierze wymagają ustalenia na s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż – cyt.: „P. B. (1) orientował się w przestępczej działalności ojca, wiedział gdzie są ukryte narkotyki, broń palna. W przeszłości T. P. (1) przebywając w domu A. B. był świadkiem tego, jak ten ostatni poruszał poufne tematy w obecności syna”. Skoro zatem sąd ustalił – czego apelujący wprost nie kwestionuje – że P. B. (1) wiedział jaką działalnością zajmuje się jego ojciec, gdzie ma ukryte w mieszkaniu broń i narkotyki, jak należy postąpić w sytuacji kryzysowej i komu następnie przekazać ukryte przedmioty – to niewątpliwie P. B. (1) w sposób świadomy, umyślny, niezależnie od zamiaru utrudniania postępowania karnego, zdecydował się na krótkotrwały udział w obrocie marihuaną, czego dobitnym wyrazem było „profesjonalne” zabezpieczenie wartościowego zapasu tego środka odurzającego. Z tego samego powodu oskarżony, ukrywając broń, nie tylko utrudniał postępowanie karne, ale również zabezpieczał cenne przedmioty w postaci pistoletów itp., służące ojcu w jego działalności.

Powyższą argumentację sądu ad quem wzmacnia okoliczność, że P. B. (1) był tempore criminis, jako osoba małoletnia, na utrzymaniu ojca, w związku z czym, orientując się w rodzaju jego działalności (zob. ponownie s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) niewątpliwie miał świadomość, że ukrycie „narzędzi pracy” ojca to nie tylko pomoc w postępowaniu karnym, ale także zabezpieczenie wartościowych przedmiotów, warunkujących powodzenie ewentualnej przyszej, dochodowej działalności przestępczej. Innymi słowy – ukrycie przedmiotów dawało wymierne korzyści również osobiście P. B. (1), gdyż niewątpliwie w tamtym czasie był on beneficjentem korzyści, czerpanych z działalności przestępczej A. B..

Nie zasługiwały na uwzględnienie argumenty odnoszone w apelacji obrońcy oskarżonego P. P..

Oczywiście nietrafnym jest zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 258 § 2 k.k. i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie na skutek błędnego przyjęcia, iż oskarżony P. P. wypełnił znamiona zarzucanych mu czynów zabronionych, podczas gdy w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do przypisania mu znamion czynów stypizowanych w tych artykułach (...).

Sąd Apelacyjny wyraża pogląd - zgodny z jednolitym stanowiskiem judykatury - iż podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego musi być połączone z akceptacją dotychczasowych ustaleń faktycznych, gdyż tego rodzaju uchybienie sprowadza się do wadliwej subsumcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego (por. np. orzeczenia SN z 24.01.2007r., II KK 256/06, z 18.01.2007r., III KK 459/06, z 09.01.2002r., V KKN 319/99, z 26.02.2009r., WA 3/09, z 29.05.2008r., V KK 89/08, z 20.11.2008r., V KK 158/08, z 02.12.2008r., III KK 230/08). Naruszenie przepisu prawa materialnego ma zatem miejsce wówczas, gdy wystąpi błąd subsumcji, a więc gdy prawidłowemu ustaleniu faktycznemu sąd przypisze niewłaściwą kwalifikację prawną, tj. nie zastosuje przepisu prawa materialnego, który ma obowiązek zastosować lub zastosuje przepis prawa materialnego, którego zastosować mu nie wolno. Jeżeli stan faktyczny nie został - zdaniem stron procesowych - należycie ustalony, to ewentualne uchybienie tego rodzaju "wyprzedza" zagadnienia oceny prawnokarnej, gdyż tej nie można prawidłowo dokonać przed ustaleniem prawdziwych okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem osądu.

Podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego, apelujący posłużył się argumentacją, której istotą jest próba podważenia trafności ocen dokonanych przez sąd orzekający, skoro uchybienie wskazane w zarzucie ma polegać na nieuzasadnionym przypisaniu oskarżonemu winy podczas, gdy zdaniem apelującego – cyt.: „brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do przypisania (...) znamion czynów stypizowanych w tych artykułach”. Ponieważ zatem sąd a quo ustalił, że P. P. zrealizował znamiona przypisanych mu czynów, a obrońca jest zdania przeciwnego (na co wskazują również dalsze zarzuty podnoszone w apelacji), to kontroli instancyjnej należało poddać prawidłowość zastosowania przepisów postępowania oraz prawidłowość ustaleń faktycznych, uwzględniając wszakże stanowisko zaprezentowane przez apelującego na poparcie podnoszonego przez niego zarzutu obrazy prawa materialnego.

Nie jest trafnym zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na dowolnej i fragmentarycznej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść P. P., zwłaszcza w świetle dokonanej przez sąd pierwszej instancji jednostronnej i bezkrytycznej oceny jego wyjaśnień oraz wyjaśnień pozostałych współoskarżonych nieprzyznających się do winy, a także bezkrytycznej oceny wyjaśnień współoskarżonych T. P. (1) i D. G..

W części V. 4. niniejszego uzasadnienia w sposób obszerny umotywowano pogląd Sądu Apelacyjnego, iż wyjaśnienia T. P. (1) i D. G. znamionuje siedem cech pomówienia prawdziwego. Oceny tej nie zmienia zamieszczony w uzasadnieniu apelacji pogląd, iż dowód z pomówienia należy oceniać szczególnie wnikliwie, a tymczasem Sąd Okręgowy nie odniósł się w żaden sposób do podawanego w wyjaśnieniach P. P. konfliktu z T. P. (1) (pomówienie w związku z próbą zastraszenia ze względu na rzekomo istniejący dług i namowy na rozprowadzanie narkotyków - k. 7783 akt).

W ocenie Sądu Apelacyjnego w omawianym zakresie aktualność zachowuje rozumowanie, zaprezentowane w części V. 4. niniejszego uzasadnienia, w zakresie dotyczącym wskazywanych przez A. B. powodów rzekomo fałszywego

obciążania go przez współoskarżonych. Wprawdzie istotnie sąd orzekający nie wyraził w uzasadnieniu wyroku wprost stanowiska co do prezentowanej przez P. P. linii obrony, zgodnie z którą T. P. (1) miał konkretny powód do fałszywego pomówienia, jednakże okoliczność ta w ocenie Sądu Apelacyjnego nie wyłącza możliwości dokonania kontroli instancyjnej, albowiem ocena dowodów dokonana przez sąd meriti jest na tyle rzeczowa i jednoznaczna, że zbadanie jej trafności poprzez zestawienie z argumentacją apelującego nie nastrocza żadnych realnych trudności. Argumentacja, dotycząca rzekomego konfliktu nie przekonuje przede wszystkim dlatego, że może co najwyżej tłumaczyć pomówienie P. P. przez T. P. (1). Tymczasem pierwszym z nich pomówił również D. G., którego P. P. nie objął twierdzeniami o konflikcie. Ponadto T. P. (1) i D. G. pomówili P. P. niezależnie od siebie, nie mając realnej możliwości uzgodnienia wspólnej wersji (zob. ponownie rozważania w części V. 4. niniejszego uzasadnienia), co dodatkowo podważa możliwość, że powodem rzekomo fałszywego pomówienia były nieporozumienia, o których mowa.

W świetle powyższych rozważań sąd ad quem wyraża przekonanie, iż pomówienie, w oparciu o które przypisano P. P. popełnienie zarzucanych czynów, zasługiwało na wiarę niezależnie od tego, czy konflikt między P. P. a T. P. (1) wystąpił, czy nie. Innymi słowy – nawet jeżeli konflikt miał miejsce, to wzajemna zgodność dwóch pomówień, a także pozostałe ich cechy wskazane w części V. 4. niniejszego uzasadnienia, nie pozostawiały wątpliwości, że T. P. (1) i D. G. przedstawili prawdziwe okoliczności, dotyczące udziału P. P. w popełnieniu przypisanych mu czynów.

Nie zasługiwał na uwzględnienie argument apelującego, iż pomówieniu nie przeciwstawiono dowodu z wyjaśnień oskarżonych, nie przyznających się do winy. Jak już bowiem wskazano w części V. 3. niniejszego uzasadnienia, pomimo pewnych mankamentów, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozostawiała wątpliwości, iż motywem odmowy dania wiary wyjaśnieniom oskarżonych, nie przyznających się do winy, było uznanie za wiarygodne szeregu dowodów oskarżenia, w tym dowodów z wyjaśnień współoskarżonych. To więc głównie wielość i wzajemna zgodność dowodów obciążających m. in. P. P., a nie tylko sam fakt, że wersje pomawiających i pomawianych różniły się, spowodowała przypisanie temu oskarżonemu przez Sąd Okręgowy zarzucanych mu czynów. Należy powołać się przy tym dodatkowo na niedostatecznie wyeksponowany przez sąd a quo, aczkolwiek zasygnalizowany w uzasadnieniu fakt, że osoby pomawiane miały interes w zaprzeczaniu pomówieniom, albowiem niewątpliwie zmierzały do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

W kwestii zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. sąd odwoławczy wypowiedział się w części V. 3. niniejszego uzasadnienia. Nie zasługiwał podnoszony w powiązaniu z nim przez obrońcę P. P. zarzut obrazy art. 410 k.p.k., mającej polegać na – cyt.: „niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie okoliczności sąd miał na względzie przy przyjęciu, iż (...) P. P. (...) dopuścił się zarzucanych (...) czynów, a także (...) na nieprzeprowadzeniu w uzasadnieniu szczegółowej analizy zebranych w sprawie dowodów w zakresie w jakim wskazują zdaniem sądu na sprawstwo (...), zwłaszcza przy jednoczesnym braku odniesienia się do dowodów przeciwnych”. W istocie bowiem tak sformułowany zarzut odnosi się do sposobu sporządzenia uzasadnienia, a nie do podstaw wyroku, określonych w art. 410 k.p.k. Tymczasem – niezależnie od ustalonej niedoskonałości uzasadnienia – podstawę wyroku stanowił w niniejszej sprawie niewątpliwie „całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej” (art. 410 k.p.k.), czego apelujący nie kwestionował, nie wskazując w treści środka odwoławczego na konkretne przejawy nieprzeprowadzenia przez sąd meriti poszczególnych dowodów. Nie stanowi takiego przejawu brak omówienia w uzasadnieniu wersji P. P. o konflikcie z T. P. (1), gdyż tej treści wyjaśnienia przytoczono (s. 32 uzasadnienia), co świadczy, iż były one brane pod uwagę przez sąd orzekający. Nie było w tej sytuacji przeszkód do odtworzenia toku rozumowania sądu a quo i wyrażenia na tej podstawie stosownego poglądu przez sąd odwoławczy.

Niezasadnym jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Przepis ten nie jest bowiem adresowany do stron procesowych, lecz do organu prowadzącego postępowanie, nakładając na niego powinność tłumaczenia na korzyść oskarżonego wszelkich wątpliwości, które okazały się niemożliwe do usunięcia na podstawie przeprowadzonych dowodów. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd Okręgowy powziął tego rodzaju wątpliwości, w związku z czym badanie trafności orzeczenia należało przeprowadzić na płaszczyźnie prawidłowości zastosowania przepisu art. 7 k.p.k.

Oceny, które doprowadziły sąd orzekający do przypisania P. P. popełnienia zarzucanych mu czynów, miały niewątpliwie charakter swobodnych. Opierały się one o wszelkie przeprowadzone dowody, w tym kluczowy dla rozstrzygnięcia dowód z wyjaśnień T. P. (1) i D. G.. Te ostatnie nie były wprawdzie wspierane w omawianej części innymi dowodami, lecz – na co już wskazano – były wzajemnie zgodne i składane od początku postępowania niezależnie od siebie, bez możliwości uzgodnienia wspólnej wersji. Odrzuceniu podlegał przy tym – co już wykazano – argument o fałszywym pomawianiu P. P. przez T. P. (1) ze względu na panujący między nimi konflikt. W świetle tak postrzeganego przez sąd ad quem toku rozumowania Sądu Okręgowego, oczywiście bezzasadnymi okazały się wyrażone w apelacji tezy o braku jakiegokolwiek dowodu na przynależność P. P. do zorganizowanej grupy przestępczej oraz braku w tej mierze jakichkolwiek ustaleń faktycznych i prawnych.

Kierując się zaprezentowaną oceną, Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się podstaw do uwzględnienia wniosków zawartych w apelacji obrońcy P. P..

V.5. motywy nieuwzględnienia pozostałych zarzutów podnoszonych w apelacjach obrońców oskarżonych.

a)

Przed szczegółowym odniesieniem się do podnoszonych w apelacjach obrońców zarzutów obrazy norm o charakterze naczelnych zasad postępowania karnego należy przypomnieć, że sformułowana w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu określa sposób, w jaki organy prowadzące postępowaniem powinny procedować, a gwarancją jej realizacji jest instytucja wyłączenia np. sędziego (art. 40 k.p.k. i art. 41 k.p.k.), ławników (art. 44 k.p.k.), prokuratora lub innych osób prowadzących postępowanie przygotowawcze (art. 47 i art. 48 k.p.k.). Skoro przedmiotem uchybień zarzucanych w środku odwoławczym mogą być tylko konkretne normy nakazujące lub zakazujące określonych czynności w określonej sytuacji procesowej to, co za tym idzie, zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie może, sam przez się, stanowić podstawy apelacji (por. wyrok SA w Lublinie II AKa 140/04, publ. Prok i Pr 2005/4/poz.17). Przywołane jako uzasadnienie tego zarzutu okoliczności, które nie naruszają innego przepisu postępowania, nie stanowią obrazy art. 4 k.p.k. (por. wyrok SN z 25.01.1971, IV KR 247/70 publ. OSNKW 1971/7-8/poz. 117). Wyrok ten, jeszcze pod rządami poprzedniego Kodeksu postępowania karnego zapoczątkował konsekwentną linię orzecznictwa w przedmiocie niemożności uczynienia dyrektyw o charakterze ogólnym podstawami skargi odwoławczej. Zanegowanie oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji i przedstawienie własnej, nie legitymizuje trafności zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k. Zatem okoliczność, że sąd meriti dał wiarę tylko części dowodów przeprowadzonych na rozprawie, a te, którym wiarygodności odmówił, nie były korzystne z punktu widzenia interesów procesowych oskarżonego, nie stanowi jeszcze podstaw do skutecznego podnoszenia zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k.

Nie może również zasługiwać na uwzględnienie zarzut obrazy art. 5 k.p.k. w powiązaniu z art. 4 k.p.k. Wymaga przypomnienia, iż zastosowanie reguły in dubio pro reo, czyli nakazu rozstrzygania na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, nie może prowadzić do traktowania tychże w sposób uproszczony. Dla oceny, czy nie został naruszony ów zakaz, nie są wystarczające tego rodzaju wątpliwości zgłoszone przez obrońcę, a odnoszące się do poczynionych ustaleń faktycznych. Nakaz ten nie oznacza obowiązku wyboru przez sąd najkorzystniejszej dla oskarżonego wersji, lecz stanowi zakaz kreowania niekorzystnych domniemań wówczas, gdy nie jest możliwe ustalenie faktów. Nieprawidłowa - w ocenie skarżącego - analiza materiału dowodowego nie może stwarzać podstawy do sięgnięcia po tenże przepis, którego adresatem w dodatku jest, co warte ponownego podkreślenia, sąd orzekający, a nie strona postępowania, albowiem w omawianym przepisie mowa jest o wątpliwościach, które podczas rozstrzygania sprawy powziął ten właśnie organ (por. M. Cieślak: „Polska procedura karna”, s. 342-343, wyd. PWN 1978r; post. SN z 21.07.2009r., IV KK 142/04, publ. Lex nr 519641, post. SN z 05.08.2009r., II KK 36/09, publ. OSNKW 2009/9/poz. 80; wyrok SN z 10.02.2011r., V KK 281/10, publ. OSNKW 2011/2/poz. 20). Stąd też, jeżeli pewne ustalenia faktyczne są rezultatem przyznania waloru wiarygodności tej lub innej grupie dowodów, to w sposób uzasadniony nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, a zastrzeżenia odnoszące się do wiarygodności konkretnych dowodów mogą być rozstrzygane jedynie w płaszczyźnie utrzymania się przez sąd meriti w granicach oceny swobodnej, zdefiniowanej w art. 7 k.p.k.

Dla skutecznego wykazania obrazy art. 7 k.p.k. niewystarczające jest stwierdzenie, iż przeprowadzona przez sąd analiza materiału dowodowego nie odpowiada oczekiwaniom oskarżonego lub jego obrońcy. Utrwalony od wielu lat jest pogląd, prezentowany zarówno w doktrynie jak i w judykaturze, że ustalenia faktyczne poczynione przez sąd meriti mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana dopiero wówczas, gdyby w procesie dochodzenia do nich sąd uchybił regułom zawartym w art. 7 k.p.k., pominął dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy lub oparł się na dowodach nieujawnionych w toku przodu sądowego. Natomiast przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto, zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku

(por. wyrok SN z 20.09.2007r., SNO 57/07, publ. LEX nr 471827).

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. może być skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że sąd pierwszej instancji oparł swoje orzeczenie na materialnie nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź tylko na części materiału, który został ujawniony i jego rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ujawnił i rozważył wszystkie dowody i okoliczności, przemawiające zarówno na niekorzyść jak i na korzyść oskarżonych, zaś przekonanie tego organu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych jest zgodne ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wystarczająco i przekonująco uargumentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

b)

Nieskutecznymi okazały się podnoszone w apelacjach obrońców M. L. i P. P. zarzuty skierowane przeciwko dokonanej przez Sąd Okręgowy ocenie dowodu rzeczowego w postaci notesu prowadzonego przez T. P. (1). Pierwszy z obrońców ma wprawdzie rację, że przedmiotowy notes nie stanowił „pełnej, kompletnej księgowości, gdyż przyznał to sam T. P. (1)”, zaś drugi słusznie podniósł ogólnikowość stwierdzenia, że zapiski w notesie potwierdzają wyjaśnienie T. P. (1), jednakże argumenty te nie były w stanie podważyć dokonanej przez sąd meriti kompleksowej oceny materiału dowodowego.

Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że ocena omawianego dowodu na s. 51-52 uzasadnienia zaskarżonego wyroku ma charakter nazbyt lakoniczny, lecz ani w części wyroku dotyczącej M. L., ani P. P., dowód ten nie miał znaczenia decydującego. Uzasadnienie sporządzone przez sąd a quo nie zawiera ustaleń, w świetle których zapisy w notesie miałyby obciążać bezpośrednio jednego z tych oskarżonych. Nie doszło w szczególności do uznania przez sąd orzekający, iż konkretnej treści zapisy w notesie dotyczą M. L. lub P. P. (jak to ma miejsce np. w przypadku D. S., co do którego sąd przyjął, że figuruje on w notesie m. in. jako (...)).

W opisanej sytuacji dowód rzeczowy w postaci notesu należy traktować tylko i wyłącznie jako dowód o tyle obciążający M. L. i P. P., że potwierdza on wyjaśnienia T. P. (1), korespondując z nimi w zakresie, w jakim twierdził on, iż prowadził tego rodzaju ewidencję transakcji narkotykowych. Innymi słowy – skoro T. P. (1) wyjaśniał, że uczestnicząc w obrocie narkotykami ewidencjonował (co najmniej częściowo) poszczególne transakcje i jego słowa znalazły potwierdzenie w samym fakcie istnienia dowodu rzeczowego, to sąd a quo nie przekroczył granic oceny swobodnej (art. 7 k.p.k.), traktując tę okoliczność jako argument potwierdzający generalną wiarygodność pomówienia, którym objęto również czyny przypisane M. L. i P. P.. Notes stanowił bowiem istotny, obiektywny dowód, wspierający wnioski płynące z samej tylko analizy wyjaśnień T. P. (1).

Należy dodać, że pomimo stosunkowo lakonicznego charakteru ocen zaprezentowanych przez Sąd Okręgowy na s. 51 – 52 uzasadnienia, sąd ad quem za niedopuszczalne uznał prowadzenie bardziej wnikliwej analizy tego dowodu, np. poprzez uzupełniające przesłuchanie T. P. (1), albowiem stanowiłoby to uzupełnienie postępowania dowodowego na niekorzyść M. P. (2) i P. P., co przy braku apelacji prokuratora w tym zakresie naruszałoby zakaz wynikający z art. 434 § 1 k.p.k.

c)

Bezasadnymi okazały się podnoszone w apelacjach obrońców A. B. i A. W. zarzuty, związane z rzekomą wadliwością przypisania im popełnienia poszczególnych czynów, mającą wynikać ze sprzeczności z ustaleń, dokonanych w innych postępowaniach.

Podczas rozprawy odwoławczej ujawniono odpisy wyroków Sądu Okręgowego w Bydgoszczy w sprawach III K 142/05 i III K 95/07 wraz z odpisami zmieniających te orzeczenia wyroków Sądu Apelacyjnego w Gdańsku.

W świetle sentencji wyroku w sprawie III K 142/05 A. B., R. S., M. N. zostali prawomocnie skazani za udział w okresie od połowy 1999 roku do końca 2000 roku w wytworzeniu i wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości narkotyków w postaci 54.000 sztuk tabletek ekstazy, zaś A. W. został prawomocnie uniewinniony od zarzutu wprowadzania w tym samym czasie do obrotu znacznej ilości narkotyków w postaci nie mniej niż 500 sztuk tabletek ekstazy.

W świetle sentencji wyroku w sprawie III K 95/07 R. S. i M. N. zostali prawomocnie skazani za założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze zbrojnym w okresie od roku 1997 do dnia 19.05.2004 roku, A. B. został prawomocnie skazany za udział w tej samej grupie od roku 1997 do dnia 07.04.2004 roku, zaś A. W. również za udział w tej strukturze, lecz w okresie od roku 1999 do dnia 19 maja 2004 roku.

Po ustaleniu okoliczności wynikających z powyższych, prawomocnych wyroków, Sąd Apelacyjny wyraża ogólną ocenę, iż w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem nie doszło do ponownego skazania oskarżonych za przestępstwa objęte powagą rzeczy osądzonej.

Obrońca A. B. nie ma racji wywodząc, że skoro przypisany oskarżonemu w sprawie III K 95/07 okres udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jest inny, od czasu popełnienia przestępstw przypisanych w niniejszej sprawie oraz w sprawie III K 142/05, to mamy do czynienia ze sprzecznością ustaleń faktycznych w obu sprawach. Należy bowiem stwierdzić, że wszystkie przypisane oskarżonemu występki, które miał on popełnić w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, zostały przez niego popełnione pomiędzy początkową a końcową datą przypisanego mu w sprawie III K 95/07. W szczególności w tych granicach czasowych mieszczą się czyny przypisane w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku, albowiem sąd a quo przyjął okres działania oskarżonego od dnia 1 stycznia 2001 roku do dnia 31 października 2002 r.

Niezasadnym jest podnoszony przez obrońcę A. B. zarzut obrazy art. 11 § 1 k.k. poprzez ponowne skazanie za udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, albowiem nie doszło do ponownego skazania, lecz jedynie do przypisania oskarżonemu występków innego rodzaju, aczkolwiek istotnie popełnionych w warunkach udziału w tego rodzaju grupie. W efekcie całkowicie nieuprawnionym i gołosłownym jest argument obrońcy A. B., iż oskarżony – cyt.: „będzie karany za udział w grupie co najmniej cztery razy za różne sprawy w przedziale od roku 1999 do 2004”.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również argumenty obrońcy A. W.. Także bowiem w tym wypadku przypisane w sprawie III K 95/07 ramy czasowe udziału tego oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym są szersze od granic czynu, przypisanego mu w pkt 4 zaskarżonego wyroku. Innymi słowy – A. W. w świetle prawomocnego wyroku III K 95/07 brał udział w grupie znacznie dłużej, niż trwało popełnienie przez niego czynu, przypisanego w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania sądu odwoławczego.

d)

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty podnoszone w apelacjach obrońców A. B. i M. N., kwestionujące trafność ustaleń co do ilości marihuany, amfetaminy lub tabletek ekstazy, będących przedmiotem obrotu lub wytworzenia w sytuacji, gdy narkotyków tych nie zabezpieczono. Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy A. B., iż nie wiadomo na jakiej podstawie Sąd Okręgowy ustalił ilość wprowadzanych do obrotu lub produkowanych narkotyków, albowiem - cyt.: „(...) skoro narkotyki nie zostały zabezpieczone (...) to każde wyliczenie jest błędne i nie może stanowić podstawy do przyjęcia takiej a nie innej ilości”.

Sąd odwoławczy wyraża zapatrywanie, że w niniejszej sprawie wyjaśnienia oskarżonych, w szczególności T. P. (1) i D. G., nadto zeznania świadka anonimowego nr (...), dawały podstawę do obliczenia ilości narkotyków, a stosowne ustalenia prawidłowo zaprezentowano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Na s. 7 – 10 zamieszczono ustalenia co do ilości wyprodukowanych tabletek ekstazy, wskazując konkretne dowody, z których ilość ta wynikała. Z kolei na s. 10 – 15 uzasadnienia wskazano na ustalone fakty, dotyczące wprowadzania do obrotu konkretnych ilości marihuany i amfetaminy, jak również konkretne dowody, w oparciu o które ustalenia te poczyniono. Należy podkreślić, że wyjaśnienia T. P. (1) i D. G. znajdowały częściowe potwierdzenie w wyjaśnieniach C. M. oraz zeznaniach J. O. i K. F., a także w oględzinach miejsc i przedmiotów. Ustalenia Sądu Okręgowego w przedmiocie ilości narkotyków korespondowały przy tym z ustaleniami co do ilości narkotyków, w których obrocie brali udział poszczególni dilerzy narkotykowi, skazani w niniejszej sprawie (zob. ustalenia na s. 15 – 22 uzasadnienia).

Sąd Apelacyjny uznał ustalenia, o których mowa wyżej, za prawidłowe, jako mające oparcie w treści poszczególnych dowodów, na które powoływał się Sąd Okręgowy. Apelujący nie wskazali na konkretne, występujące w ich przekonaniu nieścisłości w wyjaśnieniach lub zeznaniach, na podstawie których w opisie czynów przypisanych oskarżonym przyjęto określone ilości narkotyków, ograniczając się do zakwestionowania samej zasady oparcia ustaleń faktycznych w omawianym zakresie o osobowe źródła dowodowe. Uznając tak sformułowaną argumentację za oczywiście chybioną, sąd ad quem nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

e)

Na aprobatę zasługuje stanowisko Sądu Okręgowego, skutkujące przypisaniem oskarżonym świadomości, że zorganizowana grupa przestępcza, którą kierowali (R. S. i M. N.) lub w której brali udział (A. B., A. W., A. L., S. G., D. S., P. P., M. C.), miała charakter zbrojny. Ustalenia co do faktów na s. 3 – 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku są w tej mierze konkretne i rzeczowe, nadto poparto je wskazaniem dowodów, na których sąd orzekający oparł tę część wniosku. Należy zgodzić się z sądem a quo, iż w świetle wyjaśnień T. P. (1) i D. G., części wyjaśnień M. C., jak również zeznań świadka anonimowego nr (...) oraz świadków P. B. (2) i W. N. oraz protokołu zatrzymania rzeczy, nie mogło ulegać wątpliwości, że osoby zajmujące w grupie najwyższe pozycje posiadały liczne jednostki broni palnej, w szczególności nabywane na Słowacji pistolety C. (...), nadto A. B. posiadał karabin snajperski otrzymany od R. K. (2) oraz R. S. posiadał strzelbę śrutową tzw. pompkę. T. P. (1) potwierdził, że osobiście posiadał pistolet C. (...), a także, iż R. K. (2) przekazał D. G. karabin „(...)”. Prawidłowość przywołanych ustaleń nie mogła budzić wątpliwości m.in. w świetle wyjaśnień M. C., który wskazał miejsce przechowywania broni, zakopanej za domem jego brata, gdzie zabezpieczono strzelbę gładkolufową, karabinek maszynowy „(...)” oraz magazynki. Wyjaśnienia T. P. (1) i D. G. na okoliczność roli R. K. (2) jako dostawcy broni kierownictwu grupy potwierdzała treść wyroku skazującego R. K. (2) za przekazanie D. G. karabinu maszynowego (k. 10691-10692 akt). Opisany materiał dowodowy dawał sądowi meriti wszelkie podstawy do ustalenia, że zorganizowana grupa przestępcza, kierowana przez R. S. i M. N., miała charakter zbrojny. Rozumowanie takie ma charakter oczywiście swobodny w rozumieniu art. 7 k.p.k., albowiem biorąc pod uwagę znaczną ilość broni, stałe źródła jej dostaw, korzystanie przez grupę ze stałych miejsc przechowywania broni oraz odbywanie ćwiczeń na strzelnicy, upoważniały do przyjęcia w świetle zasad prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, iż mamy do czynienia ze strukturą przestępczą dysponującą bronią palną. Ustalenia powyższe korespondowały z tymi, które sąd orzekający zawarł na s. 1 uzasadnienia, w świetle których początki grupy M. N. wiązały się z walką o dominację między grupami przestępczymi (zob. zwłaszcza ustalenia co do zamachu na W. W.). Jest bowiem w pełni zrozumiałym, zgodnym z zasadami doświadczenia życiowego, że

utrzymanie przez M. N. pozycji lidera najsilniejszej grupy przestępczej, wymagało posiadania argumentów siłowych, w tym uzbrojenia, umożliwiającego zdominowanie potencjalnej lub realnie istniejącej konkurencji.

Odnosząc się do argumentu obrońcy A. W. o braku dowodów na posiadanie przez oskarżonego broni palnej, sąd odwoławczy wskazuje na treść zeznań świadka anonimowego nr (...) na k. 162 akt, w świetle których oskarżony ten osobiście posiadał taką broń.

Sąd Apelacyjny wyraża ponadto pogląd, że materiał dowodowy, jakim dysponował Sąd Okręgowy, dawał podstawy do uznania, że fakt dysponowania przez zorganizowaną grupę przestępczą bronią palną obejmowali swoją świadomością również oskarżeni, co do których nie było dowodów bezpośrednio wskazujących na posiadanie broni. Dotyczy to oskarżonych A. L., S. G., D. S. i P. P.. Skoro bowiem ustalono, że:

- oskarżeni ci jako dilerzy narkotyków mieli bezpośrednie kontakty z kierownictwem grupy, ciesząc się jego zaufaniem,
- osoby z kierownictwa grupy posiadały broń palną i tego nie kryły (zob. zwłaszcza wyjaśnienia T. P. (1) na okoliczność jawnego posługiwania się bronią palną przez A. B. – k. 916 – 917 akt),
- broń palną posiadali niektórzy szeregowi członkowie grupy, tj. T. P. (1), D. G., A. W., a także M. C., który wskazał miejsce ukrycia części broni,
- grupa posiadała znaczne ilości broni (zob. ustalenia o zamówieniu na Słowacji 40 szt. pistoletów) i specjalne miejsce przechowywania broni (zob. zeznania świadka anonimowego nr (...) na okoliczność przechowywania broni w mieszkaniu konkubiny R. K. (1) – k. 162 akt),
- członkowie grupy odbywali ćwiczenia na strzelnicy, tam również przechowując broń (wyjaśnienia T. P. (1) – k. 920 akt),

to nie przekroczyła granic określonych w art. 7 k.p.k. ocena, zgodnie z którą udział wskazanych wyżej oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej musiał się wiązać z posiadaniem przez nich wiedzy, iż struktura, do której należą, posiada broń palną. Wnioskowanie przeciwne nosiłoby cechy dowolności, dopuszczając możliwość, że poszczególni dilerzy znacznych ilości narkotyków, pozostawali w niewiedzy co do posiadania przez kierownictwo grupy tego rodzaju broni. Tymczasem oczywistym w świetle zasad prawidłowego rozumowania jest, że osoby kierujące przestępczością zorganizowaną uzyskują posłuch „podwładnych” między innymi dzięki demonstracjom siły, w tym demonstrowaniu posiadanego uzbrojenia. Niepodobieństwem jest więc, aby w obecności A. L., S. G., D. S. i P. P. nie pokazywano broni chociażby po to, by uzyskać wzbudzić w nich respekt i zapobiec – poprzez dorozumianą groźbę – możliwości przywłaszczenia przez nich znacznych ilości powierzanych im narkotyków.

Reasumując powyższe, sąd odwoławczy uznał omawiane wyżej ustalenia i oceny Sądu Okręgowego za trafne i nie dopatrując się w tym zakresie jakichkolwiek uchybień, uznał argumenty wyrażone w apelacjach obrońców oskarżonych za niezasadne.

f)

Sąd Apelacyjny podziela zastrzeżenia większości apelujących do decyzji o wyłączeniu spraw o niektóre czyny niektórych osób do odrębnego rozpoznania. Istotnie bowiem wyodrębnienie czterech spraw, dotyczących działalności jednej zorganizowanej grupy przestępczej, nie przyczyniło się do przyśpieszenia lub usprawnienia postępowania. Niezależnie od tej oceny sąd ad quem podkreśla, że w sytuacji prawomocnego zakończenia spraw III K 142/05 i III K 95/07 Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, nie istnieje możliwość połączenia sprawy zakończonej zaskarżonym wyrokiem, z tamtymi postępowaniami. Nie istnieją również rzeczowe argumenty, świadczące o wadliwości zaskarżonego wyroku, wywołanej odrębnym, wcześniejszym, prawomocnym zakończeniem spraw III K 142/05 i III K 95/07 przeciwko A. B., M. N., R. S. i A. W.. W szczególności przypisując tym osobom w niniejszej sprawie popełnienie przestępstw narkotykowych w warunkach kierowania zorganizowaną grupą przestępczą o charakterze

zbrojnym lub w warunkach udziału w takiej grupie, Sąd Okręgowy dokonał samodzielnych ustaleń faktycznych w tym przedmiocie, o czym świadczy treść sporządzonego przez ten organ uzasadnienia (s. 1- 4) oraz powołanie się w tej mierze na konkretne dowody w postaci wyjaśnień T. P. (1), D. G. i częściowo M. C. oraz zeznań świadków D. T., A. T., T. P. (2), W. N., a także świadków anonimowych nr (...), nr (...)i nr (...).

Oceny powyższej nie zmienia analiza tezy wyrażonej przez obrońcę obrońcy A. B., zgodnie z którą w innych sprawach świadkowie zeznawali o wiodącej roli T. P. (1), A. G. i D. G., o czym – cyt. „(...) sąd nie wie i tym samym uzasadnienie ma charakter ułomny i nie odzwierciedla istoty sprawy”. Apelujący nie wskazał jakie konkretnie sprawy i dowody ma na myśli, co nie pozwala rzeczowo odnieść się do jego argumentacji. W tej sytuacji aktualność zachowują argumenty sądu odwoławczego, zamieszczone w części V. 4. niniejszego uzasadnienia, świadczące o prawidłowej ocenie przez sąd a quo dowodu z pomówienia.

Podobnie niedookreślony charakter ma twierdzenie obrońcy A. B., iż T. P., A. G. i D. G. - cyt.: „w innych sprawach nie brali udziału mimo zarzutu działania w grupie przestępczej (...)”, co ma rodzić podejrzenie, że - cyt.: „w innych sprawach zostali uznani za bezkarnych i taką sytuację wykorzystali uzyskując określone korzyści w zakresie nieorzeczonej kary” (podobny pogląd wyraził w apelacji obrońca M. N.). Również w tym wypadku obrońcy nie wskazali, jakie konkretnie sprawy mają na myśli, co nie pozwala na bliższe rozważania. Pozostaje zatem ponowne odesłanie do części V. 4. niniejszego uzasadnienia, w której sąd odwoławczy zajął stanowisko w kwestii ewentualnej możliwości, że pomawiający złożyli fałszywe wyjaśnienia wyłącznie w celu osiągnięcia określonych korzyści procesowych.

Nieuprawnionym jest argument obrońcy R. S., iż z powodu odrębnego rozpoznawania spraw o poszczególne czyny, Sąd Okręgowy nie miał oglądu całej działalności oskarżonego, co nie pozwalało na zindywidualizowanie kary zgodnie z art. 53 k.k. Gdy bowiem porówna się kary orzeczone wobec R. S. (a także A. B., M. N. i A. W.) w niniejszej sprawie (obniżone przez Sąd Apelacyjny) z karami orzeczonymi wobec tych osób w sprawach III K 142/05 i III K 95/07, nie sposób wskazać na tego rodzaju dysproporcje, które świadczyłyby o rażącej niewspółmierności kar lub niekonsekwencji sądów przy ich wymierzaniu. Co więcej, oskarżeni będą mogli ubiegać się o orzeczenie wobec nich kar łącznych, co może przynieść zastosowanie przez sąd zasad asperacji lub absorpcji i orzeczenie kary łącznej poniżej sumy poszczególnych kar.

W następstwie rozważań zaprezentowanych wyżej, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałej części.

VI.

kwestia podstaw do ewentualnego uchylecia lub zmiany wyroku na podstawie art. 440 k.p.k.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że zaskarżony wyrok nie podlega zmianie na korzyść oskarżonych albo jego uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, gdyż nie sposób przyjąć, że utrzymanie tego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 k.p.k.)

Na rażąco niesprawiedliwość wyroku nie wskazują okoliczności wymienione przez A. B. w piśmie z dnia 25.07.2013 r., k. 11515 – 11523 akt oraz przez P. B. (1) w jego piśmie z dnia 22.07.2013 r., k. 11493 – 11494 akt. Zdecydowanie większą część argumentów, podnoszonych w obu pismach, poddano ocenie we fragmentach niniejszego uzasadnienia, zawierających stanowisko sądu ad quem w przedmiocie apelacji obrońcy obu oskarżonych. Odnosząc się do pozostałych kwestii należało zważyć, co następuje.

Wbrew stanowisku A. B. ustalenia Sądu Okręgowego w przedmiocie zajmowania się przez zorganizowaną grupę przestępczą wyłudzeniami mienia na dużą skalę, znajdowały potwierdzenie nie tylko w wyjaśnieniach T. P. (1) i D. G., lecz również w treści wyroku III K 95/07, którym prawomocnie przypisano mu popełnienie tego rodzaju. Nie ma przy

tym znaczenia, że nie została dotychczas zakończona sprawa, dotycząca wyłudzeń na podstawie podrobionych kart kredytowych, gdyż rozstrzygnięcie w tamtej sprawie pozostaje bez znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej A. B. za zarzucane mu przestępstwa narkotykowe.

Podnosząc, że w sprawach III K 4/09 i III K 277/07 już po wydaniu zaskarżonego wyroku ujawniły się nowe okoliczności, korzystne dla oskarżonego, wynikające z zeznań świadków J. T. i P. B. (2). A. B. nie sprecyzował, na czym okoliczności te polegają. A. B. ma rację, że w sprawie nie był przesłuchiwany świadek anonimowy nr (...), lecz tej treści zapis na s. 47 uzasadnienia uznać należy jedynie za omyłkę pisarską.

VII.

orzeczenia o karach łącznych

i o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

Orzekając kary łączne pozbawienia wolności w pkt III wyroku, Sąd Apelacyjny brał pod uwagę, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k., można je było wymierzyć w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji) do ich sumy (zasada kumulacji), jak również w wysokości pomiędzy tymi granicznymi wartościami (zasada asperacji).

W doktrynie i judykaturze utrwalil się pogląd, iż oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, zaś priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 r., s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 r., RW 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z 13 listopada 2003 r., II AKa 339/03, LEX nr 183336).

Określając wymiar kar łącznych, Sąd Apelacyjny badał relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami celem ustalenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popełnione. Im bliższe bowiem są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa.

Orzekając kary łączne wobec A. B., M. N. i R. S. na zasadzie asperacji Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie brak jest zarówno okoliczności uzasadniających całkowite pochłonięcie kary łagodniejszej przez surowszą, jak i okoliczności uzasadniających arytmetyczne zsumowanie obu kar, aczkolwiek zachodzą warunki do orzeczenia kar łącznych wymiarze zbliżonym do dolnego, ustawowo dopuszczalnego progu. Należało bowiem zważyć, że między czynami przypisanymi wymienionym wyżej oskarżonym w poszczególnych punktach wyroku Sądu Okręgowego zachodzi wprawdzie ścisły związek czasowy i bliski związek przedmiotowy, jednakże fakt, że w jednym przypadku mamy do czynienia z wprowadzeniem do obrotu znacznej ilości narkotyków, a w drugim – oprócz tego - z ich wytwarzaniem, sprawia, że związek ten nie ma charakteru ścisłego. Fakt wytwarzania narkotyków w znacznej ilości dowodzi bowiem, że A. B., M. N. i R. S. w tym przypadku zdecydowali się na rozwinięcie działalności przestępczej, z dystrybutorów narkotyków stając się dodatkowo ich producentami. Ta właśnie różnica między obu czynami znalazła odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej,

Orzekając kary łączne pozbawienia wolności wobec A. L., D. S., P. P. i M. C. sąd odwoławczy zdecydował się na zastosowanie zasady absorpcji, albowiem dokonane przez sąd a quo ustalenia faktyczne pozwalały przyjąć, że między przypisanymi im występami udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym a występami udziału w obrocie znacznej ilości narkotyków, zachodzi ścisły związek czasowy, zaś związek przedmiotowy ma charakter bliskiego. Należało zważyć, że wskazani oskarżeni, należąc do struktury przestępczej, ograniczali swoją działalność do dystrybucji narkotyków (pełnili zadania dilerów), w związku z czym przynależność ta nie oznaczała w tych konkretnych wypadkach podejmowania innych, realizowanych przez grupę działań. W efekcie pochłonięcie w całości kary łagodniejszej przez surowszą nie pozbawiło kary łącznej cech „podsumowania działalności przestępczej”

oskarżonych, a kary w orzeczonym wymiarze spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie mają osiągnąć wobec oskarżonych.

Wymierzając karę łączną grzywny wobec T. P. (1) (pkt IV a wyroku) Sąd Apelacyjny uznał, że zasadnym jest zastosowanie zasady asperacji, a w konsekwencji wymierzenie łącznej kary grzywny zbliżonej do sumy kar. Przypisane oskarżonemu czyny pozostają w ścisłym związku czasowym i w bliskim związku przedmiotowym. Ponieważ jednak T. P. (1), generalnie zajmując się podobną działalnością (udział w różnych formach zorganizowanej przestępczości narkotykowej), podejmował szerokie spektrum czynności wykonawczych, kara łączna nie powinna prowadzić do nadmiernego „premiowania” go z tytułu popełnienia wielości czynów zabronionych, tym bardziej, że wobec warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, to kara łączna grzywny stanowi podstawową dolegliwość, związaną z orzeczoną karą.

Karę łączną grzywny wobec P. B. (1) (pkt IV b wyroku) orzeczono również na zasadzie asperacji, ale w wymiarze zbliżonym do dolnej granicy (do wymiaru kary najsurowszej). Poza bowiem ścisłym związkiem czasowym, przypisane oskarżonemu zachowania cechowała wspólna motywacja, o czym była już mowa w niniejszym uzasadnieniu.

Zawieszając warunkowo wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności wobec M. C. (pkt V wyroku) Sąd Apelacyjny przyjął, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, przewidziany w art. 69 § 3 k.k. Pomimo bowiem, że oskarżony dopuścił się przestępstw udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym oraz wprowadzania do obrotu znacznej ilości narkotyków, biorąc udział w takiej grupie, to jego postawa w toku postępowania dowodziła istotnej skruchy, skoro potwierdził on szereg istotnych okoliczności, obciążających jego samego i niektórych współoskarżonych. Stąd też należało prognozować, że pomimo niewykonania kary, oskarżony ten będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Na podstawie art. 70 § 2 k.k. oskarżonego oddano pod dozór kuratora, który był obowiązkowy wobec sprawcy przestępstwa popełnionego w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.)

Pomimo obniżenia wobec A. L. wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się podstaw do skorzystania wobec tego oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Przede wszystkim warunkowe zawieszenie kary na podstawie art. 69 § 3 k.k. może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami. Tymczasem nie stanowią takowych fakty wskazane przez obrońcę oskarżonego na poparcie zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości) kary. Apelujący ma wprawdzie rację, że upływ czasu między czynem a wyrokiem najczęściej osłabia potrzebę surowej sankcji, gdyż zmniejsza znaczenie zasady prewencji ogólnej. Z pewnością również załączone do apelacji dokumenty świadczą o przemianie oskarżonego, wyrażającej się prowadzeniu przez niego w ostatnich latach trybu życia zgodnego z zasadami porządku prawnego. Niemniej jednak nie sposób podzielić stanowiska obrońcy, że w niniejszej sprawie bezzasadnie nadano decydujące znaczenie okolicznościom przedmiotowym. Zarówno bowiem udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, jak i udział w obrocie znacznej ilości narkotyków, są przestępstwami tego rodzaju, iż uzasadniają ocenę o dodatniej prognozie w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pod warunkiem przekonania sądu, iż oskarżony żałuje popełnionych czynów. Oczywiście sąd odwoławczy ma świadomość, że ewentualne wyrażenie skruchy przez oskarżonego kolidowałoby z jego linią obrony, lecz – z drugiej strony – uwzględniając wyjątkowość przepisu art. 69 § 3 k.k., koniecznym było w tym przypadku ściśle limitowanie okoliczności, mogących uzasadniać warunkowe zawieszenie kary. Odrębną kwestią jest sprawiedliwość wewnętrzną wyroku, która z pewnością ucierpiałaby w przypadku warunkowego zawieszenia kar zarówno wobec M. C., jak i A. L. pomimo odmiennego układu przesłanek tej decyzji w przypadku każdego z nich.

Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji obrońcy M. L., wskazującą na błędne – zdaniem apelującego - motywy oparcia przekonania o braku podstaw do warunkowego zawieszenia kary na okolicznościach wynikających z opinii sądowo-psychiatrycznej, przytoczonych na s. 74 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na uwzględnienie nie zasługiwały również argumenty, iż oskarżony nie był karany, a jego zachowanie incydentalne, wynikająca z „młodzieńczej głupoty”, braku świadomości konsekwencji swojego zachowania oraz nieprzemyślanego działania wspartego obniżonym lękiem społecznym.

Powyższe okoliczności nie uzasadniały w przekonaniu Sądu Apelacyjnego warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec faktu, że przypisany oskarżonemu czyn cechował znaczny stopień społecznej szkodliwości, wynikającej z wysokiego stopnia narażenia dobra prawem chronionego, jakim jest zdrowie społeczeństwa. Znaczny był również stopień zawinienia oskarżonego, który w sposób świadomy i wyrachowany, a nie jak twierdzi obrońca podyktowany „młodzieńczą głupotą” i brakiem świadomości konsekwencji czynu, zdecydował się na udział w transakcji narkotykowej, dotyczącej znacznej ilości środka odurzającego. O premedytacji oskarżonego świadczy w sposób szczególny ustalenie przez sąd meriti (s. 20 uzasadnienia), że podczas transakcji przyjął on od „kontrahentów” kwotę 6000 zł. Nie był wadliwym argument sądu, który jednej z przeszkód do warunkowego zawieszenia kary wobec M. L. upatrywał w „ujawnionych przez biegłych cechach jego charakteru” (s. 74 uzasadnienia). Zgodnie bowiem z art. 69 § 2 k.k. zawieszając wykonanie kary sąd bierze pod uwagę m. in. właściwości i warunki osobiste sprawcy. Skoro zaś oskarżony w świetle opinii sądowo – psychiatrycznej jest osobą o nieprawidłowej osobowości, to nie przekroczył granic oceny swobodnej (art. 7 k.p.k.) sąd orzekający przyjmując, że cechy te, w zestawieniu z pozostałymi okolicznościami obciążającymi, nie pozwalają na uznanie, że pomimo niewykonania kary, może ona osiągnąć wobec oskarżonego stawiane jej cele.

VIII.

pozostałe rozstrzygnięcia.

O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 nr 1348 ze zm.). W przypadku adw. J. P. zasądzona kwota uwzględnia, stosownie do § 19 pkt 2 powołanego wyżej rozporządzenia, zwrot kosztów dojazdu zgodnie z przedłożonym rachunkiem.

Zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, nadto orzekając o obciążeniu wydatkami postępowania odwoławczego Skarbu Państwa (pkt VII wyroku), Sąd Apelacyjny kierował się przepisami art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 ze zm.).